

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

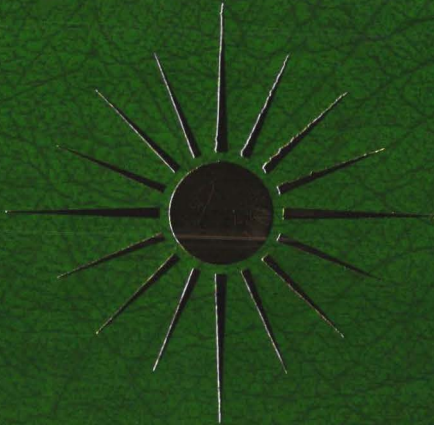
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BESTSELLER

Ölümsüz Üstatların Yaşam ve Öğretisi

BİR SPIRİTUALİZM KLASİĞİ

Baird T. Spalding

Üçüncü Cilt

Baird T. Spalding

Ölümsüz Üstatların Yaşam ve Öğretisi

Üçüncü Cilt

Çeviren:
Semra Ayanbaşı

AKAŞA®

Kitabın Orijinal Adı:
Life and Teaching of the Masters of the Far East / 3. Cilt

Copyright © 1935 by De Vorss & Company
Copyright Renewed, 1962
Bu Kitabın Türkiye'deki Yayın Hakları
Akcalı Ajans Ltd. aracılığı ile
Akaşa Yayın ve Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir.

Basım: Avcı Ofset
Film: Güven Grafik
Kapak Düzeni: Akaşa
Kapak Baskısı: Santra Ajans
Cilt: Evren Ciltevi

ISBN: 975-6793-43-0

AKAŞA
Yayın ve Dağıtım Ltd. Şti.
İstiklâl Caddesi Mis Sokak Tan Ap. No:6/4 Beyoğlu / İstanbul
Tel: (0212) 249 20 15

Birinci Basım
İstanbul, 2002

Önsöz

Sevgili okur, siz benim için sadece bir okur değil, buluşup konuştuğum bir dostsunuz. Ben bu kitaptaki Üstatlar'ın da sizi tanıdıklarından ve yakın bir dost olarak gördüklerinden eminim. Onlar sizi Yaşam, Sevgi ve Bilgeliğin daima mevcut Tanrısal Işığı ile kuşatıyor, ve böyle yaparak da anlayışınıza yardımcı oluyorlar. Sizi daima, bu her yerde olan Tanrısal Mevcudiyet'le sarılı olarak görüyorlar. Sizi gerçek bir hükümdar olarak kendi tahtında oturmuş, bu Tanrısal Mevcudiyet ile hükmederken görüyorlar. Tanrısal Misyonunuzu idrak edip gerçekleştirirken görüyorlar; sizi daima canlı, dinğin ve mutlu, daima Tanrısal Siz olarak görüyorlar. Onlar tüm insan ailesini ve yaratılmış her şeyi Tanrı'nın suretinde yaratılmış olarak, tanrısal ve saf olarak görüyorlar.

Onların kutsal yerlerinin ve düşüncelerinin sessizliğine kabul edilmiş olanların dışında hiç kimse bu büyük insanları gerçekten takdir edemez. Onlar bizzat Evren'in bir parçası olan Gerçeği YAŞARLAR. Bize göre, yaşam her türlü sınırlılık, inanç ve gelenekle bağlıdır. Onlara göre, yaşam sınırsızdır, sonsuzdur, sonsuz bir mutluluktur.

Bu insanları gerçekten dinleyip anlamış olan hiç kimse onların öğretilerinden kuşku duyamaz; konukseverliklerini yaşamış olan hiç kimse bu insanların içtenliğinin gerçekliğinden kuşku duyamaz.

Batı dünyası dışsal olana bakar, dolayısıyla da giysinin

Ölümsüz Üstatlar

kenarına dokunur. Doğu ise bu giysiyi giyer, ama onu çıkarılıp bir kenara bırakılabilecek bir giysi olarak görmez.

Batı lambanın şişesini parlatır. Doğu ise alevi körükler ki o daha parlak bir ışık verebilsin.

Batı, dışsal olana özleyen gözlerle bakar, onun ardında ruhsal görüşün, gerçek bilgiyi arayışın parlaklığı vardır. Doğu ise, bedenin ışıkla aydınlatılması, bu ışığın önce içeriden yakılıp, sonra tüm parlaklığıyla dışarıya yayılması gerektiğini bilir.

Batı kendini maddi olarak adlandırır. Doğu ise ruhun tümlüğü içinde yaşar. Onlar, her nerede olursa olsun, herkesi yönlendirici ve güç verici Ruh olarak görürler.

Batı dünyasına mucizevi ve inanılmaz görünen şey, dengeli Hindu düşüncesi için Ruh'un kabullenilişinin ve ortaya çıkarılışının doğal sonucudur, ki bu ortaya çıkarılan şey tezahür etmiş Tanrı'dır. Tam olarak yaşayanlar, kişisel olarak tanıdıklarından çok daha fazla şey olduğunu çok iyi bilirler; aslında, herhangi bir felsefede düşünülmüş olandan çok daha fazla şey vardır.

Bu yüzden, bu ya da bundan önce yayınlanan kitaplar için hiçbir özür sunulmamaktadır.

Siz bir hedefe doğru berrak bir görüşle ve özlemle baktığınızda, kendinizi idealinizi yaratma yeteneğine zaten sahip olduğunuz şeklindeki bir alıcı tutuma sokmanız tanrısal kökeniniz gereğidir.

Tanrı, çağlar boyunca olduğu gibi, bugün de Tanrı-insan vasıtasıyla konuşur. Bu kitaptaki Üstatlar'ın aktardıkları bilgi asla yeni değildir; ancak, bilginin sunuluşu batı dünyasına yeni bir ışık getirmektedir.

Bu Üstatlar'ın yaşamlarının asıl hedefi insanlığa sevgi dolu saf bilgiyle aydınlanma getirmektir. Onların büyük misyonu, insanın büyük başarıma gücüyle barış ve uyuma doğru

hazırlık yapmak, bunu mümkün kılmaktır. Onlar gerçek bilimin, dinin ve felsefenin en büyük dostlarıdır; çünkü Gerçek bir'dir.

Artık insanlığın büyük bir bölümünün eski Tanrısallık kavramını aştığı bir zaman gelmiştir. Onlar yalnızca imana dayanan öğretilere imanlarını yitirmişlerdir; ölümden sonra semavi bir ödül kazanmak için iyi olmanın -sırf bu ödül, ve sonsuza dek harp çalıp ilahiler okuma ayrıcalığı uğruna iyi olmanın- yanlış bir düşünce ve çok düşük bir ideal olduğunu öğrenmişlerdir. Bunun sadece kişisel çıkarın bir ifadesi olduğunu ve, Tanrı'nın Mesihi'nin, yani Tanrı-insanın öğretilerine tamamen yabancı olduğunu idrak etmişlerdir.

Ölüm fikri tanrısal amaca tamamen aykırıdır ve Kozmos'un yasasına ters düşer. O, Üstat İsa'nın öğretilerine de uygun değildir. Kilise ve mezarlık genelde aynı alanda yer alır. Yalnızca bu bile Büyük Üstat'ın öğretilerinin asla kavranılmamış olduğunu gösterir. O, Mesih-insan kimliği içinde, "Eğer bir insan bana inanırsa, asla ölmeyecektir" demiştir. Tanrı-insan, sınırlı anlayış ve düşük titreşimler içinde yaşayanın öleceğini, "bu günahın bedelinin ölüm olduğunu" bilir; ancak, Tanrı'nın Tanrı-insana armağanı sonsuz bir yaşamdır. İnsan, Tanrı titreşimine uygun olarak ve bütünüyle o titreşimsel anlayış içinde yaşadığında, bedenini mükemmelleştirerek bu sonsuz yaşamı mümkün kılar.

Bu kitaptaki Üstatlar Tanrı'yı doğaüstü, ve batıl inanç âleminden çıkarıp, bütünüyle titreşimsel frekansa yerleştirmişlerdir, çünkü onlar bedenlerini tanrısal titreşimde tutarken asla yaşlanıp ölmeyeceklerini bilirler.

Onların bedensel titreşimlerinin düşürülmesinin ya da yavaşlatılmasının sonucunda ölüm meydana gelir. Aslında, bu Üstatlar şunu iyi bilirler ki, ölüm hatası yapıldığında beden öyle düşük bir hızda titreşmektedir ki yaşam-titreşimleri bedenin dışına itelenmiştir ve bu titreşimler hâlâ bir ara-

Ölümsüz Üstatlar

da bulunur ve dışarı itelendikleri sırada bedenın sahip olduğu aynı formu korurlar. Bu titreşimler zekâyâ sahiptir ve hâlâ onları çekip bir arada tutan merkezî bir çekirdeğin çevresinde dönerler. Bu titreşen enerji, formunu korumasına yardımcı olan zeki bir enerji tarafından kuşatılmıştır ve bir başka beden oluşturmak için yine ondan gerekli özü-esası çeker. Bu onun yaşamı sırasında bedenın çevresinde oluşturulmuş zekâ ile direkt uyum içindedir ve onunla tam bir uyum içinde çalışır. Eğer bu zekâ düşük bir frekansta titreşiyorsa, bir başka deyişle, zayıfsa, o bedenın dışına itelenen yaşam ve enerji titreşimleriyle bağlantıyı yitirir ve o enerji en sonunda dağılarak kaynağa geri döner; o zaman ölüm gerçekleşir. Ama, eğer o zekâ güçlü, canlı ve aktifse, derhal tüm sorumluluğu üstlenir ve bir anda yeni bir beden oluşturur. Böylece bir yeniden diriliş meydana gelir; ve bu yeniden dirilişle insan bedenini mükemmelleştirmiş olur. Böyle bir ifşaatı herkes işitemez ya da kabul edemez. Ancak anlayışı yeterince geliştirmiş bir insan böyle bir şeyi kavrayabilir.

Böylece, insanlığın büyük bölümü Tanrı'nın daima insanda ve insanlıkla birlikte yaşamış olduğunu yeniden keşfetmelerini sağlayacak bir bilim geliştirmektedir; onlar bir süre için Tanrı'yı bilememişlerdir, çünkü o sırada Tanrı-insan görüşünü yitirmişlerdir.

Ben bu ve önceki kitapları bu kitaplarda sözünü ettiğim Üstatlar'a ithaf ediyorum. Bu sevgili varlıklara en derin saygı ve şükranlarımı sunuyor ve onların her türlü onuru hak ettiklerine olan inancımı bir kez daha belirtiyorum.

Bizler bu varlıkların yanına kuşku duyarak gittik; ancak, onlardan büyük bir üzüntüyle, her birini çok severek, Yaşam'ın ve Doğru Yaşama'nın bilimiyle ilgili daha doğru ve derin bir anlayış kazandığımızı hissederek ayrıldık.

Baird T. Spalding

Bölüm 1

Dılbaşı gecesi, tapındaki toplantıya katılanlar gittikten sonra, ben ve arkadaşlarım böylesine bir değişim-dönüşüme tanık olmuş yerden ayrılmak istemeyerek, orada kaldık. Doğrusu, bu son saatlerin bizde yarattığı hisleri ve müthiş manevi yükselişi ifade edecek bir sözcük bulamıyorum.

"Hepimiz birimiz, birimiz hepimiz için" sözü ilk söylendiği andaki kadar canlı bir biçimde kulaklarımızda çınlıyordu. O gece hiçbirimiz konuşmadık, tek bir sözcük bile söyleyemedik. Ve, gün ışıyana dek, bir odada kapalı olduğumuz hissini asla duymadık. Bedenlerimiz parlak bir ışık yayar gibi görünüyordu ve, bu deneyimden hemen önce kayadan oyulmuş bir odada bulunuyor olmamıza rağmen, o sırada her nereye doğru yürüsek, sınırlayıcı duvarları hissetmiyorduk. Ayaklarımızın altında bir zemin varmış gibi de görünmüyordu; ancak, her yönde serbestçe hareket ediyorduk.

Sözler düşüncelerimizi ve duyumlarımızı tarif etmekte kesinlikle yetersiz kalır. O gece odanın ve sarp kayalığın sınırlarının ötesine bile yürüdük, ancak asla engellendiğimizi hissetmedik. Giysilerimiz ve çevremizdeki her şey saf beyaz bir ışık yayar gibi görünüyordu. Güneş doğduktan sonra bile, bu ışık güneş ışığından da daha parlak göründü. Sanki büyük bir ışık küresinin içindeydik ve bu kristal ışığın içinden bakıp çok uzaklarda belirmiş güneşi bir pus içinde görüyorduk. Güneş, bizim durduğumuz yerle kıyaslandığında, adeta

Ölümsüz Üstatlar

soğuk ve sönük görünüyordu. Termometre sıfırın altında 45 dereceyi göstermesine ve çevremizdeki topraklar sabah ışığında parıldayan bir karla kaplı olmasına karşın, bizim bulunduğumuz yerde her türlü ifadeyi aşan bir sıcaklık, huzur ve güzellik vardı. Bu gerçekten de düşüncelerin sözlerle ifade edilemeyeceği bir durumdu.

Burada, dinlenmeyi hiç düşünmeden, üç gün üç gece kaldık. Bu süreçte hiçbirimiz bir yorgunluk ve bitkinlik hissetmedik ve, daha sonra geriye dönüp baktığımızda, tüm o zaman bize bir anda geçmiş gibi göründü. Bununla birlikte, o sırada birbirimizin ve saatlerin geçişinin bilincindeydik.

O sırada bir gün doğumu ya da gün batımı yoktu, sadece sürekli bir parlak gün vardı; ve bu bulanık bir düş değildi, onun her anı gerçektir. Ve o sırada önümüzde nasıl bir gelecek manzarası açılmıştı! Ufuk sonsuzluğa dek geri itilmiş gibi görünüyordu; ya da, Şefimiz'in ifade ettiği gibi, o nabız gibi atan sonsuz bir yaşam denizine doğru genişler görünüyordu. Ve işin en güzel yanı şuydu ki, bunu aramızdan sadece birkaç kişi değil, hepimiz gördük.

Dördüncü gün, Şefimiz çeviri çalışmamızı sürdürmek için aşağıya, kayıtlar odasına inmemizi önerdi. Ancak, aşağı inmek için harekete geçer geçmez, daha neye uğradığımızı anlamadan, birden kendimizi aşağıdaki odada bulduk!

O anda duyduğumuz şaşkınlığı ve sevinci hayal etmeyi okurlara bırakıyorum. En küçük bir fiziksel çaba göstermeden ve neyi başardığımızı hiç bilmeden, kendimizi iki kat aşağıda, her zaman çalıştığımız o kayıtlar odasında bulmuştuk! Oda parlak bir ışık içindeydi ve sıcaktı, ve biz en küçük bir çaba göstermeden istediğimiz yere gidebiliyorduk!

Sonra, bizi çok şaşırtan bir şey daha oldu: Yazılı tabletlerden birini alıp incelemek için uygun bir yere koyduğumuzda, onun içeriğini ve anlamını mükemmel bir biçimde anladığımızı fark ettik. Bu çevirileri kâğıda geçirmeye başla-

dığımızda ise, yine ne olduğunu anlamadan, tüm bir sayfa hızla bizim el yazımızla dolmaya başladı! Sonuçta yapmamız gereken tüm şey, bu yazılı sayfaları bir araya getirmek oldu.

Bu şekilde bu çevirileri peşpeşe yazıya döktük. O öğleden sonra saat ikiye kadar yüzlerce sayfayı bu metinlerin çevirisiyle doldurmuştuk ve bu güzel meşguliyetten dolayı en küçük bir yorgunluk duymamıştık.

Bu işe o kadar dalmıştık ki odaya birilerinin girdiğini fark etmedik, onları önce Şefimiz görüp selamladı. Dönüp baktığımızda, karşımızda İsa'yı, Emil'i, evsahibemizi, Chan-der Sen'i, ve Bagget İrand'ı gördük. Yanlarında Ram Chan Rah adlı bir yabancı da vardı, ancak herkes ona Bud Rah di-yordu.

Sonra odadaki masa temizlenip yemek için hazırlandı. Hepimiz yerlerimize oturduk ve kısa bir sessizlikten sonra İsa konuşmaya başladı:

"İçimizden dışarı, tüm dünyaya doğru daima muzaffer bir biçimde parlayan, bugün deneyimlemekte olduğumuz ve eğer istersek her zaman deneyimleyebileceğimiz ışık, sevgi ve güzellik olan Herşeye-Kâdir ve Herşeyi-Kaplayan Tanrı Prensibi; üzerinde sonsuz sevgi, uyum, bilgelik ve alçak gönüllülük ateşinin yandığı bu sunağın önünde saygıyla eğiliyoruz. Bu kutsal ışık şimdi bu sunakta toplanmış olanların ruhlarında sürekli olarak, hiç kararmadan parlar. Bu tanrısal ışık bu sevgili varlıklardan yayılarak tüm dünyanın en ırak yerlerine ulaşır ki herkes onu görüp, hiç tükenmeyen sevgisini deneyimleyebilsin. Bu herşeyi-kaplayan ışığın, güzelliğin ve saflığın ışınları senin sunağında toplanmış olanların alıcı ruhlarında ve kalplerinde ışıldar. Biz şimdi bu herşeyi-kaplayan sevgi ışığının bilincindeyiz ve onu dünyaya yolluyoruz, ve o tüm insanlığı dönüşüme uğrattıyor, birleştiriyor ve uyum içine sokuyor.

Biz Tanrı'nın herkesin içindeki gerçek Mesih'i'ni selam-

hyor ve Tanrı ile bir'lik içinde duruyoruz. Biz içimizdeki Tanrı'yı selamlıyoruz."

İsa'nın konuşması sona erdikten sonra, sessizce yemeğimizi yedik. Sonra, bir önceki deneyimimizi yaşadığımız tepedeki odaya gitme önerisi üzerine hepimiz yerimizden kalktık. Ancak, kapıya doğru yöneldiğimizde, kendimizi yine birden, gideceğimiz o odada bulduk!

Bu kez hareket ettiğimiz bilincindeydik, ama hareket ettirici unsurun, bu sonucu doğuran şeyin bilincinde değildik. Tepedeki odaya gitme arzusunu ifade eder etmez, kendimizi orada bulmuştuk. Akşamın gölgeleri her yanı kaplamaya başlamış olmasına karşın, yolumuz tamamen aydınlıktı; ve o oda da, oradan ayrıldığımızda içerdiği aynı zengin güzelliği ve parlak ışığı koruyordu.

Bizim için, tapınağın tepesindeki bu oda kutsal bir yer, bir ibadet yeri olmuştu, ve o her türlü olanağı içeriyor görünüyordu. Burası bizim, fani insanlar olarak, daha önce yapabildiklerimizden daha büyük bir şeyi başardığımız kutsanmış bir yerdi.

O günden itibaren, oradan ayrıldığımız güne, yani 15 Nisan'a dek, hepimiz her gündüz ya da gece o odada en azından bir saatliğine bir araya geldik. Bu zaman esnasında o oda asla katı kaya görünümünü almadı. Öyle görünüyordu ki sanki biz daima o duvarların ötesini, sonsuz uzayı görebiliyorduk. O odada bilinci sınırlayan zincirlerden gerçekten kurtulmuştuk. Orada, geleceğin engin bir manzarası önümüzde açılmıştı. O gün hep birlikte o odadaki masaya oturduk ve İsa yine konuşmaya başladı:

"İstediğiniz şeyi yaratmak ya da başarmak, merkezî bir noktaya ya da ideale odaklanmış güdüleyici bir düşünceyi gerektirir ve siz, tüm insanlık gibi, o güdüleyici merkez olabilirsiniz. İnsan önce ideali ifade etmeden, hiçbir şey meydana gelmez.

Bir zamanlar insan bu güdüleyici merkez olduğunun tamamen bilincindeydi ve kökeninin ve hâkimiyet alanının tamamen bilincinde olarak yaşıyordu. O sizin cennet dediğiniz bir durum içinde bilinçli olarak yaşıyordu. Ancak sonra, çok az kişi dışında, herkes bu tanrısal armağanı bırakmıştır ve bugün büyük çoğunluk insanlığın gerçek kökeni olan bu tanrısal niteliğin bilincinde değildir.

İnsan bir zamanlar yapmış olduğu şeyi tekrar başarabilir. Tüm çevrenizde gördüğünüz ve var olan her şeyin yaşamını içeren sonsuz yaşam ve tezahür düzeninin ardındaki prensip budur. Bir gün gelecek, bilim hiçbir şeyin maddesel olmadığını kanıtlayacaktır; o gün, bilim her şeyin evrensel olarak dağıtılmış sayısız parçacık içeren ve titreşim frekanslarına karşılık veren tek bir esas unsura indirgenebileceğini, ve her şeyin mükemmel ve mutlak bir denge içinde olduğunu görecektir.

Bu yüzden, onlara özel nesneler olarak form vermek için, bu herşeyi-kaplayan evrensel doğal özün-maddenin sonsuz parçacıklarını bir araya getirmek belirli bir hareketi, bir başlangıç eylemini gerektirir.

Bu güç bütünüyle bir parçacıktan kaynaklanmaz, o daha büyük bir güçtür, ancak o parçacıkla bir'dir, ve siz, düşünce ve belirli eyleminizle, titreşimle işbirliği yaparak bu parçacıklara özellik verirsiniz. Böylece fiziksel bilim gerekli çıkarımlarla bunu anlamaya zorlanacak, ve bilim adamları -şu anda tanınmadığı için hareketsiz olan ve hareketsiz olduğu için anlaşılmayan- bir gücün mevcudiyetini keşfedeceklerdir.

Ama, insan bu gücü tanıyıp onunla alışverişe girdiğinde ve onu gerçekten ifade ettiğinde, bu evrensel enerjinin belirli gösterisi için belirli alanları ayırmaya muktedir olacaktır.

Sizin maddesel evren olarak gördüğünüz oluşum, tüm farklı tezahürleriyle, düzenli bir tekâmül süreciyle ortaya

çıkıştır. Eğer o düzenliyse, o zaman her bir aşama onu izleyen aşamanın daha büyük gelişimi için kusursuz bir temel oluşturmalıdır. Eğer siz kusursuz bir düşünce ve eylem düzeni ve uyumuyla ilerlemeyi başarabilirsiniz, o güçle gerçek bir uyum içinde olursunuz ve bu güç, sınırsız bir ölçekte, kesin sonuç elde etme yolunu seçme melekesini oluşturur. Böylece, siz tanınmış bir kozmik ilerleme düzeni altında yaşam ve enerji dağıtırsınız.

Öyleyse, bu sizin düşündüğünüz gibi maddesel bir evren değildir. Sadece siz onu öyle tanımlarsınız. O ruhtan (spirit) ortaya çıkmıştır ve ruhsaldır. Bu düzenli, gerçek, temel bir şeydir. Eğer düzenliyse, bilimseldir de; eğer bilimselse, zekidir de, o zeki yaşamla birleşmiş yaşamdır.

Zekâ ile birleşmiş ve onun tarafından yol gösterilen yaşam irade haline gelir ve, iradeyle, o insanın yeteneği ve işi haline gelir.

Ruh (Spirit) esas, titreşen, yaratan güçtür; ve siz sadece onu kabul ederek ya da onun var olduğunu bilerek o titreşime girip onun gücünü kullanabilirsiniz; sonra onun ortaya çıkmasına izin verirsiniz, ve onun tümü sizin emrinizde olur. Sizin için o içinizde bulunan, daima-güçlü ve sürekli bir yaşam kaynağı olur.

Bu ne uzun yıllar çalışmanızı, ne eğitimden geçmenizi, ne de zorluk ve yoksunluk yaşamınızı gerektirir. Bu titreşimin, bu gücün var olduğunu bilin ve kabul edin. Sonra bırakın o içinizden aksın.

Siz Yaratıcı Zihin Özü-Maddesi ile bir'siniz; böylece, siz her şeyin mevcut olduğunu bilirsiniz. Eğer Tanrısal Prensipten var olan tüm şey olduğunu -onun tüm uzayı doldurduğunu, her şey olduğunu- idrak ederseniz, o zaman siz o prensip olursunuz. Ve, kendi Mesih Hâkimiyet Alanınız'da ortaya çıkıp bu prensibi yaydığınızda, kendi düşünceniz, sözünüz, ve eyleminizle bu prensibe daha büyük bir faaliyet kazan-

dırırsınız. Böylece, bir kişi daha kendi hâkimiyet alanını bulmuştur ve Tanrı gücünü kullanmaktadır ve onu dışarı yaymaktadır. Siz bu gücü dışarı yaydığınızda, o size akar. Siz verdiğinizde, vermeniz için size daha fazlası gelir ve bu mevcudu tüketemeyeceğinizi görürsünüz.

Bu bir odaya kapanıp saklanmanız gerektiği anlamına gelmez. Bu, yaşamın yoğun karmaşası içinde, en zor durumlarda bile, tam bulunduğunuz yerde sessizleşmektir. O zaman yaşam bir karmaşa olmaz; yaşam sessiz, derin düşünlü ve içten gelerek yaşanan bir şey olur.

Dışsal faaliyet, sizin şimdi idrak edip bir olduğunuz daha büyük faaliyetle kıyaslandığında bir hiçtir. Bu, bulunduğunuz yerde sessizleşip, tüm düşüncenizi Tanrı üzerinde odaklayarak, Tanrı'nın sizin içinizde bulunduğunu görmek, onun size nefesinizden daha yakın olduğunu bilmektir.

Tanrı kimdir? Bütün düşüncenizin üzerinde odaklandığı Tanrı nerededir?

Tanrı, dışınızda bulunan, sizin onu içinize getireceğiniz ve sonra dünyaya sunacağınız bir varlık değildir. Tanrı, kendi düşünce eyleminizle üretip canlandırabileceğiniz o güçtür. Bu gücün sizin içinizde ve tüm çevrenizde olduğu doğrudur, ama siz onu düşünüp onun var olduğunu bilene dek o hareketsiz kalır. Ancak siz onun var olduğunu bildiğinizde, o sınırsız bir biçimde sizin içinizden akar. Böylece, siz onu dünyaya sunarsınız ve dünya bu sunuşunuzdan yararlanır. Siz, her düşünce ve eylemin ardına Tanrı'nın yönetici gücünü, başarıma gücünü koyarak bu başarıyı sunmalısınız. Şimdi siz bu başarıyı gerçekleştiren Tanrı'sınızdır. Bu sizin içinizde bulunan Tanrı'dır, tek ve gerçek Tanrı'dır. İşte o zaman semavi ordular sizin emrinizi yerine getirmek için uçarak gelirler.

Tüm içtenliğinizle, saygıyla ve derin anlamla Tanrı'nın kutsal tapınağında olduğunu söylediğiniz, ve bu tapınağın

Ölümsüz Üstatlar

sizin saf bedeniniz olduğunu, sizin -yani gerçek Mesih'in- bu tapınakta Tanrı ile bir olarak yaşadığınızı, yükselmiş bedeninizin her şeyi kapsayan kutsal bir yer olduğunu bildiğiniz anda, bu tanrısal prensibin içinden tüm dünyaya akacağı bir kanal olursunuz.

Siz Tanrı'ya tapınır, şükreder, ve daima genişleyen sevginizle tüm insanlığa bu gücü akıtırsınız ki onlar da muzaffer bir biçimde duran Mesih'i, yani Tanrı-insanı görebilsinler.

Sizin kullandığınız ve dünyaya akıttığınız bu güç Tanrı'dır. Evlat, Baba'nın başardığını kolayca başarır. Bu aynı zamanda alçak gönüllü olup, bu büyük gücün önünde saygıyla eğilmektir. Bu kendi hareket ettirici gücünüzle bir olan gerçek alçak gönüllülüktür.

Bu gücü sürekli olarak düşünerek, ona şükrederek, onu kutsayarak siz onun akışını artırırsınız ve, bunu yaptığınızda, o daha güçlü ve sizin tarafınızdan daha kolayca erişilebilir hale gelir.

Böylece, ben diyorum ki, sürekli olarak dua edin. Sizin günlük yaşamınız gerçek bir dua olsun.

Önce bu gücün var olduğunu BİLEREK, sonra onu mutlak bir güvenle kullanarak, çok geçmeden siz onun bütünüyle bilincine varırsınız. Çok geçmeden, onun sizin içinizde ve sizin vasıtanızla herşeyi-kapsayıcı olduğunu BİLİRSİNİZ. Eğer onun akmasına izin vererseniz, o her an size akacaktır. Onun sizin içinizden akmasına izin verdiğinizde, o size akar. Tanrı olarak durun ve onu dışarı akıtın. Bu sizin içinizdeki Tanrı'dır, sizin Babanız'dır ve siz Babanız ile bir'siniz. Sizler hizmetkârlar değil, evlatlarsınız; sizler İlk Esas Neden'in çocuklarısınız. BEN'İM'in (I AM) sahip olduğu her şey sizindir; çünkü siz BEN'İM'siniz.

İşi yapan ben değilim, o Tanrısal BEN'İM'dir ve içimdeki Tanrı her şeyi başarır. Tanrı ile bir olarak çalıştığınızı

bildiğinizde, hiçbir şey sizi sınırlayıp engelleyemez; her şeyi başarmanın tanrısal hakkınız olduğunu bilirsiniz.

Şimdiye dek verilmiş en büyük vaaz şu idi: 'TANRI'YI GÖR.' Bu Tanrı'yı tüm ihtişamıyla içinde ve başkalarının içinde görmek anlamına gelir. Siz başka hiçbir şeyi değil, sadece Tanrı'yı gördüğünüzde, sadece Tanrı'yı sevip ona tapındığınızda, O'nu gerçekten görmüş olursunuz. Siz o zaman Rab, yani Yasa-koyucu olursunuz.

Dua ederken, kendi ruhunuzun gizli odasına girin. Orada, içindeki Tanrı'ya dua edin; ve sizin gizlice dua ettiğinizi işiten Babanız sizi açıkta ödüllendirecektir. Tüm dünyaya Tanrı'yı daha çok sunabildiğiniz için dua edin ve şükredin.

Bu size daha yüksek bir genel-görüş, daha engin bir perspektif, ve daha asil bir ideal vermiyor mu?"

Konuşma burada sona erdi. Hepimiz masadan kalktık ve dostlarımız bize iyi geceler dileyip ayrıldılar. Bizler bir süre daha orada kalıp, yaşadığımız deneyimler üzerinde konuştuk, sonra köydeki yerimize geri dönmeye karar verdik. Ayağa kalktığımızda, hemen aklımıza, "Bir ışık olmadan köye nasıl gideceğiz?" düşüncesi geldi ve Şefimiz hariç herkes bu düşüncüyü ifade etti.

O zaman Şefimiz şöyle bir konuşma yaptı: "Alışkanlıklarımızın nasıl sabitleşmiş olduğunu ve eski fikirlere nasıl umarsız bir biçimde sarıldığımızı görüyor musunuz? Burada bizler tamamen ışığa gömülü bir haldeyiz. Bu ışık, yürekten sevdiğimiz o varlıklar gittikten sonra kaybolmadı. Bu bizim öne çıkıp öz-güvenimizi, deneyimlediğimiz şeyleri başarma yeteneğimizi gösterebileceğimiz bir fırsat değil mi? Şimdi gelin, bu işi başarmak için gerekli adımı atacak cesareti gösterelim.

Bakın, biz sırtımızı bu harika dostlarımıza o kadar çok dayıyoruz ki onlardan bir an olsun ayrılmak bile bizi kederlendiriyor. Onların zaten bildikleri gibi, ben, eğer bu küçük

şeylerde kendimize güvenemezsek, daha büyük şeyleri asla başaramayacağımızı görebiliyorum; ve onların bize bunu başarma fırsatı vermek için gittiklerinden kuşku duymuyorum. Haydi, şimdi hep birlikte bu acil durumun üstesinden gelelim."

O zaman gruptan biri bu işlemin yöntemi üzerinde meditasyon yapmamızı önerdi, ama Şefimiz kesin bir dille, "Hayır, eğer gideceksek, şimdi gidelim. Görüp deneyimlediklerimizden sonra, artık kesin bir biçimde eyleme geçmeliyiz, yoksa artık dikkate alınmayı hak etmeyiz" dedi. Bunun üzerine, merdivenlerden inip, odalardan geçerek tünele girdik ve sonra yine merdivenden inip köye doğru ilerledik.

Yürürken, garip bir biçimde, yolumuz tamamen aydınlıktı; bedenlerimizin hiçbir ağırlığı yok gibiydi ve biz son derece kolay bir biçimde ilerlediğimizi fark ettik. Kaldığımız yere vardığımızda, başardığımız iş bizi fazlasıyla sevindirmişti. O zamandan itibaren, köyden ayrılana dek, istediğimiz her yere yapay bir ışık olmadan gittik. Kaldığımız odalara girdiğimizde içerisi aydınlandı, ve orada hissettiğimiz sıcaklık ve güzellik yine her türlü tarifi aşıyordu.

O akşam içeri girer girmez hemen soyunup yataklarımıza yattık ve ertesi sabah geç saatlere dek uyuduk.

Bölüm 2

Ertesi sabah kahvaltımızı evde yaptık, sonra direkt olarak tapınağın en üstteki odasına gittik. Orada yine, öyle görünüyordu ki, odanın herhangi bir sınırı ya da bizim hareketlerimizi sınırlayan bir şey yoktu, ve böylece, hiçbir çaba harcamadan serbestçe hareket ettik. Aşağıya, kayıtlar odasına inmeye hazır olduğumuzda, kendimizi yine bir anda orada bulduk. Bunu dostlarımız yanımızda olmadan başardığımızdan, onların geri çekilmelerinin nedenini anladık, ve başardığımız şey bizi çok mutlu etti.

Nisan ayı hızla yaklaşıyordu. Tapınak odalarındaki kayıtları elden geçirmiş, bu arada dışarıdaki kayalara oyulmuş sayısız harfin ve birçok yontunun ölçülü çizimlerini yapmıştık. Bu çalışma, her yönden ilgimizi çektiği için, çok hoş bir biçimde ilerlemişti.

Bir öğleden sonra köye bir haberci geldi ve, köylüler onun çevresinde toplandıklarından, biz olağandışı bir durumun söz konusu olduğunu anladık. Çalışmayı bırakıp hemen köye gittik. Orada evsahibemizle karşılaştık ve ondan, bu habercinin, bir grup eşkiyanın aşağıdaki vadiye akın ettiği haberini getirdiğini öğrendik.

Bu köy yıllar boyunca birçok eşkiya akınının ve yağma girişiminin odak noktası olmuş olduğundan, bu haber köylüler arasında epey huzursuzluğa yol açmıştı. Bu akınların nedeni, Tau Haçı Tapınağı'nda büyük bir hazinenin saklı oldu-

ğu haberinin geniş bir çevreye yayılmış olmasıydı. Ancak, köyü yağmalamak için yapılan birçok saldırı başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Çeteler daha önceki başarısızlıklarını, büyük ölçüde, aşağıdaki vadide yaşayan halkın direncine atfetmişlerdi. Şimdi ise birkaç çete kuvvetlerini birleştirmişti ve böylece ortaya çıkan dört bin kişilik atlı ve silahlı adam, Tau Haçı Tapınağı'nın bulunduğu küçük köyün yakınında, aşağıdaki vadide yaşayan halkın direncini kırmak için o bölgeyi yağmalıyor ve yakıp yıkıyordu. Onlar bu yolla saldırının daha başarılı olacağını umuyorlardı.

Haberci ayrıca, birçok köylünün yaşamını yitirdiğini, geriye kalan köylülerin de dirençlerinin sınırına eriştiklerini söyleyerek, yardım istemek üzere de gelmişti. Ona köyde onlara yardıma yollanacak kimsenin olmadığı bildirildi, ancak evsahibemiz ona evine dönebileceği ve halkının artık bir zarar görmeyeceği konusunda güvence verdi. Bizler ise köylülerin huzursuzluğunu fark ettik, ancak o anda yapabileceğimiz bir şey olmadığından, yine çalışmamızın başına döndük.

Ertesi sabah, kayıtlarımızın kaynakçasını tamamlamak için sabırsızlandığımızdan, erkenden çalışmaya başladık. Bu kaynakçanın tam ve doğru bir tarihçe sunacağından ve, ayrıca, diğer kayıtların nerede bulunabilecekleri konusunda bir başvuru kaynağı olabileceğinden emindik. Böylece dünyanın bu geniş ve şimdi en ücra bölgesinde var olmuş bu eski ve aydınlanmış uygarlığın tarihini ortaya çıkarabilirdik.

Eşkiya çetelerinin saldırısı yüzünden bu koleksiyonu kaybetme olasılığı bizi çok huzursuz etmişti. Bu kayıtlar şimdiye dek tapınaktaki odalarda tutulmuş, bu sayede birkaç eşkiya saldırısından korunmuşlardı, ve bizim tüm çalışmamızın sonuçları da orada bulunuyordu.

O akşam evsahibemize köylülere yardım etmek için bir plân hazırlamamızın mümkün olup olmadığını sorduk ve ayrıca dostlarımızın yokluğunun bizi şaşırttığını ve merakta

bıraktığını ifade ettik. Evsahibemiz ise, haberci tarafından yardım başvurusunda bulunulduğundan, eşkiya çetesinin saldırılarına son vermek zorunda olduğunu, yoksa kendilerinin yok olacaklarını söylemekle yetindi.

O gece kendi güvenliğimiz konusunda aşırı kaygılanmış olduğumuzu anlayarak odalarımıza çekildik. Ertesi sabah erkenden kalkıp kahvaltımızı yaptık. Tapınağa gitmek üzere hazırlanırken, aynı haberci gelerek, eşkiya çetesinin köylülere saldırmayı bıraktığını, şimdi tüm kuvvetlerini vadinin yirmi mil aşağısında topladığını ve bizim köyümüze saldır-maya hazırlandığını bildirdi.

Evsahibemiz ve bizler durmuş, etrafı bir grup köylü tarafından sarılmış olan haberci ile konuşurken, bir atlı hızla köye girdi. Adam meydanda toplanmış küçük grupların arasından geçerken, köylüler onu tanıdılar. Ve hemen dağılıp korkuyla kaçtılar. Adam bizim grubumuza yaklaştığında, haberci bize onun ismini (Lin Chu) bildirdi ve sonra, diğerleri gibi, o atlının ardından eşkiya çetesinin geleceğinden korkarak hızla oradan uzaklaştı.

Ortada sadece evsahibemiz ve bizim küçük grubumuz kalmıştı ve hep birlikte atlının gelip karşımızda durmasını bekledik. O, atının dizginlerini çekti ve Şefimiz'e hitap ederek ve biraz üstten bakarak anlamadığımız bir dilde konuşmaya başladı; sonradan öğrendiğimize göre, adam bizim yabancı olduğumuzu ve ne iş yaptığımızı bildiğini söylüyordu. Sonra, yüzümüzün ifadesinden, bizim onun dilini anlamadığımızı fark etti ve sözlerini bize çevirebilecek kimse olup olmadığını sordu. O zaman evsahibemiz döndü, at sırtındaki adamla yüz yüze geldi ve ona yardımcı olabileceğini söyledi. İlk başta adam ciddi bir elektrik şokuna uğramış gibi baktı. Sonra kendini biraz toparlayarak atından aşağı atladı ve, ellerini uzatarak ve, "Siz, *burada*?" diye bağırarak evsahibemize doğru koştu. Ardından, ellerini alnına koydu ve evsahibe-

Ölümsüz Üstatlar

mizin önünde yere kapanarak özür diledi. Evsahibemiz ise ondan ayağa kalkıp mesajını vermesini istedi. Bedeninin kasıldığını görebiliyorduk ve yüzü bir an öfkeyle parladı. Duygusunu öyle yoğun bir biçimde göstermişti ki, bir an için, hem o adam, hem de biz irkildik. Sonra evsahibemizin dudaklarından, "Korkak, katil, öne çık ve mesajını ver!" sözleri adeta fırladı. Adam yine dizleri üzerine çöktü. Bu kez karşısındaki, "Ayağa kalk! Ayağa kalkmaya cüret edemeyecek kadar alçaldın mı?" diye bağırdı.

Doğrusu, adamın acınacak kadar korkması bizi hiç şaşırtmamıştı, çünkü biz de neredeyse onun kadar ürkmüş ve adeta olduğumuz yere mihlanıp kalmıştık.

Eminim ki, eğer bunu yapması mümkün olsaydı, adam o anda oradan kaçardı. O anda, bizim gibi, o da konuşamayacak ve hareket edemeyecek kadar tüm gücünü yitirmişti, ve bir anda yere çökerek, gözleri ve ağzı korkudan açık bir halde öylece bakakaldı.

Üstün güçlere sahip bu insanlarla deneyimimizde ilk kez onlardan birinin şiddetli bir duyguyu ifade ettiğini görüyorduk. Evsahibemizin yaydığı titreşimler bize müthiş bir patlama gibi çarpmış, ve buna bizi konuşamaz ve hareket edemez hale getiren bir elektrik şoku eşlik etmişti. O anda hissettiğimiz duyumu ancak böyle tarif edebilirim. O ince ve kırılgan bedenden yayılan titreşimlerin bizi böyle adeta felç etmesi inanılmaz bir şeydi.

Bu durum kısa bir süre devam etmesine karşın, bize, yaşanan gerilim gevşeyene dek aradan saatler geçmiş gibi geldi. Adeta birer heykel gibi donakalmıştık; ancak, o anda hepimiz o eşkiyaya çok acımış ve onun yardımına koşmak istemiştik. Ama, sadece öylece durup evsahibemize baktık.

Sonra, neredeyse bir anda durum değişti. İlk önce, evsahibemizin yüzünü şaşkın bir ifade kapladı, sonra bu alışık olduğumuz o sevecen ve yumuşak ifadeye dönüştü, ve bizi öyle

bir şefkat dalgası kapladı ki, kendimize gelip, yere kapanmış o zavallının yardımına koşabildik. Evsahibemiz de o sırada ona doğru eğilip adamın elini tuttu. Bizler yine hayretler içinde kaldık ve ben, "Burada bizi şaşırtan şeyler hiç son bulmayacak mı?" diye düşündüm.

Adam çok geçmeden kendine geldi, onun ayağa kalkmasına yardım ettik, ve yakındaki bir sıranın üzerine oturttuk. Evlerden birine girmesi teklif edildiğinde ise, o bunu kesin bir dille reddetti.

Sonra, evsahibemiz, bunun bizim üzerimizde yaptığı etkiyi fark ederek, sergilediği sertlikten ötürü özür diledi. Doğrusu, bedenlerimiz hâlâ ürperiyordu ve kendimizi yeniden toparlamamız biraz zaman aldı.

Sonra, evsahibemiz, bu adamın Gobi'nin o bölgesini yağmalayan en kötü şöhretli çetelerden birinin lideri olduğunu açıkladı. Son derece korkusuz ve acımasız bir kişi olduğundan, halk onun adını ağzına almaya bile korkuyordu. Adamın takma ismi bizim dilimize çevrildiğinde, "Cehennem kaçkını Kara Şeytan" anlamına geliyordu. Onun yüzüne benzetilen maskeler birçok köyde, kötü ruhların kovulduğu ritüellere katılanlar tarafından takılıyordu.

Evsahibemiz bu eşkiya ile daha önce iki kez karşılaşmış ve o sırada girilen saldırı başarısızlıkla sonuçlanmıştı, ve adam her seferinde ona ve genel olarak dostlarımıza duyduğu derin nefreti göstermiş, onları taciz etmek için elinden geleni yapmış, zaman zaman sert mesajlar yollamış, ama dostlarımız bunları hiç umursamamışlardı. Bu eşkiyanın aniden ortaya çıkması, geçmişteki bu davranışlarını evsahibemize güçlü bir biçimde hatırlattığından, kendisi o sırada duygularına hâkim olamamıştı.

Evsahibemiz, kendini tamamen toparlamış olarak, eşkiyaya doğru yürüdü. O yaklaşırken, adam ayağa kalkmaya çalıştı ama yapamadı, sadece kendini biraz toparlayıp daha

dik bir biçimde oturabildi; doğrusu, bu acınacak bir korku tablosuydu. Şimdi soğukkanlı ve kendine hâkim görünen, hiçbir korku ya da duygu belirtisi sergilemeyen evsahibemiz ise onunla şaşırtıcı bir tezat oluşturunuyordu.

Biz adamı hemen oradan uzaklaştırmak istedik ve, bu düşünceyi sözle ifade etmememize karşın, evsahibemiz elini kaldırarak sessizlik istedi. Şefimiz onun duruma hâkim olduğunu ve yapmaya kalkışacağımız herhangi bir şeyin bizi sadece gülünç duruma düşüreceğini anladı. Biz biraz geri çekilerek iştme mesafesinin dışına çıktık, sonra evsahibemiz bir süre alçak bir ses tonuyla konuşarak eşkiyaya bir şeyler söyledi.

Sonra adam konuşmaya başladı, ve o zaman evsahibemiz bize yaklaşmamızı işaret etti. Biz, belirsiz bir durumda kalmanın gerilimini giderecek bir harekette bulunabildiğimiz için hoşnut bir halde, onların yanına, yere oturduk. Eşkiyanın yaptığı açıklamaya göre, o kendi liderlerini buraya bir barış elçisi olarak gelip, Tau Haçı Tapınağı'nda saklanan hazineyi kendilerine teslim etmeleri için köylülerle görüşmesine izin vermeye ikna etmişti. Eğer köylüler hazineyi teslim ederlerse, eşkiya çetesi onlara daha fazla zarar vermeme- yi, tüm tutukluları (ki üç bini aşkın tutukluları olduğunu iddia ediyorlardı) serbest bırakmayı, o bölgeyi hemen terk etmeyi ve bir daha o vadinin sakinlerine saldırmamayı kabul ediyordu.

Evsahibemiz, orada onlar için herhangi bir değeri olan bir hazinenin bulunmadığını bildirdi. Tau Haçı Tapınağı'nda bulunan şeyi açıkladıktan sonra, ona tapınağın tüm odalarını göstermeyi teklif etti. Adam onların kendisini rehin alacaklarından korktuğunu söyleyerek bu teklifi kesin bir biçimde reddetti, ve verdiğimiz hiçbir güvence bu korkuyu gideremedi. Ancak daha sonra, evsahibemiz ona içtenliğimiz konusunda güvence verince, adam birden bizim dürüst ko-

nuştuğumuza ikna oldu. O zaman da ortaya onun için zor ve korkutucu bir durum çıktı. Söylediğine göre, bu saldırıya kendisi ön ayak olmuş, diğer eşkiyaların hayal güçlerini hazineye sahip olma arzusuyla körüklemiş ve eğer başarılılarsa onların olacak müthiş servetin parlak bir tablosunu çizmişti. Aslında o ve babası çetelerini bu hazineye sahip olma vaatleriyle bir arada tutabilmişlerdi. O, bu akını gerçekleştirmek için diğer beş çeteyle birleşmiş çetenin reisiydi.

Bu durumun en zor kısmı şuydu ki, eğer o çetesine ortada hiçbir hazinenin bulunmadığı haberiyle dönerse, hemen bir hain olarak damgalanacak ve buna uygun bir muamele görecekti. Çetesini düşünülen bu saldırıdan vazgeçiremezdi, çünkü o durumu bu noktaya dek zorladıktan sonra adamlar ona inanmazlardı.

Bu onun için kesinlikle utandırıcı bir durumdu. Sonra, bizi yine çok şaşırtan bir biçimde, evsahibemiz ona eşkiya kampına onunla birlikte gitmeyi önerdi. Adam bu öneriyi kabul edince, o bizim karşı çıkışlarımızı sessizce reddetti ve hemen gitmek üzere hazırlandı. Bize, kendisinin tehlikede olmadığı konusunda güvence verdi, ve eğer onunla birlikte gidersek, mevcudiyetimizin eşkiyaların kafalarında kuşku uyandıracağını, ve o zaman hepimizin büyük bir tehlikeye maruz kalacağımızı söyledi. Böylece, onun kararına uysal bir biçimde boyun eğdik; zaten, yapabileceğimiz başka bir şey de yoktu.

Eşkiya atına atladı, biz de evsahibemizin onun arkasına binmesine yardım ettik. Evsahibemiz bize akşam üzeri geri döneceğini söyledi. Onlar köyden ayrılırken asla unutulmayacak bir tablo sergiliyorlardı; eşkiyanın yüzüne kuşku ve korku hâkimdi, evsahibemiz ise bize büyük bir güvence veren sıcacık bir gülümsemeyle bakıyordu. O günün geriye kalan kısmında çalışmamıza olan tüm ilgimizi yitirdik ve güneş batana dek amaçsız bir biçimde köyde gezinip durduk.

Akşam evsahibemizin dönüşünü beklemek için eve geri döndük, ve içeri girince, masanın güzel yiyeceklerle donatılmış olduğunu gördük. Evsahibemizi masanın başına oturmuş, bizi o parlak gülümsemesiyle selamlarken gördüğümüzde duyduğumuz şaşkınlığı hayal edebilirsiniz. O anda hepimiz dilimiz tutulmuş gibi kalakaldık, ve hiçbir şey söyleyemedik. O ise şakacıktan sert bir tavırla, "Beyler, bir selamı benden esirgiyor musunuz?" dedi; bunun üzerine bizler başlarımızı eğerek onu selamladık.

Sonra o konuşmaya başlayarak son durumu açıkladı: "Onları ikna etmeyi başaramadım, ama önümüzdeki üç gün içinde bana bir yanıt vermeyi kabul ettiler. Yanıtın bir saldırı girişimi olacağını biliyorum, ama en azından şimdilik o zavallının hayatını kurtarabildim. Kuşatmaya dayanmak için kendimizi hazırlamak zorundayız; hiçbir şey onları bu saldırıya girişmekten caydıramayacaktır."

Sanırım, hemen hepimiz en umutlu hayallerimizin suya düştüğünü görmüştük. O zaman, evsahibemiz bu düşüncemizi hissetti ve şu şiiri okudu:

Hayatta Kızıldeniz-yerine* geldiğinde,
Yapabileceğin her şeye karşın
Onun etrafından dolanamadığında, ve geri
dönemediğinde,
Onun İÇİNDEN geçmekten başka bir yol kalmadığında:
O zaman Tanrı'yı dingin bir ruhla bil,
O zaman karanlık ve fırtına geçip gider.
Tanrı fırtınayı dindirir, dev dalgaları yatıştırır.
Tanrı senin ruhuna, "Devam Et!" der,
"Devam Et! Devam Et! Devam Et!"

* Sanırım, burada Hz. Musa'nın halkıyla birlikte Firavun'un askerlerinden kaçarken Kızıldeniz engeliyle karşılaşmasına atıfta bulunmaktadır. (Ç.N.)

Bölüm 3

Demek sona erdikten sonra, masadan kalktık ve evsahibemiz önden giderek bizi bahçeye çıkardı. Ve orada, çok şaşırarak, İsa, Emil, Jast ve Bud Rah'ı oturuyor bulduk. Onları selamlayıp, hep birlikte bu gruba katıldık ve yerlerimize oturduk. Hepimiz birden rahatladığımızı hissetmiştik, ve o zaman bu insanlara ne kadar bel bağladığımızı fark ettik. Ben bunu yapmamamız gerektiğini anlamıştım. Bizim salt kuklalar olmamamız için, bu büyük yaşam plânında kendi rolümüzü oynamamız gerekiyordu; tamamen kendi ayaklarımız üzerinde durmamız ve kendimize güvenmemiz gerekiyordu, aksi takdirde onlar bu bağları tamamen koparmak zorunda kalacaklardı. Şefimiz de daha sonra bu konu üzerinde açıkça konuştu.

Henüz akşamın erken saatleriydi ve günbatımı renklerinin yumuşak parıltısı her şeyi görülmeye değer bir güzellikle kaplıyordu. Çevrede bir yaprak bile kımıldamıyor, ve hepimizi kaplayan sükûneti bozacak tek bir ses bile duyulmuyordu. Kısa bir süre önce ağır bir biçimde üzerimize çöküp bizi kaygılandıran eşkiya sorununu tamamen unutmuştuk. Hepimiz, anlaşılması için deneyimlenmesi gereken çok güzel ve tam bir gevşeme hissediyorduk. Sanki, yavaşça hareket eden büyük bir ışık akımının içindeydik. Sonra birden İsa'nın sesini duyduğumuzu fark ettik, ama bunu sözler olarak duymamıştık. Bunu ancak şöyle açıklayabilirim ki, bu

Ölümsüz Üstatlar

bize sözler yerine düşünce olarak gelen ritmik, akıcı, titreşimsel bir etkiydi. Bunun etkisi sözlerinkinden çok daha güçlüydü; o ritim ve uyum sözlerle ifade edilemezdi. Düşünceler adeta zihnimize akıyor ve orada kalıyordu; bu tamamen yeni bir deneyimdi.

Bu düşünceler gelirken, onları stenografik olarak kaydettik, sonra cümlelere dönüştürdük, daha sonra da bu Üstatlar'ın onayına sunduk.

"Ben, 'Bak, Tanrı'nın bir Mesihi burada,' dediğimde, orada gerçekten Tanrı-insanı görürüm. Ben bu bedeni Tanrı'nın gerçek tapınağı olarak, mükemmel bir araç olarak, Büyük Yaratıcı Prensip'in akıp özgürce ortaya çıktığı kanal olarak görürüm; o zaman bu yaratım görüntü, form ve benzerlik açısından saf ve tam olur. Bu tutumla ben her durumun üstadı olarak, muzaffer Tanrı Mesihi olarak ortaya çıkarım.

Benim tapındığım bu idealdir ve ben tapındığım şeyi, Tanrı'yı ortaya çıkarırım. Bu tutumla insan her durumun üstadı olarak ortaya çıkar; Mesih muzaffer olur. Tanrı ve insan BİR olarak el ele yürür. Sadece tek bir Prensip, tek bir İnsan vardır."

Grubumuzdan biri bir an düşündü ve sonra, "Biz bu ışığı nasıl ortaya çıkarıp, uygulamada kullanabiliriz?" diye sordu.

Yanıt şöyle geldi: "Bırakın, bedeniniz içinden bu Büyük Yaratıcı Prensip'in aktığı bir üreteç haline gelsin. Bu Prensi bi tüm gücün yayılımı olarak görün; onun tüm güç prensibi olduğunu bilin; o zaman, bir elektrik üretici (jeneratörü) gibi, bedeniniz bu enerjiyi toplayıp büyütecektir, ta ki siz onu hiçbir şeyin karşı koyamayacağı -ve sizi her türlü saldırıdan koruyan- saf beyaz ışık akımı olarak dışarı gönderebilene dek.

Siz bu ışık akımı ile öyle yoğun bir elektriksel enerji gönderebilirsiniz ki size zarar vermeye çalışan kişinin bedeni

mahvolur. Bu enerjiye gösterilen direnç hemen onun derecesini ve hızını artırır. Ona karşı direnenler ya da kendi kişisel iradelerini koyanlar sadece kendilerine zarar verirler. Eğer onlar bu ışığa karşı koymazlarsa, o size olduğu gibi onlara da şifalandırıcı merhemini akıtır.

Bu, serbest akışına direnç gösterilmezse her zaman insanın ışığı ve gücüyle birleşen saf Tanrı-ışığı ve gücüdür. O en yüksek frekansta titreşir. Bunun sonucunda, insan, Tanrı titreşimiyle birlik içinde olduğundan, mükemmel bir uyumla titreşir ve ona hiçbir şey zarar veremez. İnsan Tanrı titreşimine direnmedikçe, ona hiçbir şey zarar veremez. Titreşim yaşamdır. Her zaman Tanrı ile nasıl bir olarak durduğunuzu göremiyor musunuz? Bu tutum içinde bir ayrılık olasılığı olabilir mi? Tek ayrılık, uyumsuzluğa neden olan dirençtir.

Tanrı ile Bir olarak durduğunuzda size hiçbir şey yaklaşamaz. Bu bir azınlığın özel ayrıcalığı değildir, bu herkes içindir; BEN'İM, her insanın Tanrı ile bir olduğu mutlak neden ya da kaynaktır. Böylece, herkes YASA'nın, en yüksek titreşimsel düşünce eyleminin altında yaşar. Herkesin ait olduğu ve yuvada olduğu bu küreye, bu tahta tek bir uyumsuz titreşim bile giremez. Bu sizin Tanrısal Âleminiz'dir.

Size yönlendirilen yanlış ve zararlı düşünceleri ya da arzuları geri çevirmek için de bu gücü kullanabilirsiniz. Eğer isterseniz, bu Tanrı-ışığını çoğaltabilir, ona Tanrı gücünü verebilir, bir başkasının size gönderdiği enerjiyi büyütüp dönüşüme uğratabilir, sonra onu -enerji merkezinizden- o kişiye ışık hızıyla geri gönderebilirsiniz. Bu şekilde geri döndürdüğünüzde, o size gönderildiği gibi düşük titreşimler değil, saf beyaz ışık akımı olur.

O göndericiye eriştiğinde, bu enerji titreşimleri o kadar güçlüdür ki, o düşük enerjiyi göndermiş kişinin bedenini mahvedebilir. Sizin göndericiyi ya da o enerjinin geldiği yeri bilmeniz önemli değildir, titreşim kaynağına şaşmaz bir isa-

Ölümsüz Üstatlar

betle geri dönecektir. Böylece 'hüküm günü' gelir. Ne verirseniz, onu kat kat fazlasıyla geri alırsınız.

Evet, siz Tanrı-gücünü dönüşüme uğratabilir ve onu karşı konulmaz bir güçle dışarı gönderebilirsiniz. Bunlar benim bedenimden yayıldığını gördüğünüz ışık akımı ya da ışınlardır. Bu ışınlar, henüz o kadar güçlü olmasalar da, sizin bedeninizden de yayılmaktadır; ama siz devam edip, bu gücü -Yasa ve Prensiplere ittifak içinde- kullanırsanız, ışığa güç katar ve onu herhangi hayırlı bir arzuyu gerçekleştirmek için bilinçli olarak yönlendirebilirsiniz.

Ressam* Gethsemane'de benim resmimi yaptığında, bu resimde ışık akımı cennetten bana gelmek yerine, benim bedenimden dışarı yayılıyor görünüyordu. O ışık, bedenimde üretilip, sonra enerji merkezinden dışarı gönderilen Tanrı-gücüdür. Bu ışık, kendi tanrısal kökeni içinde Tanrı olarak -Tanrı'nın Mesihisi olarak- duran her insanın bedeninden yayılır.

Bu tüm insanlığın kesin düsturu olabilir. Eğer onlar bu herşeyi-kapsayan BİR olurlarsa, kardeşler arasında anlaşmazlık ve çatışma olabilir mi?

Şimdi, Tanrı-ışığı olan bu beyaz ışını Tanrı-gücüyü artırıp, ona dönüşüme uğramış Tanrı-gücünü bahşedip, böylece size gönderilmiş olan enerjiyi dönüşüme uğratarak, (sizin emrettiğiniz ölçüde) bin kat ya da on bin kat daha güçlü olarak, gönderen kişiye aynı yoldan geri gönderebilirsiniz. O kişi bu ışını alıp, onu Tanrı'dan geliyor olarak kabul ettiğinde, zarar verme girişimi ortadan kalkar, bağışlanır, unutulur, ve size ya da o kişiye hiçbir zarar gelemes. Her ikiniz de Tanrı ile bir olursunuz. Şimdi, uyumsuzluk yerine, mükemmel bir uyum vardır, siz tekrar BİR olmuşsunuzdur.

* Burada, sanırım, Leonardo DaVinci'nin ilahi bir ilhamla yaptığı söylenen İsa tablosundan söz edilmektedir. (Ç.N.)

Eğer o zarar verici düşüncenin ya da enerjinin göndericisi sizin tüm gücüyle yolladığınız beyaz ışını kabul etmezse, onun bedeni mahvolacaktır. Eğer kusursuz işini tamamlamasına izin verilirse, bu saf beyaz ışın her zararlı ya da uyumsuz titreşimi ortadan kaldıracaktır. Eğer ona direnilirse, sonuç kararlı bir biçimde direnen o kişinin bedeninin yok olmasıdır. Onun direnci ona tüm yaratıcı prensibi TERS BİR BİÇİMDE çeker, ve bu direnç ona dört kat büyüyerek döner.

Böylece siz bundan, iyi ya da kötü, gönderdiğiniz her şeyin size dört kat büyüyerek geri döneceği sonucunu çıkarabilirsiniz.

Siz o durumda kötülüğe karşı İyiliği (Good) ya da Tanrı'yı (God) sunan Rab ya da Yasa-koyucu olarak durmaktasınızdır, ama o duruş içinde bile, gerçekten alçak gönüllü olun, YARGILAMAYIN. Sahip olduğunuz her sevgi zerreciğini bu saf beyaz ışına yerleştirin ve üretip gönderdiğiniz şeyin saf Tanrı sevgisi olduğundan emin olun. Bunu başardığınızda, tüm semavi ordular sizin emrinizde olur. Ancak, siz hâlâ halim, alçak gönüllü, ve ışığı izlemeye gönüllüsünüzdür. İzlediğiniz, Tanrı'nın saf ışığıdır; o sonsuz ve derin yaşamdır, sevgi, saflık ve güzelliştir.

Bedeninizde yansıtıcılar olarak kullanılabilecek yedi merkez (çakra) vardır. Siz bu merkezî noktaların herhangi bir yapay ışıktan çok daha büyük bir parlaklıkla ışınmasını sağlayabilirsiniz ve, bu ışığı dışarı göndermek istediğinizde, o daha büyük bir güçle parlayacak ve herhangi bir elektrik ışınının yansıtılabileceğinden çok daha uzağa erişecektir.

Tüm bu merkezlerden aynı anda ışık yaydığınızda, siz hiçbir şeyin nüfuz edemeyeceği bir zırh kuşanmış olursunuz. O zaman Tanrı'nın saf beyaz ışınını o kadar güçlendirilmiş bir biçimde gönderebilirsiniz ki, bedeniniz öğlen güneşinin-kindenden çok daha büyük bir parlaklıkla ışıldar. Siz o zaman Yaradılışın Rabbi, Semavi Orduların Rabbi olarak öne çıkar-

Ölümsüz Üstatlar

sınız. O durumda doğru ve muzaffer, ancak dingin ve sevecensinizdir. Tanrı bedeninizde tahta çıkarılmıştır, ve o beden şimdi tanrısal bir bedendir."

Bu düşünce titreşimleri bize gelirken, İsa'nın ve grubunun bedenlerinden yayılan ışığa bakmak çok zordu; bu ışık sıvı altına benzeyen güçlü bir parlaklık yayıyordu. Sonra yine İsa'nın düşüncelerinin titreşimleri geldi:

"Bu şekilde siz tüm düşüncenizi tamamen saf beyaz Tanrı ışını üzerinde odaklayarak ve onun yedi merkezinizin hepsinden birden yayılmasını sağlayarak, bedeninizi fani gözler için görünmez hale getirebilirsiniz.

Sonra, yine bu ışıklardan birini kullanarak size zarar vermek isteyen kişilere istediğiniz görüntüyü sunabilirsiniz. Siz bu ışını tam ışık hızıyla izleyebilir, ve bir anda istediğiniz yere gidebilirsiniz. Bedeniniz fani olanın içini ve ötesini göremeyenler için görünmez olur. Onlar anlamadıkları bir şeyin olduğunun farkındadırlar; böylece, onlara sunmak istediğiniz herhangi bir görüntüden kolayca etkilenirler. Anlamadıkları şey onlar için gizemli ve doğaüstüdür, ve kuşku ya da batıl inançla gelişen yatkınlıkları kolayca yanıltılıp yönlendirilebilir. Böylece, siz size zarar vermek isteyenlere sevgi gönderirsiniz ve onların saldıkları enerji onlara geri yansır.

Onların göndermiş oldukları zarar verici görüntü savaşı insanı betimler, bu görüntü onlara geri yansıtıldığında, onlar bunu düşmanları olarak algılar ve onunla savaşır; oysa gerçekte onlar kendi düşük benliklerinin görüntüsüyle savaşmaktadırlar. Bu görüntüler en yakın arkadaşları düşmanlara dönüştürür ve kardeşlerin birbirlerine cephe almalarına yol açar.

Eğer bu eşkiya çetesi hâlâ buraya saldırmakta ısrar ederse, onlar birbirlerini yok edecekler. Onlar şimdi bu bölgeden burada yaşayan insanlara bir zarar vermeden ayrılma fırsatına sahipler, aksi takdirde onlar dönüp kendi kendileri-

ni yok edeceklerdir. İnsan kardeşini yok etmeye kalkışırsa, kaçınılmaz olarak aynı kaderle karşılaşır. Biz onlara sadece Tanrı'nın saf beyaz ışığını yollarız ve eğer onlar bu sevgiye nefret, düşmanlık ve intikamla direnirlerse, kendi özgür iradeleriyle bu ışını onları yok edecek bir ateşe dönüştürmüş olurlar. Sizin korkmanız gerekmez. Biz sadece sevgi sunarız ve onları bunu kabul etmeye zorlayacak bir güce sahip değiliz. Eğer eşkiya çetesi sevgiyle gelirse, hiçbir çatışma olmayacaktır. Böylece, bizim davamız şimdiden kazanılmıştır."

O sırada yanımıza bir köylü gelerek, köye bir habercinin yaklaşmakta olduğunu bildirdi. Hep birlikte, onu karşılamak üzere dışarı çıktık. Haberci geldi ve, eşkiya çetesinin saldırılarına son verip, Tau Haçı Tapınağı'ndan yirmi mil uzakta kamp kurduğunu, köylüler tarafından yardım çağrısı yapıldığından beri onlara ve mallarına bir zarar vermediklerini, ama tutukluları kendilerine karşı daha fazla direnilmesine karşı rehineler olarak tuttuklarını bildirdi. Ayrıca, eğer hazine ertesi gün teslim edilmezse, eşkiya çetesinin önümüzdeki bir-iki gün içinde köyümüze saldıracağı yolunda ısrarlı bir söylenti olduğunu da söyledi.

Haberci tutukluların selamlarını da getirmişti. Her biri köyün korunması için yaşamını feda edebileceğini bildirmişti. Haberciye, bu fedakârlığa gerek olmayacağı, ve sunulan hizmet için onlara köylülerin teşekkürlerini ve en derin takdirlerini iletmesi söylendi.

Bölüm 4

Ertesi sabah çalışmamıza, zihnimizden tüm korkuyu atmış olarak, yenilenmiş bir hevesle başladık. Tüm günü yoğun bir biçimde çalışarak geçirdik. O gün ve gece olağandışı bir şey vuku bulmadı. İkinci günün sabahında ise, kanyon duvarının kayalarına oyulmuş bazı figürler üzerinde çalışmaya giriştik.

O sırada birden, dikkatimiz kanyonun karşı tarafında, daha geniş bir görüş sağlayan bir yükseklikte bulunan köy nöbetçisine çekildi. Dürbünlerimizle baktığımızda, onun köye bir işaret verdiğini gördük. Çok geçmeden, köylüler aceleyle oraya buraya koşturmaya başladılar; insanların dağın derinliklerindeki büyük koyaklarda sığınacak yer aradıkları belliydi. Görünüşe bakılırsa, tüm köy sakinleri büyük bir paniğe kapılmışlardı.

Kulak kabarttığımızda, yaklaşan çetenin düşük şiddet-teki kükreyişini duyabildik. Sonra, grubumuzdan biri durumu daha geniş bir açıdan görebileceği bir yüksekliğe tırmandı. Az sonra bize seslenerek, kanyonun girişine doğru yaklaşan atlıların çıkardığı toz bulutunu görebildiğini bildirdi. Bizler, araç gerecimizi yakındaki bir yarığa yerleştirip, arkadaşımızın bulunduğu yere tırmandık ve oradan çetenin hareketlerini gözlemleyebileceğimiz kayalıkların ardına sığındık. Eşkiya çetesi kanyona girip durdu; sonra elli atlı öncü bir birlik olarak ilerledi, ardından tüm çete atlarını mahmuzlayıp dört nala sürerek kanyon boyunca yukarı doğru ilerle-

meye başladı. Adamların meydan okuyucu çığlıklarıyla birlikte, atların toynaklarının kayalık zeminde çıkardığı takırtı tarif edilemez bir gürültü oluşturunuyordu. Doğrusu, o sırada durum çok trajik olmasaydı, adeta rüzgâr gibi hızla ilerleyen bu büyük atlı grubunu izlemek huşu verici olabilirdi.

Kanyon duvarları neredeyse dimdik olduğundan bizim konumumuz çok avantajlıydı, böylece aşağıda adeta dev bir dalganın karşı konulmaz gücüyle ilerleyen eşkiya çetesini rahatça izleyebiliyorduk.

Çetenin öncü grubu bizim önümüzden geçip gitmişti ve ana grup da hızla yaklaşıyordu. O sırada dürbünlerimizi köye çevirdik ve köylülerin yine panik içinde koşturduklarını gördük.

Grubumuzun kayalık çıkıntıda çalışan üyesi çalışmayı bırakmış, yaklaşan çeteyi izliyordu. Onun dönüp, tapınağın tepedeki odasının girişine açılan kapıya baktığını gördük.

Hep birlikte dürbünlerimizle baktığımızda, İsa'nın o kapıdan dışarı çıktığını, kayalık çıkıntının üzerinde yürüyerek, sarp kayalığın kenarına kadar ilerlediğini ve orada kusursuz bir dengeyle durduğunu gördük.

Bu kayalık çıkıntı bizim gizlendiğimiz yerden yaklaşık 250 metre yükseklikte ve üç mil uzaklıktaydı. Birden, İsa'nın konuşmakta olduğunu fark ettik, ve, bir an sonra, sözcükler bize açık seçik bir biçimde gelmeye başladı. Kayalık çıkıntıda bulunan arkadaşımız yere oturup steno yazısı ile notlar almaya başladı, hemen ardından ben de aynı şeyi yapmaya koyuldum. Daha sonra notlarımızı karşılaştırdığımızda, İsa'nın sözlerini yaklaşan kalabalığın gürültüsünün üzerinde açık seçik bir biçimde duyabilmiş olduğumuzu gördük.

İsa konuşmaya başladığında, tüm köyün ve sakinlerinin üzerine tam bir sükûnet çöktü. Bunlar İsa'nın sözleridir, ve ben bin yıl yaşasam da onları asla unutmamayı diliyorum:

IŞIK

"Ben Senin büyük sessizliğinde tek başıma dururken, Baba, içimde saf bir ışık parlar ve o varlığımın her atomunu doldurur. Yaşam, Sevgi, Güç, Sağlık, Güzellik ve Mükemmellik varlığıma tamamen hâkim olur. Ben bu ışığın merkezine bakarken, bir başka ışık görürüm: Sıvımsı, yumuşak, altın-beyaz, ve parlak bir biçimde ışıldayan, masseden, koruyan ve Büyük Işığın kucaklayıcı ateşini sunan bir ışık.

Şimdi ben Tanrı olduğumu ve Tanrı'nın tüm evreniyle bir olduğumu biliyorum. Tanrı ile birlikte huzur içindeyim.

SESSİZLİKTE SÜKÛNET

Ancak, bu tam sessizlik içinde Tanrı'nın En Büyük Faaliyeti vardır. Yine, ben huzur içindeyim ve tüm çevremde tam bir sessizlik var. Şimdi bu ışığın parlaklığı Tanrı'nın engin evrenine yayılır ve bildiğim her yerde Tanrı'nın bilinçli yaşamı vardır. Yine, ben hiç korkmadan, Tanrı olduğumu söylerim; ben sessiz ve korkusuzum.

İçimdeki Mesih'i yükseltir, ve Tanrı'ya şükrederim. Bu şükür ilahisinin tonlarında ilahi bir ilham vardır. İçimde giderek daha yüksek sesle Büyük Ana yeni bir yaşamın şarkısını söyler. Her yeni günle birlikte daha yüksek ve berrak bir biçimde, ilahi ilham bilinçli düşüncemi Tanrı'nın ritmine uyumlanana dek yükseltir. Yine, Mesih'i yükseltir ve o mutlu müziği işitebilmek için kulak veririm. Benim temel notam uyumdur ve şarkımın teması Tanrı'dır ve Tanrı benim şarkımu Gerçek olarak mühürler.

BEN YENİDEN DOĞDUM, BURADA BİR MESİH VAR

Ben Senin Ruhun'un büyük ışıyla özgürüm, Baba, mührün alnıma vurulmuştur. Onu kabul ediyorum.

Senin ışığını yüксеkte tutuyorum, Baba. Yine, onu kabul ediyorum."

İsa sustu, ve hemen ardından bedeninin güneş-sinirağı merkezinden (göbek çakrası'ndan) göz kamaştırıcı parlaklıkta beyaz bir ışın çıktı. Bu ışık akımı kanyondan aşağı doğru, boğazın keskin bir biçimde sola döndüğü yere, tam öncü atlı grubunun önüne kadar uzandı. Sonra, o ışık akımının son bulunduğu noktada, birden, taş bir duvar gibi büyük bir bariyer yükseldi; ve bu bariyerden ateşli oklara benzer şeyler fırladı! Bizler tüm bu sahneyi nefeslerimizi tutarak, şaşkınlıktan iri iri açılmış gözlerle öylece izliyorduk.

Öncü grubun atları, çılgınca koşarken birden öyle ani bir biçimde durdular ki, binicilerin bir kısmı daha neye uğradığını anlamadan kendini yerde buldu. Atların çoğu bir an şaha kalkmış bir halde durdu, sonra dönüp, tamamen kontrolsüz bir biçimde kanyondan aşağı doğru koştu. Onlar geriden gelen ana grubun ön saflarına eriştiklerinde, atlarının sırtında kalmayı başarmış olan biniciler hayvanları kontrol altına almaya çalıştılar, ama boşunaydı. Onlar ve binicisiz atlar ileri doğru atılıp, geriden gelen ana grubun içine daldılar. Burada ana grubun ön saflarında yer alanlar hareketlerini kontrol edebilmiş, ancak gerideki saflar, tehlikeyi fark etmeyerek, dalga dalga ön saftakilerin üzerine doğru ilerlemişlerdi; öyle ki sonunda hepsi birbirine girerek, kaynaşıp çalkanan bir insan ve at yığını haline geldiler.

Bir an, darmadağın bir halde kaçan öncü grubun ana grupla çarpıştığı yerde, paniğe kapılmış adamların ve çılgına dönmüş atların çığlıkları yeri göğü inletti. Orada, aşağıımızda korkunç bir sahne yaşanıyordu! Kontrolden tamamen çıkmış binicisiz atlar ana grubun ön saflarına balıklama dalarak birçok atlının daha yere yuvarlanmasına neden olmuş; bu adamlar da binicisiz kalmış atlarıyla birlikte karmaşayı iyice artırmışlardı. Ve atlar, kontrolsüz bir biçimde, şiddetli bir ürküntüyle şaha kalkmaya, ileri atılmaya ve çığlıklar atmaya başladılar.

Birden, adamların kısa kılıçlarını çıkarıp her yönde savurmaya, önlerine gelen şeyleri kesip biçmeye başladıklarını gördük; diğerleri de ateşli silahlarını çekip, kendilerine bir kaçış yolu açmak için, karşılarına çıkan adamları ve atları vurmaya başladılar. Çok geçmeden bu güçlü olanın hayatta kalacağı bir savaşa dönüştü. Sonunda, savaş alanından kaçabilecek kadar şanslı olanlar, çılgınca bir hamleyle, ölü ve yaralı adam ve at yığınlarıyla dolu kanyondan çıkıp hızla uzaklaştılar.

Bizler, hemen, yaralılara elimizden gelen yardımı yapabilmek için hızla aşağı indik. Sonra tüm köy sakinleri ve dostlarımız da bize katıldılar. Haberciler yardım istemek üzere gönderildiler. Ve bizler o gece boyunca, ertesi sabah güneş doğana dek durup dinlenmeden çalıştık.

Biz yaralıları elimizden geldiği kadar hızlı bir biçimde o yığınların içinden çıkardık, İsa ve diğer dostlarımız ise onları bakım altına alıp yaralarıyla ilgilendiler. Son yaralıyı da kurtardıktan sonra, kahvaltı yapmak için eve döndük. İçeri girdiğimizde ise, çok şaşırarak, Emil'in Kara Şeytan adıyla bilinen eşkiya ile konuştuğunu gördük. Emil bizim şaşkın bakışlarımızı görünce, "Bunu daha sonra konuşuruz," dedi.

Kahvaltı yaptıktan sonra, Şefimiz ile birlikte dışarı çıktık ve o bize, Emil'le birlikte Lin Chu adlı bu eşkiyayı bulduklarında, onun yere yuvarlanmış atı tarafından ezilmiş, ağır yaralı ve hareket edemez halde olduğunu anlattı. Onu kurtarıp bu eve getirmişler, sonra da evsahibemizi çağırıp yaralıyı onun bakımına emanet etmişlerdi. Yaraları sarıldıktan sonra, Lin Chu kendini biraz toparlamış, bir süre derin düşüncelere dalmış, ve sonra evsahibemize onlar gibi olmak için ne yapması gerektiğini bilmek istediğini söylemiş, ve ondan Tanrı'ya nasıl dua edileceğini öğretmesini istemişti.

Ardından, Lin Chu derin bir uykuya dalmıştı. Gece yarısı Şefimiz yaralıları ziyaret ederken, onun yaralarının ta-

mamen kapanmış olduğunu, geriye tek bir yara izinin bile kalmadığını görmüştü. Lin Chu sonra kalkıp giyinmiş ve kurtarma çalışmasına yardım etmeye gönüllü olmuştu.

Bizler, ayrıca, ölmek üzere olduğunu düşündüğümüz daha birçok kişinin tamamen iyileştiğini gördük.

Kurtarma çalışması sona erdikten sonra, artık "Kara Adam" dediğimiz eşkiya şefi yaralı arkadaşlarının arasında dolaşarak, onların korkularını gidermek için elinden geleni yapmıştı. Birçoğu kapana kısılmış bir hayvan gibi görünüyordu, kendilerini işkence sonucunda korkunç bir ölümün beklediğinden korkuyorlardı; çünkü o ülkede yakalanan eşkiyalara uygulanan yasal ceza buydu. Bu inanç zihinlerine öylesine kesin bir biçimde yerleşmişti ki kendilerine gösterilen şefkat ve iyiliğe asla karşılık vermediler. Yapılacak işkencenin daha uzun süreli olabilmesi için iyileştirildiklerine inanıyorlardı.

Ancak sonuçta, birkaçının iyileşmesi uzun bir zaman almasına karşın -onların böylece işkence gününü geciktirdiklerine inandıkları belliydi- hepsinin yaraları iyileşti.

Kara Adam, Lin Chu, daha sonra kendisine katılan yaralıları başka eşkiya saldırılarına karşı koruyucu bir grup olarak örgütledi ve ayrıca köylülerin birçoğunu bu gruba katılmaya ikna etti. Daha sonra öğrendiğimize göre, o zamandan itibaren, eşkiya çeteleri bu bölgeye saldırma girişiminde asla bulunmadılar.

Daha sonra iki araştırma grubumuz Gobi'ye giderken bu bölgeden geçti. Kara Adam, takipçileriyle birlikte onları kendi bölgesinden ve komşu bölgeden sağ salım geçirdi, ki bu toplam dört yüz millik bir mesafeydi, ve ne o ne de adamları bu hizmet karşılığında bir bedel ödenmesini kabul ettiler. Bizler, birçok kez, onun o bölgede büyük bir iyilik gücü haline geldiğini, tüm yaşamını hiçbir karşılık beklemeden halka adadığını işittik.

Bölüm 5

İkinci günün öğlen saatlerinde tüm yaralıların yaraları sarılmıştı, ve biz ceset yığının arasında başka yaralı olmadığından emin olmak için son bir araştırma yaptık. Öğlen yemeği yemek ve biraz olsun dinlenebilmek için eve dönerken, grubumuzdan biri saatlerdir hepimizin zihnini meşgul eden şu düşünceyi dile getirdi: Bu korkunç katliama ne gerek vardı?

İliklerimize dek yorulmuştuk ve yaşadığımız şoktan ötürü şaşkın bir haldeydik. Kurtarma çalışmasının asıl yükü, özellikle ilk saatlerde, bizim payımıza düşmüştü; köylüler bu eşkiyalardan öylesine korkuyorlardı ki yaralıları kurtarıırken bile onları bize yardım etmeye ikna etmek çok zor olmuştu.

Köylüler, yaşamlarına kasteden bu adamların yaşamlarını kurtarmaya yardım etmeleri için bir neden göremiyorlardı. Birçoğu ölümlere dokunmaktan tiksiniyordu. Eğer dostlarımız olmasaydı, onlar bir daha asla geri dönmek üzere sahneyi hemen terk ederlerdi. Bizler ise, tüm yaşamımızın en korkunç deneyimini geçirmiş olduğumuzdan, yorgun, üzgün ve bezgin bir haldeydik.

Eve dönüp yıkandık, üstümüze başımıza çeki düzen verdik ve masaya aynı sarsılmış ifadelerle oturduk. Kısa bir süre sonra yemekler gelmeye başladı. Şefimiz, iki dostumuzun ve Kara Adam, Lin Chu'nun vadinin aşağısına yaptıkla-

rı bir geziye katıldığından bizler yalnızdık. Yemekten sonra dinlenmek üzere odalarımıza çekildik ve gruptan hiç kimse ertesi gün öğleden sonraya dek uyanmadı.

Ertesi gün yataktan kalkmış giyinirken, doğrudan tapınağın kutsal sığınak dediğimiz üst odasına gitmemiz önerildi. Evden ayrılıp tapınağa doğru yürümeye başladık. Tünelin girişine çıkan merdivene ulaştığımızda, önden giden arkadaşımız birden durdu ve şöyle dedi: "Bize ne oldu böyle? Daha bir-iki gün önce adeta cennetin yedinci katındaydık, istediğimiz anda istediğimiz yere gidiyorduk ve bitirilmesi yıllar alacak şeyleri üç ayda bitirmiştik. Yemeğimiz bir anda masada beliriyor, ve tüm bunlar biz hiçbir çaba göstermeden oluyor. Şimdi, birden yine eski alışkanlıklarımıza geri düştük. Bu ani düşüşün nedenini bilmek istiyorum. Sadece tek bir şey görebiliyorum. Hepimiz geçirdiğimiz deneyimin koşuluna kapılmış haldeyiz. Şu anda bizi engelleyen şey bu ve ben kendi adıma buna bir son vereceğim; bu deneyim artık benim bir parçam değil. O ancak eğer ben ona yapışır, onu bırakmazsam benim olur. Ben bu deneyimin koşulunun dışına çıkıyor, daha yüksek ve daha iyi bir koşula adım atıyorum. Benim için bu deneyim tamamen bitti." Ve, bizler orada durmuş ona bakarken, birden, onun gittiğini, bir anda gözden kaybolduğunu fark ettik!

Arkadaşımızın başardığı şeyi gördüğümüzde, hepimiz bir an şaşırmış, ne yapacağımızı ve ne düşüneceğimizi bilemez bir halde kalmıştık; ancak hiçbirimiz, bizi hiç ilgilendirmeyen bir koşula tutunduğumuzu gayet iyi bildiğimiz halde, bizi engelleyen bu şeyi bırakamıyorduk. Sonuç olarak, bizler merdivenden çıkıp tünelden geçmek, sonra en üst kata tırmanmak zorunda kaldık. Üst kattaki odaya girdiğimizde, arkadaşımızı karşımızda oturuyor bulduk.

Onun başarmış olduğu şey üzerinde konuşurken, içeri İsa, diğer dostlarımız ve Şefimiz girdi. Onlar içeriye, kayalık

çıkıntıya açılan kapıdan girmişlerdi. Hepimiz yerlerimize oturduk ve az sonra İsa konuşmaya başladı: "Tanrı'nın çocuğu olduğunu ve Baba'nın sahip olduğu her şeye sahip olduğunu bildiren birçok kişi vardır. Onlar gerçekten de Baba'nın sahip olduğu her şeye sahiptirler, ama onlar bir sonraki adımı atma cesaretini gösterip, kendilerini Tanrı olarak - Tanrı ile bir olarak- görene dek bu bildirim gerçeğe dönüşmez. Fani sınırlı düşünce içindeki kişi Mesih'in ortaya çıktığını gördüğünde, ışık da yaymaya başlar. Mesih'i yansıtan bu kişi artık daha ince, daha berrak ve daha geniş bir görüşle görmektedir. Bu kişi, yüksek bedeninin, gördüğü sınırlı bedeninden daha yüksek bir hızda titreştiğini görür.

O, bunların iki ayrı beden olduğunu, Mesih'in bir başka beden olduğunu düşünür. Oysa iki ayrı beden olarak görünen şey sadece bir görüntüdür, çünkü o kişi Mesih olduğuna inanmamaktadır. O, Mesih olduğunu ilan ettiğinde ve bunu bir gerçek olarak, gerçekten kabul ettiğinde, o anda bu iki beden birleşir ve o kişi Mesih'i ortaya çıkarmış olur. O zaman Mesih muzaffer olarak ortaya çıkar. Şimdi bu kişi bir adım daha ileri gidip, Tanrı'nın Mesih'i'nin ortaya çıktığını ilan ettiğinde, o anda o Tanrı'nın Mesih'i olur. Şimdi Tanrı'nın Çocuğu Baba ile bir'dir. Bu kişi bir adım daha ileri gitmelidir. Her fani düşüncenin ve sınırlılık korkusunun yok olması gerektiğinden, bu en büyük adımdır ve en büyük kararlılığı gerektirir: O, bir adım daha atıp, direkt olarak Tanrı'ya, kaynağa, Baba'ya gitmelidir. Ve gelenek korkusu, batıl inanç ve insan-ürünü inanç olmadan, kendisinin Tanrı olduğunu; Tanrı ile bütünüyle birleştiğini; bu Sevgi, Bilgelik, ve Anlayış olduğunu; bu öz-esas olduğunu; Tanrı'nın, Prensip'in her niteliğine sahip olduğunu kesin bir biçimde ilan etmeli ve bilmelidir. O bunu -Tanrı'yı ortaya çıkaran her varlık gibi- alçak gönüllülükle kabul etmelidir. Böyle bir varlık kanalıyla, Tanrı'nın her niteliği tüm dünyaya akar. Bu varlık için

hiçbir şey olanaksız değildir. Sadece böyle bir varlıkla Tanrı kendini ifade edebilir. O durumda siz sadece Baba'nın sahip olduğu her şeye sahip olmakla kalmaz, Baba'nın olduğu her şey olursunuz. Siz o zaman üçlü-birlik'sinizdir. Siz insan-Mesih, Tanrı'nın Mesih, TANRI'sınızdır. O durumda Kutsal Ruh sizinle birlikte olur. Yaratıcı eylem içindeki Bütün-Ben-Ruhu sizinle birlikte olur. Siz bunu kabul ettiğinizde, Mesih'in gücünü herkes selamlayacaktır. O zaman melekler önünüzde diz çökecektir; o zaman siz saltanat tacını tezahür ettirip Mesih'i taçlandırmış olursunuz. O zaman Mesih muzaffer bir biçimde ortaya çıkar. Ve isteyen herkes buna ulaşabilir.

'Tanrı' dediğinizde, kendinizi Tanrı olarak görün. Siz ortada dururken, Tanrı'yı orada duruyor olarak görün. Tanrı bir yobaz, bir övüngen ya da benlikçi olamaz. Mesih, Tanrı-insan bunların hiçbirisi olamaz. Siz sadece Tanrı, Tanrı-insan olabilirsiniz. 'BEN Baba'nın içindeyim ve Baba da benim içimdedir,' sözü doğru bir sözdür. Tüm alçak gönüllülüğü ve herşeye-kâdirliği içinde BEN ve Babam BİR'iz. Tanrı ve tüm insanlık birlikte her şeye kâdirdir; bu, Tanrı'nın Herşeye-Kâdirliği'dir.

Size diyorum ki, şimdi, bu an, bu dışsal karmaşanın dışına çıkıp, Tanrı'nın büyük huzuruna ve nimetlerine kavuşmanız, ve kendinizi O'nun ışığı ile sarmanız için büyük bir fırsattır. Tüm alçak gönüllülüğünüzle, Mesih tacını başınıza takın. Bunu sizin yerinize bir başkası yapamaz, o tacı sizin başınıza sizden başkası takamaz.

Bu tacı takın ve büyük beyaz tahtın, kaynağın bir parçası olun. Bunu başarmış olanlarla bir olun; sadece Tanrı ile bir olmayın, ama Tanrı olun, gerçekten TANRI olun. O zaman siz tanrısal nitelikleri tüm dünyaya sunabilirsiniz. İnsan vasıtasıyla olmazsa, Tanrı-enerjisi kendini başka nasıl ifade edebilir ki? Tüm dünya üzerinde onunla aynı hızda ya

da frekansta titreşebilecek bir başka organizma yoktur. Ve sonuç olarak, insan o kadar yüksek bir biçimde organize edilmiştir ki, o bu yüce enerjiyi algılar, sonra üretir ve dönüşüme uğratar; ve bu da insanın Tanrı'yı tüm dünyaya ifade etmesini mümkün kılar. Bu, siz onun tam kontrolünü ele geçirdiğinizde son derece organize ve kusursuz hale gelen bedenden başka hangi vasıtayla yapılabilir ki?

Bu kontrol tam bir Üstatlık, tam bir Mesihlik anlamına gelir. Siz ancak Kutsal Üçlü'nün tüm nitelikleriyle kusursuz bir hâkimiyet içinde durduğunuzda bu bedenin kontrolüne sahip ve onunla mükemmel bir uyum içinde olursunuz.

BEN'İM olan insan, Mesih, Tanrı'nın Mesih'i; sonra bu üçünü en yükseğiyle, Tanrı ile birleştirerek, siz TANRI olursunuz. Bu günün insanı, tüm insanlık görüşünü genişletmekte ve kendi hakkındaki gerçeği, yani kendisi için sıradan, dünyevi deneyimler döngüsünden daha yüksek ve daha iyi bir yaşamın olduğunu algılamaktadır. Sizler bu doğru yolu, sevgi ve saygıyla sunabileceğiniz ya da oluşturabileceğiniz en yüksek ideallerle uyum içinde izlerken, bunu algılamaktasınız.

Birinci adımda, siz, yani insan, Mesih-insan, Tanrı'nın çocuğu olursunuz. İkinci adımda, siz Mesih-insanı, Tanrı'nın Mesih'i'ni görerek, Tanrı'nın Mesih'i olursunuz. Siz Mesih-insanı Tanrı'nın Mesih'i ile birleştirmişsinizdir; sonra, direkt olarak kaynağa gidebilmek için bunları Bir ile, Tanrı ile birleştirmeniz gerekir. Siz şimdi BEN'İM olan insan ile Mesih-insanı birleştirmiş, sonra bu Mesih-insanı Tanrı'nın Mesih'i'ne ya da Rab'be (yasaya) dönüştürmüşsünüzdür. Sonra, bir sonraki adımda, Tanrı'nın Mesih'i'ni Tanrı'ya dönüştürsünüz. Böylece, iki olarak görünen BİR Tanrı olmuştur. Herkesin Babası olan Tanrı. Eğer bu doğru yoldan sapmazsanız, sizin için hiçbir şey olanaksız olmaz. Bu durumda, tüm dünya ne düşünürse düşünsün, kesinlikle korkusuz ve doğru ol-

malısınız. Böyle durarak ve hâkimiyet alanınızı ve bir'liğini kabul ve tasdik ederek, Baba ile, her şeyin ebedi Yüce Prensibi ile bir olursunuz.

Gethsemane'de o ressam tarafından çizilen resmimde, cennetten (semavi âlemden) bana gelen ışık akımı benim bedenimden dışarı yayılıyordu. Bu ışığın cennetten geldiği doğrudur, çünkü cennet tüm çevremizde yer almaktadır ve o ışık titreşimidir. Cennetin gerçek odak merkezi ya da başlangıç noktası benim bedenimin içinde olmalıdır. Dolayısıyla, bu semavi ışık benden çıkmalıdır. Benim içimdeki BEN'İM bu ışık özünün içime girmesine izin vermelidir; sonra ben bu ışık enerjisini üretip dönüşüme uğratmalıyım ki o Tanrı'nın, BEN'İM'in arzu ettiği herhangi bir yoğunlukla dışarı gönderebilsin. Bu yapıldığında, bu saf ışığın gücüne hiçbir şey direnemez.

Böylece, siz Tanrı-gücünü dönüşüme uğratabilir ve onu öyle bir güçle dışarı gönderebilirsiniz ki o direnilmez olur. Bu tüm çevrenizde bulunan, içinize girmesine izin verdiğiniz, bedeninizde üretip dönüşüme uğrattığınız, sonra enerji merkezlerinizden dışarı yolladığınız Tanrı-gücüdür.

Bunlar ilahi kökenine, Tanrı'nın Mesihi'ne sahip çıkıp Tanrı olarak ortaya çıkan herkesin kolayca başarabileceği şeylerdir. Bu tüm insanlık için ilahi ve kesin prensiptir.

İnsanlık bu büyük şifa verici ışına ne kadar yaklaşırsa, anlaşmazlık ve uyumsuzluk da o kadar çabuk ortadan kalkar. Eğer siz tüm dünyanın ışığı olan bu ışık titreşiminde özgürce yaşarsanız, insanın gerçek yerine o kadar çok yaklaşırsınız. Böylece BEN'İM'in tüm dünyanın ışığı olduğunu görürsünüz. Tanrı'yı görün. Tanrı'nın bu kudretli varlığını, BEN'İM'i yükseltin. Bu bedeni Tanrı'ya yükseltin ve o zaman siz Herşeyin Rabbi olarak taçlanırsınız.

Bu tacı başınıza siz takarsınız; başka hiç kimse bunu sizin için yapamaz."

Bölüm 6

Bu birkaç günün, eşkiya çetesiyle ilgili deneyimlerin üzerinde ayrıntısıyla durmamın tek nedeni, tamamen kendi ilâhi hâkimiyet hakkını ve üstatlığını kuşanmış tek bir insanın, yasa tanımaz, azgın bir topluluk tarafından gönderilen enerjiyi geri döndürüp, sonuçta tüm bölgeyi ve insanları koruma gücünü mümkün olduğunca tam bir biçimde tasvir edebilmektir.

Burada sadece insanlar korunmamıştı, eşkiya çetesinin saldırdığı enerji o kadar büyüktü ki, bu enerji -büyütülüp onlara geri döndürüldüğünde- yok etmek üzere saldıranların dönüp kendi kendilerini yok etmelerine neden olmuştu. Eşkiya çetesinin sayıca köylülerden üç kat üstün olmasına ve köylülerin hiçbir savunma silahları olmamasına rağmen, sonuçta bu çok geniş bir bölgenin tam olarak korunmasını da sağlamıştı.

Önceki günlerin heyecanı ve şoku geçtikten sonra, biz yenilenmiş bir ilgiyle çalışmamızın başına döndük. Paskalya zamanı hızla yaklaşıyordu ve, Hindistan'a dönebilmek için, buradaki çalışmamızı bir an önce tamamlamak istiyorduk.

O zamandan itibaren hızla çalışarak çalışmamızı tamamladık. Dönüş hazırlık niteliğindeki son ayrıntıları Paskalya bayramından bir gün önce tamamladık. Paskalya Yortusu'nu tam bir dinlenme ve gevşeme günü olarak dört gözle bekliyorduk.

Bir sabaha karşı, şafak sökmeden bir süre önce tapınağa gitmek üzere evden çıktığımızda, Chander Sen'in bahçede oturduğunu gördük. O, bize eşlik etmek üzere kalktı ve Şefimiz'in bizi tapınakta, kutsal sığınak adını verdiğimiz odada beklediğini söyledi. Ardından, Hindistan'a Tibet'in başkenti Lhasa'dan geçerek gitmemizi önerdi; sonra Muktinat'dan, ve Trans-Himalaya Geçidi'nden geçerek Kandernat'a, oradan da Hindistan'ın sınır kenti Darjeeling'e ulaşabilirdik. Tapınağın girişine çıkan merdivene ulaştığımızda, yaklaşan şafağı görmek için bir süre bekledik.

Chander Sen, bir elini merdivene dayayıp durdu ve konuşmaya başladı: "Işık karanlığı aydınlattığından, o karanlığı anlamaz ve kapsamaz. İsa, havarisi Yahuda'nın ihanetine uğradığını gördüğünde, 'Şimdi insan Oğlu yüceltildi, ve onun içinde Tanrı yüceltildi,' demişti. Üstat zihni, 'Yahuda bana ihanet etti' dememiş, Yahuda'dan hiç söz etmemişti. O sadece, içindeki Tanrı Mesihi'nin Bütünlüğü'nü anlamış ve ona tutunmuştu. Böylece, bizler bu mükemmel ortak faaliyetin tüm uyumsuzluğu kendi yolunca hallettiğini görürüz. Şimdi siz, 'Mesih daha çok ve daha kesin bir biçimde, sen ben olacak kadar kesin bir biçimde ortaya çık' diyebilirsiniz. Ashında, şimdi biz tek bir beden, tek bir zihin, tek bir ruhudur; tek bir bütün, tam prensibizdir. Siz BEN'İM'sinizdir, ve biz hep birlikte Tanrı'yızdır."

Chander Sen sustu ve o sustuğu anda biz kendimizi birden kutsal sığınağımızda, yani Tau Haçı Tapınağı'nın tepedeki odasında bulduk! İsa, Şefimiz ve birkaç kişi daha, kayalık çıkıntıya açılan kapıdan içeri girdiklerinde, biz kendimizi ancak toparlamıştık.

Onlar içeri girdiklerinde, büyük bir ışık patlaması odayı doldurdu. Selamlaştıktan sonra, bizi yanlarındaki yabancıyla tanıştırdılar. Bu yaşlı fakat çok zinde görünen bir adamdı. Onun Hastinapur yakınlarındaki inziva mağaralarından so-

rumlu olan Muniler'den (bilgelerden) biri olduğunu öğrendik. O, Hastinapur bölgesine geri dönüyordu ve oraya kadar yapacağımız yolculukta bize eşlik edecekti. Kendisi, büyük Rishi Vegas'ı, ve inziva yeri (hermitajı) bu çok güzel ancak ücra yerde bulunan Rishi Agastya 'yı tanımıştı. Bizler, kendisiyle birlikte yolculuk yapma şansına sahip olacağımız için çok sevinmiştik.

Hep birlikte bir halka oluşturduk ve, ellerimizi avuçlarımız yere dönük biçimde masanın üzerine koyarak, kısa bir süre derin bir sessizlik içinde kaldık. Giderek, tek bir söz bile söylenmemesine rağmen, oda garip, nabız gibi atan, titreşen bir enerjiyle doldu. Bu bizim deneyimlemiş olduğumuz her şeyden tamamen farklı bir duyumdur ve ilk başta bizi tamamen kaplar göründü. Kayalar rezonans yaratan bir müzikal tonla nabız gibi attı ve titreşti. Bu durum kısa bir süre devam etti. Sonra gruptan biri sessizliği bozarak, bu sabah güneş sistemimizin yaratılışını görüntülerle göreceğimizi söyledi. Bu görüntüler güneş sistemimiz oluşurken vuku bulanların bir temsili olacaktı.

Hep birlikte kapıdan çıkıp, kayalık çıkıntının kenarına dek yürüdük. Güneşin doğumuna daha bir saat vardı. Ve, hepimizi çevreye hâkim olan mutlak sessizliğin sükûneti kaplamıştı. Bizler, ruhlarımız heyecanla bekler bir halde, uzaklara, sonsuz uzaya bakıyorduk.

Az sonra Muni konuşmaya başladı: "Dünyada iki olay vardır: Bilinç kendini göstermeye başlamadan önce, şimdi ve ebediyen var olan; ve insanlığın düşünmüş olduğu ve olacağı şeyler.

Bilinç başlamadan önce var olan ebedidir; insanlığın düşündüğü şey ise değişebilir ve değişkendir. Bilinç başlamadan önce var olan Gerçek'tir; insanlığın gerçek olduğunu düşündüğü şey ise onlar için gerçektir. Gerçek Yasası bilince geldiğinde, o insanlığın yanlış bir biçimde düşünmüş

olduğu her şeyi silecektir.

Yüzyıllar geçip, tekâmül süreciyle maddesel perdeyi bir yana sıyrırken, insanlığın zihnine Gerçeğe ya da, bizim deyi-mimizle, ilk-aslî kozmik olguya geri dönen düşünceler gelir. Ve geçmişin belleğini dolduran, şimdinin olgularıyla yüzle-şen ve geleceğin kehanetleriyle gölgelenen bu düşünceler te-kâmül eden tüm ırk bilincinin yolunda kesin bir biçimde or-taya çıkar. Böylece, insan ırkı tekrar tekrar ilk mevcut pren-sibe geri çağrılır. Bu geri dönüş ve tekrarlar, insanlığa Yara-dılış'ın sonsuz olduğu gösterilir. Aynı şey tüm insanlık için geçerlidir, ama insanlığın yaratımları daima değişir ve onlar aksiyon ve reaksiyon denen Yasa'nın tezahürüne tâbidir. İn-sanlar yaratıklar yaratmada yeterince ileri gittiklerinde, Mutlak Gerçek Yasası devreye girerek onları ilk-aslî plânla yüz yüze getirir. Böylece, bizler kozmik yasanın yaşamın uzun zaman hiç değişmeden devam edip gitmesine asla izin vermediğini görürüz. Bu yasa daima eşittik, denge ve uyum içinde kutuplaşmıştır.

İdollere, putlara ya da inançlara rağmen, o insanlığı Mutlak Realiteler ile tam bir birleşmeye zorlayacaktır. Mut-lak Gerçek Yasası insan bilincine hâkim olduğunda, gerçek kozmik olguyla mükemmel bir uyum ve birlik içinde olma-yan her şey yok olup gitmek zorundadır. İnsanlığın düşün-celeri daima, Gerçek geldiğinde yarı-gerçeklerden doğmuş olan kusurlu yaratımlarını bırakacak şekilde oluşur.

Kozmik Mutlak Yasa tam olarak tatmin edilmelidir. Re-alite Yasası'nı düşünmek, konuşmak ya da uygulamak enin-de sonunda insanlığı Yasa'nın ya da Realite'nin kendisine gö-türmek zorundadır. Kadim bilgiler, içinizdeki, Tanrı tara-fından dikilmemiş her ağacın kökünden söküleceğini söyle-mişlerdir.

Eğer bir kör başka bir köre yol gösteriyorsa, onlar so-nunda aynı çukura düşmezler mi? Tüm ırkın kör liderlerinin

Ölümsüz Üstatlar

körleri, doğru ve gerçek olan yerine, insan gibi düşünenlerin yarattığı bir cehalet, batıl inanç ve yanılğı (gaflet) karmaşasına götürmüş olduğu devre hızla kapanmaktadır. Geçmiş yüzyılların yanılğıları ve batıl inançları üzerinde yükselmiş olan uygarlık bu karmaşaya dalmaktadır. Onların uygunsuz yaratımlarının acısı ve trajedisi sonucunda yeni bir ırk bilinci doğmuştur ve hızla gelişmektedir. Aslında, bu yeni doğum için kapı ardına dek açılmaktadır.

Gerçek kozmik yolda, bir bilinç düzeyinden, daha yüksek bir bilinç düzeyine çıkmaktan başka bir gidiş, başka bir seyir yoktur. Büyük kozmosun titreşiminde izin verilmeyen tek koşul, insan ırkının bir şeye değişmez ve katı biçimde inanmasına izin veren o düşünce niteliğidir; eğer insan ırkı eski yanılğalarına umarsız bir biçimde yapışıp onları bırakmazsa, evrensel düşüncenin daha büyük alanına asla giremez. Kişisel bilince böylesine gömülenler artık ilerleyemez hale gelene dek inançların ve deneyimlerin doğal tükenişinden geçmek zorundadırlar. O zaman, Mutlak Yasa, kendiliğinden, hastalık, acı ve kayıp yoluyla geliştirici elini uzatır, ta ki insan tatmin olup, dönüp, fikrin içinde yanlıış bir fikrin lânetini bulana dek...

Eğer bir ırk ya da ulus, gerçekten var olan yerine, insan düşüncesinin bir kısmı tarafından yaratılmış şeyleri bırakmayı reddederse, Yasa devreye girer ve, böyle bir durum tarafından gönderilen titreşim birikiminin -ışık akımı vasıtasıyla- kendi üzerine geri yansımalarını sağlar. O zaman o ırk ya da ulus savaş, çekişme ve ölüm sonucunda ortadan kalkar ki tekrar yeni ve daha yüksek bir biçimde var olabilsin. Böylece, o tekrar başlayarak, insan bilincinin başlangıcından önce var olanla yeniden temas kurabilir. Uygarlık bugün hızla büyük bir yeniden-yapılanma anına yaklaşmaktadır. Şimdi çok stabil ve temelli görünen her şey bir gün altüst olup tersine dönecektir. Gerçek tarafından dikilmemiş her ağaç kö-

künden sökülecektir. Mevcut kimi toplumsal, siyasi, mali, ve dini kurumların kozmik sarsılışı yaklaşmaktadır; bu, insanlığın hep var olan ve mevcut insan bilincinin örtüp bir yana bıraktığı şeyle daha yakın bir temas kurabileceği yeni bir çağın başlamasına fırsat verecektir. Gerçek, insanın daima var olmuş olan o bilinci benimseyebileceğini ve o olabileceğini görmesini dikkatle ve sevgiyle beklemektedir.

İnsanlık eski kuşağın beşik masallarından bir adım ileri gitmektedir ve, onların yaratımlarının hızla yaklaşan kuşağın bilincinin yükselen bireyselliğine ve ruhsal ayırt ediciliğine artık herhangi bir yararı yoktur. Yanılgılar, gelenekler ve batıl inançlar artık sona yaklaşmaktadır. Aynı şey onların kurdukları uygarlık için de geçerlidir. Eski idoller artık tıkanma noktasına yaklaşan çocuksu bilinç için yeterince iyi idi. Yanılgıları onların başarısızlıklarına neden olmuştur, çünkü bunların tekâmül eden bir ırkın ağlayan çocuklarını sahte bir uykuya sokmak için rahiplerin ve hocaların ustalıklarla uydurdukları beşik masalları olduğu ortaya çıkmıştır. Daha yüksek bir bilince erişmiş olanlar ise beşik masallarının doğru olmadığını anlamış, ve birçoğu yalanı ortadan kaldırmak için cesaretle ileri çıkmıştır; çünkü onlar direkt olarak -daima var olan ve insanlığın bir bölümü tarafından daima bilinip, doğrudan bağlantı kurulmuş olan- Mutlağı görmüşlerdir. İşte insanlığın o bölümünden yeni ve daha güçlendirici bir bilinç ortaya çıkacaktır, bu tamamen uyanmış ve insanın oluşturduğu idolleri ortadan kaldırmaya ve yaradılışın başlangıcı kadar eski olan yeni ideallere yer açmaya hazır bir bilinç olacaktır.

Bunlar, ırk-bilincine öğretmenlik yapanların, yol gösterenlerin ya da ilham verenlerin bunu canlı bir temasla, bir hata ya da çelişki olamayacak kadar yüksek bir düzeyden ve yanlış anlaşılamayacak kadar sade bir yorumla yapmalarını gerektirecektir. Daha yüksek zekânın ve ruhsallığın uyanan

Ölümsüz Üstatlar

kaplanı, yanlış şeye inanmanın işkencesi yüzünden düş kırıklığına uğradığından, tekrar uyumayı reddedecektir. O, Gerçeğe dayanan bir eğitimle, daha güçlü, daha temel ve yamsal bir düşünceyi talep edecektir.

Halk kitleleri şimdi, geçmiş yüzyılların inanca-bağı geleneklerinden sıyrılmaya başlayarak, insanlığın kalbine ve yaşamına hitap eden ve aslında çok kadim olan yeni bir mesaja kulak vermektedir. Bu yeni-eski mesaj ruhban sınıfın değişen seslerinin üzerinde işitilen çok açık bir çağrıdır. O savaşın sesinden daha yüksek bir sestir; mali, endüstriyel, siyasi ve dini çelişkilerden ve yalanlardan daha yüksek ve berrak bir sestir.

İnsanlığın bir bölümünün Tanrı, Mesih ve insan, benlik, yaşam ve ölüm ile ilgili geleneksel ve idolleştirilmiş fikirleri tamamen değişmelidir; ve bu önyargıya dayanan fikirlerden mutlak özgürleşme içinde, onların üzerine bina edilmiş her şey de değişim geçirmelidir.

Bu yeni yaklaşımın ufkunda tamamen yeni bir anlama sahip bir kurtuluş görünmektedir. Bu daha berrak vizyona ve daha kesin bir algıya sahip olan yeni insanlar, tüm ırlardan ve tüm insanlardan yayılan daha derin bir ifsaatla kurtulup özgürleşmektedirler. Onlardan yayılan şey, herkesin içindeki ve herkes vasıtasıyla yaşanan Bir Yaşam'dır.

Yanılığa-bağı halk kitlelerine, onların eski inançlara yapışmalarına, korkudan sinmelerine ve kendilerini küçültmelerine rağmen, Tanrı'nın genişleyen ufkunun, insanın Mesih'i'nin, Tanrı'nın Mesih'i'nin, Benliğin, ve ölümün daha büyük ve daha asil bir manzarası görünmektedir; ve tüm dünya için bir başka ruh devresi başlamaktadır. Girdaptan bir başka çağ, Kristal İrk çağı çıkmaktadır.

Her ne zaman bir insan Tanrı'yı Mutlak olarak düşünürse, o insan Tanrı olur, çünkü Tanrı onun tarafından tanınıp kabul edilmiştir. O insan, o ideali sevip, sayıp, ona tapın-

dığında, Tanrı olur. Böylece, o asıl kökenine, Ruhsal mirasına erişmiştir. Tanrı onun tarafından tanınıp kabul edilmiş ve onun içine yerleşmiştir. Kozmik ifşaatin bu daha büyük anlayışında, insanlar bilinç ortaya çıkmaya başlamadan önce var olan aynı Tanrı'yı bulurlar -dün, bugün ve ebediyen aynı olan Tanrı'yı.

Çoğunlukça ve resmen kabul edilmiş fikirlerin küllerinden, yavaş yavaş, insan eliyle yapılmamış olan ebedi bir tapınak yükselmektedir. Büyük ve yeni bir düşünürler ırkı son derece güçlü adımlarla öne çıkmaktadır. Çok geçmeden dev bilgelik dalgaları dünyayı kaplayıp, tekâmül yükü altında mücadele edenlerin yolları üzerindeki yanlış kalıntısını temizleyecektir.

Bu iş şimdiden başarılmıştır. Milyonlarca insan tüm sınırlamalardan kurtulup özgür bir kalbe, ruha, bedene ve içgüdüye kavuşmaktadır. Onlar yine çağların vârisi olan doğmamış bir ırkın kuvvetle ve hızla atan nabzıdır. Ben onların Tanrı ile el ele yürüyüp çağları aştıklarını görüyorum. Sonsuzun ebedi kıyılarından onlara doğru büyük bilgelik dalgaları akıyor. Onlar ileri çıkıp kendilerini ebedi Tanrı'nın, ebedi Mesih'in bir parçası olarak ilan etmeye *cüret ediyorlar* - Tanrı ve insan ebedi yaşamla ebediyen Bir'dir. Onlar ileri çıkıp, insan tarafından yazılmış şeyin çoğunun korkunç bir körlükle yazılmış bir yalan olduğunu ilan etmeye *cüret ediyorlar*.

Bu yeni bilinç, yeni ırk-bilinci dalgasının doruğudur. Bu yeni ırk insanı, kendisini bu gezegendeki en yüksek ifade olarak, ve Tanrı ile bir olarak görür; ve o ihtiyaç duyduğu her şeyin yaşamın kendisinden aktığını bilir. Bu ırk, Kozmos'un büyük Ruhsal plânında bir yanlış olmadığına mutlak şekilde güvenerek, insanın kusursuz bir evrende ve mükemmel koşullar içinde bilinçli olarak yaşayabileceğini bilir.

İnsan Tanrı'yı her şeyi kaplayan Kozmik Ruh olarak

Ölümsüz Üstatlar

görür; o zaman, incelikle düşünerek, onu var etmiş ve bulunduğu yere yerleştirmiş esasları, kaynağı incelemekte tereddüt etmez. Böylece, o tekrar kendi kaynağıyla bir olur. O bilir ki bu kaynak Sonsuz Zihne bilinçli olarak bağlanan ve onunla birleşen kendi Tanrı-zihninin hep-sessiz olan yanıdır.

Bu yeni ırk, ruhun, güneşten ve gölgeden geçerek, gerçek Sevgi ve Huzur arayışının Tanrı'nın ve insanın Gerçeği olduğunu anlar. Bu ırk tüm insan ırkının sarılıp sarmalandığı yanılığın kundağını çıkarmakta tereddüt etmez. Yüzyıllardır zayıf ve kuşkucu ego-insanın -kendi cehaleti yüzünden- ayak bağı olan sıska hayalet tamamen ortadan silinecektir. İnsan tamamen ortaya çıkmış kendi gerçek benliğiyle her sınırlamayı ortadan kaldırmış olduğunu görecektir. O kendini insandan Tanrı-insana, Tanrı'ya yükseltmiş olacaktır."

Bölüm 7

Kısa bir dinlenmeden sonra, güneşin ilk ışıkları uzaktaki ufukta belirirken, Muni ayağa kalkıp konuşmaya başladı: "Benimle birlikte bulunanlar, Baba'nın insanlık için gördüğü birçok şeyi öğrenmiş olanlardır. Onlar Ruh'a nüfuz eden bir anlayışla görürler; böylece tüm dünya onların görüş alanları içine girer. Onlar insanlığın hissettiği şeyi görürler. Böylece insanlığın arzularını gerçekleştirmesine yardımcı olabilirler. Ayrıca, insan kulağının işitme alanının çok ötesinde olan, yüksek titreşimli binlerce sesi işitebilirler.

Onlar, ayrıca, tüm dünyaya yararlı olacak sevgi, huzur, uyum ve mükemmellik gibi duyguları üretebilen işitilmez sesleri hissedip, kontrol edip, gönderebilirler.

Onlar bolluk ve büyük sevinç hislerinin titreşimlerini de büyütüp gönderebilirler; bu titreşimler insan ailesinin her üyesinin, eğer isterse, onlara sahip olabileceği ölçüde tüm insanlığı kuşatır ve etkiler. Bu durumun var olduğu kabul ve tasdik edildiğinde, her insan onlarla işbirliği yaparak bu titreşimleri büyütüp gönderebilir; böylece insanlığın çok ihtiyaç duyduğu şey insanların çevresinde ve arasında iyice belirginleşir ve tezahür eder. Böylece, onların arzuları gerçekleştirilmiş olur. Gerekli titreşimler faaliyete geçirildiğinde, insanlar bunların gerçek mevcudiyetinden kaçamazlar. Bu şekilde, insanlığın tüm mükemmel arzuları tezahür ettirilebilir.

Tanrı'nın yaratıcı, sınırsız, devinen uzayı, bu engin de-

Ölümsüz Üstatlar

niz kristal berraklığındadır; ancak o tamamen titreşen, yayılan enerjiyle doludur. Ve bu yayılan enerji sıvımsı öz ya da madde olarak bilinir; bu sıvımsı madde içinde tüm unsurlar (elementler) -titreşim hızının onların forma dönüşmesini sağlayacak çağrısına karşılık vermeye hazır- çözünebilir bir formdadır ya da uyumlu bir ilişki içindedir. İnsan, bütün ile işbirliği yapan düşünceleri yoluyla uygun titreşim etkisi oluşturduğunda, unsurlar, izlenecek başka hiçbir yola sahip olmadıklarından, hemen arzu tarafından oluşturulmuş kalıbı doldururlar. Bu mutlak yasadır.

Dinleyin. Bir org çok kalın, bas notalar çalabilir. Şimdi önce bu notaları artık işitemeyeceğimiz kadar pesleştirelim. Bu durumda o sesin hissini yine de hissederiz, öyle değil mi? Şimdi işitilmez olsa da, titreşim aynı şekilde devam etmektedir. Şimdi bu notaları skala boyunca yükseltelim, öyle ki sonunda yine işitilemeyecek kadar tiz olsunlar. Bu durumda da o his varlığını sürdürür; yüksek titreşim aynı şekilde devam eder. Biz biliriz ki, fiziksel kulağımızın işitme alanının dışına çıksa da, bu etkilerin her ikisi de kesilmez.

Bu bizim Ruh olarak tanımladığımız şeydir. Fiziksel-olan kontrolü yitirdiğinde, Ruh kontrolü ele alır; ve bu kontrol çok daha kesindir, çünkü o fiziksel-olandan çok daha geniş bir titreşim alanına sahiptir ve düşünce etkilerinin ya da titreşimlerinin kontrolüne çok daha açıktır, çünkü düşünce Ruh ile çok daha yakın bir ittifak ve uyum içindedir.

Fiziksel-olan, bedenle sınırlıdır ve ondan uzağa genişlemez. Fiziksel-olan tamamen bedenin aksiyonlarıyla sınırlıdır ama onun reaksiyonlarıyla sınırlı değildir. İş beden reaksiyonlarına geldiğinde, biz -eğer onu böyle tanımlarsak- Ruh' uzdur; böylece siz fiziksel beden ne kadar sınırlı olduğunu görebilirsiniz.

Ruh -ister katı ister gaz halinde olsun- tüm maddenin en küçük parçasına dek nüfuz eder. Aslında, o maddenin al-

dığı çeşitli kalıpları şekillendiren kuvvettir. Başka hiçbir biçimde madde çeşitli formlar alamaz. İnsan maddenin aldığı bu çeşitli kalıpların tek projekte edicisi ve düzenleyicisidir.

Şimdi size, boşlukta belirecek görüntüler eşliğinde bir açıklama yapacağım. Sizler, güneşimizin tüm ihtişamıyla parladığını ve, ufkun yavaş yavaş geri çekilip bize yeni bir günü gösterirken, yeni bir çağın, yeni bir Paskalya'nın doğduğunu görüyorsunuz.

Bir galaktik merkezî güneşin çevresinde dönen bizim güneş sistemimiz, bu merkezî güneşin çevresinde dönen doksan bir güneş sisteminden sadece biridir. Bu merkezî güneş doksan-bir güneş sisteminin bütününden ya da birleşik külesinden doksan-bir bin kat daha büyüktür. Bu merkezî güneş o kadar muazzam bir büyüklüktedir ki, onun çevresinde kusursuz bir düzen ve sıra içinde dönen doksan-bir güneş sisteminin her biri, onunla kıyaslandığında, bir atomun çekirdeğinin etrafında dönen en minik parçacıklar kadar küçüktür.

Bizim güneş sistemimizin bu büyük merkezî güneşin çevresindeki dönüşünü tamamlaması 26.800 yıl alır. Bu durumda siz her şeyi yöneten büyük bir ilahi gücün varlığından kuşku duyabilir misiniz?

Şimdi boşluğa dikkatle bakın. Karşınızda bir görüntü oluşuyor ve bu görüntüde bizim güneşimizin beyaz küresel diskini görüyorsunuz. Bu beyaz disk üzerinde kırmızı bir nokta oluşuyor. Şimdi daha dikkatli bakın, o kırmızı diskten minik bir beyaz ışık noktasının çıktığını göreceksiniz. Bu bir ışık demeti değildir. O aralıksız akan bir saf ışık noktasıdır, doğmakta olanla birlikte yayılan ve onu içeren bir yaşam kıvılcımıdır. O size göre minik bir ışık noktasıdır, ancak, yakından bakabilenler için devasadır. Kısa bir zaman sonra, tüm bu şeyleri görmenize yardımcı olan bir alet (dev teleskop) icat edilecektir. Bu insanlığın gözlerinin önüne daha

birçok harikayı serecektir.

Şimdi siz güneşimizden, bir patlamayla, büyük nebulamsı (bulutumsu) gazımsı bir kütlenin çıktığını görüyorsunuz. Siz bu görüntüde Neptün gezegeninin doğuşunu görüyorsunuz, ki bu görüntüde o, ebeveyn güneşten büyük bir güçle fışkırmış büyük bir mikrokozmetik parçacıklar ya da atomlar kütesidir.

Neptün nebulamsı ve belirsizken, son patlama meydana gelmeden önce görünen ışık noktası bu gezegenin -ebeveyn güneşten doğmuş daha büyük gök cisimlerini olduğu gibi, en küçük parçacıkları da kendine çekme ve bir arada tutma gücüne sahip olan- merkezî çekirdeğidir, ve böylece siz bu gezegeni de kendi içinde bir merkezî güneş olarak görebilirsiniz.

Sizin ilk düşünceniz bir patlamanın meydana geldiği ve güneşin parçacıklarının uzaya yayıldığıdır. Bir an durun ve gerçekten neyin vuku bulduğunu gözlemleyin. Neden parçacıklar ve gazlar birbirlerine yapışıp kesinlikle dairesel bir kalıp oluşturmaktadır? Bu onun ardındaki, onu kusursuz bir düzen ve uyum içinde yönlendiren zeki Yasa'dan kaynaklanır. Bu her şeyin rastlantıyla ya da kazayla değil, Yasa tarafından yönetilen kusursuz bir düzen ve sırayla oluştuğunun kanıtıdır.

Bu ışık noktası ya da merkezî çekirdek, çevresinde tüm insanlığın döndüğü merkezî güneş ya da oğuldur, İnsanlığın Mesih'i'dir. Bu azimli Ruh kuvvetidir. Bu Yasa tüm insanlar üzerinde hâkimiyete sahiptir. Merkezî kıvılcım bir saf beyaz ışık noktasıdır, *ilk* hücreye nüfuz etmiş olan Mesih'tir. Sonra o genişler, bölünür ve o ışığı -onun bölünmesinden doğmuş olan- bir başka hücreye aktarır, ancak bu hücreler SEVGİ denen birbirine-kenetleyici bir kuvvet tarafından bir arada tutulurlar.

Tıpkı bir annenin çocuğunu tutup beslemesi gibi, bu

parçacıklar da beslenip bir arada tutulurlar. O gerçekte içinde merkezî güneşin çekirdeğini taşıyan güneşin bir çocuğudur. Bu çekirdek onu doğurmuş olan ebeveynin suretinde yaratılmıştır. Ebeveyni tarafından ortaya çıkarılır çıkarılmaz, bu merkezî güneş (Neptün) de kendisini kuşatan, yaşamı ve gelişimi için gerekli olan enerjiyi kendine çekme, onunla birleşme, ve onu daha da pekiştirme konusunda aynı güce sahip oldu. En sonunda da güneş sistemimizin en geniş yörüngesini oluşturdu.

Neptün gezegeni ilk ortaya çıktığında ve merkezî güneş (çekirdek) kendisine -en çok ebeveyni güneşten- enerji çekmeye başladığında, atom şeklini almaya, yani doğumundan önce onun için projekte edilmiş kalıba girmeye başladı. Sonra, beşik yörüngesi olarak bilinen o, 'yörünge içindeki yörüngeye' girdi; bugün bu yörüngede Merkür gezegeni bulunmaktadır. Bu yörüngede, çocuk ebeveynine daha yakın bulunduktan, maddi unsurlarını ebeveyninden daha başarılı bir biçimde çekebilir. O, ebeveyninden maddi unsurlarını çekerken, şekle girmeye de başladı. Sadece nebula hali gazlar olarak kalmak yerine, kimyasal unsurlar ayrılıp birleşmeye başladılar. Kimyasal etkileşim sonucunda katı madde oluşmaya, ve yoğun ısı ve basınç altında kaya yapısı oluşmaya başladı. Bu yarı-sıvı madde daha katılaşırken, yüzeyde soğumaya da başladı ve bir yerkabuğu oluştu. Hem soğuma süreci, hem de yüzeydeki parçacıkların onunla kaynaşması sonucunda bu yerkabuğu daha da ağırlaştı ve yoğunlaştı. Bu yerkabuğu dönen kütleyi bir arada tutabilecek kadar güçlü hale geldiğinde, bu kütle -merkezinde yarı-sıvı erimiş kütleye birlikte- gezegenin ilk ve esas kaya yapısı haline geldi. Sonra, sonuç olarak meydana gelen gazlardan ve buhardan, bu gazların birleşmesinin ürünü olarak su ortaya çıkmaya başladı. O zaman nebula gezegen adını almayı hak etti. O şimdi yaşamı sürdürebileceği bir duruma doğru hızla geliş-

yordu; ancak onun o hale gelebilmesi için binlerce yıl boyunca yapısına dışarıdan parçacıkları katması gerekiyordu. Merkezî kütlenin süren soğuması onu atmosferik, kimyasal koşulların ve yüzeyin canlı organizmaları ortaya çıkarıp onları yaşatabileceği o mükemmel hale giderek daha çok yaklaştırdı.

Bu aşamada, ebeveyn güneş bir başka atomu (gezegeni) doğurmaya başladı. Bu doğum (patlama) tamamlandığında, Uranus gezegeni doğdu. Bu patlamayla yayılan fazla kuvvet Neptün'ü beşiğinden ya da küçük yörüngesinden çıkarıp daha geniş bir yörüngeye soktu. O, yeni-doğmuş çocuk Uranus'un -nebulamsı yapısı bir gezegene dönüşüne kadar- ebeveyninden beslenebilmesi için beşik yörüngesinde ona yer açmak üzere, bugün Merkür'ün bulunduğu yörüngeye geçmeye zorlandı.

Yine uzun bir zaman boyunca gerekli koşullar oluştu ve gelişti. İlk çocuk Neptün geliyor ve yaşamı destekleyebileceği duruma yaklaşıyordu. Aslında, onun bulanık, tuzlumsu sularında, ya da iç denizlerinde amipsi formlar ortaya çıkıyordu. Sonra güneşten bir başka atom ortaya çıktı ve Satürn gezegeni doğdu. Bu patlama sırasında çıkan fazla kuvvet Uranus'u beşik yörüngesinin dışına çıkarırken, Neptün'ü de -bugün Venüs gezegeninin bulunduğu- yeni yörüngesine soktu.

Neptün artık yeterince soğumuştur ve yüzeyi yaşamı destekleyebileceği bir aşamaya dek gelişmişti. Bu gezegen üzerinde, insan yaşamının desteklenip sürdürülmesi için gerekli koşullar, insan yaşam unsurunun kendini insan formunun tezahür etmesi için gerekli seçkin amibe bağlayabileceği aşamaya getirildi.

Böylece ilk insan ırkı bu amipten kaynaklanarak var oldu, bu hayvan amibi değil, insan amibiydi; bu, evrim sürecini kısaltabilecek zekâyâ sahip özel tip ve karakterde bir

amipti. Bu gezegen üzerinde koşullar özel insan gelişimi için mükemmeldi ve bu gelişim hızla meydana geldi.

Orada hiçbir düşük organizma, yani hayvan organizması yoktu; böylece orada hayvan yaşamı gelişmedi. Gezegen üstün insanlar tarafından işgal edilmişti; bunlar hızla gelişip, ihtiyaçlarını doğrudan Kozmik ya da Sıvımsı maddeden sağlayan mükemmel bir insan ırkı haline geldiler. Doğrusu, onlara bizim dünyamızda tanrılar denebilirdi. Bugünün efsane ve mitlerinin birçoğu bu büyük insanlarla başlamış ve onların çevresinde oluşturulmuştur. Onlar, tam olarak, onları var eden prensip gibiydiler. Bu ırkın insanları, güzelliği ve mükemmelliği ifade etme yetenekleriyle, kendilerini mükemmel koşullarla kuşatmaya başladılar; aslında, onlar gezegeni bir güzellik ve mükemmellik cennetine dönüştürdüler.

Bu ırkın, unsurları (elementleri) mutlak şekilde kontrol ederek gerçekleştirdiği bu mükemmel durumu ebediyen sürdürmesi murat edilmişti. Onlar unsurları yönetebildiklerinden, arzuları, onları ifade ettikleri anda gerçekleşiyordu.

Ancak, zaman içinde, bazıları hemcinslerinden üstün olmaya kalkışarak tembellik ve bencillik sergilemeye başladılar. Bu durum anlaşmazlıklar ve bölünmeler yarattı; bölünmeler bencillığe ve açgözlülüğe neden oldu ve bu da çekişmelere ve kavgaya yol açtı. Hizmet ve ilerleme amacıyla yaratmak için harcanması gereken zaman çekişme ve kavgayla israf edildi. Kaynak'larına yakın durmak yerine, geniş çapta farklılaştılar ve ayrıldılar, sonunda az sayıda varlık dışında hepsi yüksek ve asil olanı yitirdiler. As sayıda varlık dışında, hepsi güvenliklerini ve korumalarını bıraktılar. Bu gezegenin çevresinde bir vorteksin (girdabın) oluşmasına yol açtı.

Onlar, tanrısal-olanın -onunla tanrısal gezegenlerde tanrısal nitelikleri gerçekleştirebilecekleri- mükemmel modele tutunmak yerine, yenilgiyi öylesine kabul ettiler ki, bir sonraki güneş patlaması muazzam bir patlama oldu ve olu-

Ölümsüz Üstatlar

şan nebula sonucunda ortaya daha öncekilerden kütleli olarak daha büyük bir gezegen çıktı. Böylece, büyük Jüpiter gezegeni oluştu. Salınan aşırı enerji öyle muazzamdı ki, Satürn'ü beşik yörüngesinden çıkarıp, bugün Merkür'ün bulunduğu yörüngeye soktu. Patlama o kadar müthişti, ve güneş sistemi o kadar doldu ki, sonuçta çok sayıda asteroid (gezegençik) oluşup, Satürn'ün çevresinde sıralandı. Onlar, farklı bir kutbiyete sahip olduklarından, Satürn ile birleşemediler; böylece bağımsız kaldılar ve tek seçenekleri Satürn gezegeninin çevresine asteroid kuşakları olarak dizilmek oldu. Bu yüzden onlara Satürn'ün halkaları denir. Bu asteroidlerin bazıları bir gezegen kadar büyüktür.

O kuvvet büyük ve güzel Neptün'ü de yörüngesinden çıkararak, bugün Dünya'nın bulunduğu yörüngeye soktu. Bu sırada onun tüm ihtişamı ve üzerinde yaşayan o büyük insanlar yok olup gittiler. Geriye az sayıda insan kalmıştı ve onlar da tanrısal kökenlerinden asla kopmamış olanlardı; onlar bedenlerini -tüm çevremizde bulunan ve şimdi mevcut doksan bir evrene nüfuz eden- Ruh Küresi'nin titreşimlerinde güvenlik bulabilecekleri şekilde oluşturmuşlardı.

Bu durumda onlar kimliklerini ve bilgilerini koruyabildiler ve bu bilgiyi -asla yok olmayacak şekilde- yayabildiler. İşte biz bugün bu ideallerle yaşıyoruz. Biz bu büyük varlıklarla aramızdaki anlayış benzerliğine sahip çıkıyoruz. Onlar insanlığın kök ırkını oluşturmuşlardır. Onlar sayesinde insanlığın idealleri korunmuş ve insanın Tanrılığı sürdürülmüştür.

Jüpiter nebulasının bir gezegen olarak şekillenmesi de milyonlarca yıl aldı. Jüpiter o kadar muazzam bir büyüklüktedir ki, bugün bile çok az soğumuş haldedir.

Zaman yine hızla geçti ve güneş beşinci nebulaı doğurmaya hazır hale geldi; ve böylece kızıl gezegen Mars var oldu. Bu patlama tamamlandığında, biz büyük Jüpiter'de bir

fenomenin meydana geldiğini görüyoruz. Onun bir yanında birden dev bir kırmızı nokta gelişmiştir ve o büyük bir parçasını dışarı çıkarmaktadır; o ay denen bir uyduyu doğurmuştur. Ve bu iki patlama meydana gelirken öyle aşırı bir kuvvet oluştu ki dev Jüpiter beşik yörüngesinden çıkarak Mars gezegenine yer açtı.

Dev Jüpiter yeni yörüngesini işgal ederken, bu fırl fırl dönen nebulamsı form doğumu sırasında güneşten çıkmış olan büyük parçacıklar kütesini kendine çekip onlarla birleşemedi. Bu parçacıklar o kadar uzağa savruldular ki Neptün, Uranus, Satürn ve Mars'ın etki alanına girdiler; ama, farklı bir kutbiyete sahip olduklarından, bu gezegenlerle de birleşemediler. Böylece, gezegensel kutbiyete sahip olmayan bağımsız asteroidler haline geldiler; bu yüzden gezegenler olarak yerlerini alıp merkezî bir güneşin çevresinde düzen ve uyum içinde dönemezler. Sonuçta, onlar uzayda meteor sürüleri olarak, hiçbir hareket ritmi olmadan, korkutucu bir hızla sürüklenip diğer gezegenlere çarpar ve onların yüzeyine gömülür ya da çarpışmanın etkisiyle parçalanır giderler.

Ayrıca, meteorların uzaydaki hızlı gidişleri sırasında, küçük parçacıklar onlardan ayrılıp yavaş yavaş sıvımsı kütle haline dönerler; o zaman yine güneş tarafından massedilip, diğer gezegenlerin doğumunda nebular olarak salıverilirler.

Sonra, en nihayet Dünya'mızı oluşturan nebula'yı doğuran patlama meydana geldi. Böylece, Mars beşik yörüngesinden çıktı ve onun yerini Dünya aldı. Böylece, tüm gezegenler yeni çocuğa yer açmak için bir başka yörüngeye sokuldular. Sonra Venüs doğdu. Aynı şekilde, beşikte yeni doğmuş gezegene yer açmak için, Dünya ve diğer gezegenler daima-genişleyen yörüngelere sokuldular. Sonra Merkür doğarak, diğer gezegenleri bir başka genişlemiş yörüngeye soktu, böylece bugün astronominin bildiği sekiz gezegenin sonuncusu da or-

Ölümsüz Üstatlar

taya çıkmış oldu.

Beşik yörüngesi Merkür tarafından işgal edilmediğinden, aslında dokuz gezegen vardır. O son nebula ya da son çocuk tarafından işgal edilmiştir, ama bu nebula görülebilecek şekilde forma dönüşmemiştir. Ama, yine de oradadır, ve etkisi hissedilmektedir. Böylece, dünyamızın da bir parçası olduğu güneş sistemi dokuz gezegen (ya da atom) içerir; bunlar merkezî güneşin (ya da çekirdeğin) çevresinde matematiksel bir kesinlikle izledikleri dokuz yörüngeye sahiptirler. Evet, böylece, size bu yaradılışın görüntülerini, meydana geliş sırasıyla göstermiş olduk.

Güneşten en uzak gezegen olan ve en büyük yörüngeye sahip bulunan Neptün'e bir şey olmaktadır. O olgunluk aşamasına ve ayrıca hareket hızının sınırına erişmiştir. Tüm ışık yükünü (şarjını) almıştır ve artık bir güneş olarak ortaya çıkmaya hazırdır. Yeni nebula şekillenmeye başlarken ve böylece güneş onuncu nebula'yı doğurmaya hazır olduğunda, Neptün de ortadan kalkacaktır. Güneş bu patlamayı gerçekleştirmeden önce, Neptün güneş çevresindeki dönüşünde sınırlayıcı hızına erişmiştir; o yörüngesinden dışarı fırlayıp patlar, sonra yine sıvımsı hale geri döner. O zaman daha çok gezegenin ortaya çıkabilmesi için güneşe daha fazla enerji katmak üzere tekrar güneş tarafından massedilebilir.

Dünyamızın bir parçası olduğu güneş sisteminde, güneşin çevresinde aynı anda ancak dokuz gezegen dönebilir. Böylece, bu bir gezegenin doğumunu, şekillenmesini, genişlemesini, sınırlayıcı hıza erişmesini, yörüngesinden dışarı fırlamasını, patlayıp dağılmasını, sonra -yeni doğum yapabilmesi için- güneş tarafından massedilmesini içeren değişmez bir döngüdür.

Böylece güneş sıvımsı maddeyi yeniden bir araya getirir, doğurur, ve doğurduğu şey sonunda yine sıvımsı maddeye dönüşür. Bu yeniden doğuş yoluyla gerçekleşen sürekli

bir yenilenmedir. Bu süreç olmasaydı, farklı güneş sistemlerinin güneşleri ve doksan-bir güneş sisteminin büyük merkezî güneşi uzun zaman önce ortadan kalkar ve hepsi tüm sıvımsı maddenin bulunduğu Sonsuza geri dönerdi.

Tüm enerji yayılımını ve uzayı kaplayan bilge bir Zekâ güneş sistemlerini şekillenmeye çağırır ve onların gelişimlerini başlatır. Güneş (ya da merkezî çekirdek) ne yaşlanır ne de ölür. O kabul eder, masseder, tutar, oluşturur, sonra atomu (gezegeni) doğurur; ancak o sürekli olarak verdiği şeyi tekrar alıp massetmekte olduğundan, asla eksilip küçülmez. Böylece bu yenilenme ve yeniden doğum süreci hiç kesilmeden devam eder. Güneş sistemleri oluşmakta, genişlemekte, ve aldıkları şeyi geri iade etmektedirler. Böylece, düşük olandan daha yükseğe, sonra daha da yüksek erişime doğru bir ilerleme döngüsü vardır.

Güneş sistemimizin de bir parçası olduğu doksan-bir güneş sisteminden oluşan galaksi, yine doksan-bir galaksiden oluşan bir evrenin bir parçasıdır; bu evren de sözü edilen ilk galaksiden doksan-bir bin kat büyük bir kütleyle sahip daha büyük bir merkezî güneşin çevresinde dönmektedir. Bu durum devam eder ve neredeyse sayısız bir biçimde kendini doksan-bir sayısıyla tekrarlar; ve hepsi birlikte büyük ve sonsuz Kozmos'u, yani Samanyolu Galaksisi'ni de içeren galaksileri oluşturur. Bu Kozmos'a çoğunlukla 'Atomik Isı Işını,' yani güneş ısısının kaynağı denir.

Bu gördüğünüz, bizim güneşimizin ait olduğu bir yıldızlar bulutu değildir. O az önce sözü edilen büyük kozmik merkezî güneşten doğmuş olan bir yıldızlar bulutudur. Burada yer aldığını gördüğünüz güneş, güneşten gelen ışık ışınlarının bir kısmıdır; bu belirli ışınlar kütleyle girdiklerinde bir açıyla eğilirler, sonra yansıtılırlar, ta ki bu eğilip çarpıtılmış ışınlar güneş görüntüsü oluşturup onu sahte bir konuma yerleştirene dek. Bu ışınlar o kadar kesin bir biçimde geri yansı-

tılırlar ki siz gerçekten güneşe baktığınızı sanırsınız. Benzer şekilde, diğer birçok gezegen bu fenomen tarafından çarpıtılır. Onlar birçokmuş gibi görünürken, aslında daha azdırlar; ancak yine de toplam sayı milyonları bulur.

Bu görüntüye dikkatle bakarsanız, bu yıldız bulutlarının ya da onların güneşlerinin disk şeklinde değil, küresel olduklarını ve, tıpkı bizim dünyamız gibi, kutup bölgelerinde yassılaştırmış olduklarını göreceksiniz. Onlara bakarken, siz sadece büyük yassı kutup bölgesini görüyorsunuz.

Büyük kozmik güneşin muazzam kütlesi ışık ışınları üzerinde öyle derin bir etki yapar ki onlar tüm Kozmos'un çevresine yansır. Onlar ayrıca Atomik ya da Kozmik ışınlarla temasa geçmekten etkilenir ve onlar tarafından geri yansıtılırlar ve parçacıkları büyük ölçüde yayılıp bir topluluktan binlerce gezegen ve yıldız görüntüsü yansıtırlar. Böylece, binlerce gezegen ve yıldız yanlış yerde görünür ve daha binlerce görüntü de tekrar yansıtılır. Evrene baktığımızda, görüntüler iki yanlı olarak görünürler ve biz yüz milyonlarca yıl önce salınmış ve tüm Kozmos'u dolaşmış ışığı görürüz. Böylece, biz bir yerine, iki görüntü görürüz.

Bu görüntülerden biri o gezegenin yüz binlerce yıl önceki görüntüsüyken, diğeri onun yüz milyonlarca yıl önceki görüntüsüdür. Bu tüm Kozmik düzende böyle devam eder. Birçok durumda biz aslında büyük geçmişe bakmaktayızdır ve aynı yolla geleceği de görebiliriz.

Tüm güneş sistemlerini yöneten, Ruhsal emirlerin onlar vasıtasıyla aktarıldığı, milyonlarca kat büyütülmüş bir düşünce ya da kalp atışı gibi görünmez bir bağlantı vardır. Bu büyük nabız ya da kalp atışları Kozmos'u kuşatan Sıvımsı kaynağı kaplayan zekâ yoluyla yayılır. İşte, yaşam akımlarını Kozmos'un her atomuna yollayan, ve onların kusursuz bir düzen ve ritim içinde hareket etmelerini sağlayan bu muazzam kalp atışlarıdır. Kozmos'un sonsuz enginliği içinde

tek bir hasta ya da uyumsuz hücre olamaz, çünkü böyle tek bir hücre tüm diğerlerinin uyumunu bozar. O zaman bir süre için kaos yaşanır. Bu, düzeni uyumsuz düşünce tarafından bozulduğunda, insan organizması için de geçerlidir.

İşte bu merkezî kontrolden 'Tanrı' terimi gelişmiştir. İnsanın kalp atışı, küçük çapta olmasına karşın, bu muazzam kalp atışına karşılık gelir. İnsan, tüm sıvımsı kaynağı kontrol eden zekâdan gelmiştir. O bu kaynak ile birlikte var olur ve her şeyi doğrudan bu büyük sıvımsı hazneden kendine çeker. Büyük merkezî güneş de o kaynaktan beslenir, ancak kaynağı yöneten büyük zekâ ile birliği yüzünden daha büyük ölçüde beslenir.

İnsan, evrenlerin (güneş sistemlerinin) bütünü ile kıyaslandığında son derece küçük bir evren olsa da, iyi düzenlenmiş bir tanrısal evrendir. Ancak insan, insanlığın bir birimi olarak, kendi tanrısallığını ve onun sorumluluğunu gerçekten üstlendiğinde, çok gerekli olur, çünkü o tüm evrenlerin tanrısal plânını kontrol eden büyük zekâdan gelmiştir. Böylece, tüm evrenler yıkılsa bile, insan -Sıvımsı kaynağı, ve ışıktan başlayarak en düşük fiziksel formları bile kaplayan esas zekâ ile işbirliği yaparak, tüm evrenleri yeniden kurabilir. Öyle bir felaket olsa, insan yalnızca, kendisini hiçbir yıkımın olmadığı esas zekâyı geri döndürecek güce sahip değildir, o gücün ta kendisidir. Sessizlik ve uyum tekrar hâkim olduğunda, insan esas zekâyı geri döndüğünde, onun için -tüm sürecin tekrar başlatılabilmesi için gerekli mükemmelliği oluşturmak üzere- kaç milyar çağın geçtiği önemli değildir. Burada insan sonsuzlukla bir'liği sürdürür ve evrenlerin oluşturulabileceği vaktin gelmesini bekleyebilir. O zaman, daha önceki deneyimlerin korunmuş bilinciyle, o daha mükemmel ve kalıcı bir durumun oluşturulmasına yardım edebilecek şekilde daha donanımlı olacaktır. Bunda, insan asla başarısızlığa uğrayamaz, çünkü başarısızlık onun bilincinde

Ölümsüz Üstatlar

yazılı değildir.

Böylece, son derece küçük olan, tüm formların sonsuzu olur. Bilge kişi, 'Ben ölümsüzüm, ebediyim; yaşamda ya da ışıktaki benim olmadığım bir şey yoktur,' dediğinde, o bu manzarayı görmektedir. Bu gerçek tanrısallıktır."

Bölüm 8

Muni en sonunda konuşmasını bitirdiğinde, biz güneşin meridyen çizgisini çoktan geçmiş olduğunu gördük. Orada, gözlerimizin önüne serilmiş manzara tarafından kuşatılmış olarak, sadece büyülenmiş değil, vecde gelmiş bir halde otuyorduk.

Ufuk nereye gitmişti? Onu tamamen gözden yitirmiştik; orada sonsuzluğun içinde ve adeta onunla bir olmuştuk. San-ki, onu kabul edersek, sonsuz olana sahip olabilirdik. Peki, kim olduğumuzu, nerede olduğumuzu, ve Kozmos'un büyük plânındaki yerimizin önemini kavrayabilir miydik? Henüz değildi, sevgili dostlar, henüz değildi. Dünya bunu kabul edecek miydi? Bilmiyorduk. Uzun, çok uzun zaman önceki geçmişe bakmıştık. Onu şimdiki zamanı gerçekten yaşayarak tezahür ettirene dek geleceğin ne getireceğini bilmiyorduk. Geçmiş, milyonlarca yıl boyunca neler olup bittiğini ise gözlerimizle görmüştük.

Biz geleceğin önümüzde resmedilen milyonlarca yıl kadar ileri uzandığını bilerek, bu idraki sabırsızlıkla bekleyecektik. Eski inançlarımızı bırakmış, onları tamamen bağışlamıştık. Eski inançlar hafif bir sis gibi dağılmışlardı. Ve Kozmos kristal berraklığıyla karşımızda duruyordu.

Güneşin parladığının farkındaydık ama, güneş ışığının ardında öyle bir parlaklık vardı ki, güneş adeta kararmış görünüyordu.

Notlarımızı toplayıp kutsal sığınağımızın girişine doğru ilerledik. Ve ileri doğru bir adım atmaya niyet ettiğimiz anda kendimizi bir ışık akımı üzerinde ilerliyor bulduk! Böylece odaya girdik; ancak içeride hiçbir sınırlayıcı duvar yoktu. Kozmos hâlâ bizi büyülüyor ve vecde getiriyordu. Bu muazzamlığın ayrılmaz bir parçası olmamız mümkün olabilir miydi?

Oturup sessizliğin bizi tamamen kaplamasına izin verdik. Tek bir söz bile söylenmedi. Birisi yemeğin hazır olduğunu bildirene dek zamanın geçişinin bile farkında olmadık. Yemek geçici bir zevkti, ama tüm yaşamımızın en önemli anları o önceki saatlerdi. Masadan kalkıp yine dışarıya, kayalık çıkıntının üzerine çıktığımızda, güneş yine ufka erişmişti ve hızla gözden kayboluyordu.

Önümüzde nasıl bir manzara uzanıyordu! Bu günbatımı değildi; bu, kısa bir bölümü bizim için canlandırılmış olan sonsuzluktu, ve burada sevgili dostlarımız onu bölüm bölüm yaşıyorlardı. Onların yaşamlarının ölümsüz olmasında şaşılacak bir şey var mıydı? Onlara Üstatlar dememizde şaşılacak bir şey var mıydı? Ancak, onlar böyle bir şeyi ima bile etmemişlerdi. Biz, "Size Üstatlar diyebilir miyiz?" diye sordüğümüzde, onlar, "Ama, biz siziz," diye karşılık vermişlerdi. Ah güzellik, ah sadelik... Bizler neden bu kadar güzelim bir biçimde alçak gönüllü olamıyorduk?

Kayalık çıkıntıdan ayrılmaya hazırlanırken, umduğumuz gibi merdivenlerden inmek yerine, dostlarımızın peşinden sarp kayalığın kenarına dek yürüdük. Kayalığın kenarına erişir erişmez ise, yine birden, kendimizi kaldığımız evin bahçesinde bulduk! Grubumuzdan hiç kimse ne olup bittiğinin bilincinde değildi. Havada gittiğimizin ya da herhangi bir biçimde hareket ettiğimizin bile farkında olmamıştık. Ancak, o zamana dek böyle sürprizlere o kadar alışmıştık ki durumu olduğu gibi kabullenmekle yetindik.

Bahçeden çıkıp köye doğru yürüdük ve, bir kısım köylünün dağ geçidini kaplayan üç metre kalınlığındaki karda bize yol açmak için köyden ayrıldığını öğrendik. Bu geçit kövden elli mil uzaklıkta ve deniz seviyesinden 3600 metre yükseklikteydi.

Bu ülkenin büyük bir bölümü engebeliydi ve burada yolculuk yapmak çok zordu. Bu yüzden karlı yolları kullanılmadan bir gün önce sıkıştırmak adetti, böylece sıkıştırılan kar donuyor, üzerinden insanlar ve hayvanlar kara gömülmeden geçebiliyorlardı.

Gün doğmadan epey önce uyandığımızda yolculukla ilgili her ayrıntının halledildiğini gördük. Jast ve Muni de bize eşlik edeceklerdi. Tüm köy halkı bizi uğurlamak üzere toplanmıştı. Hepimiz iki kış geçirdiğimiz bu köyden ayrılmak zorunda olduğumuz için çok üzgündük. Buradaki her insanla aramızda derin bir bağ oluşmuştu ve bu duygunun karşılıklı olduğunu biliyorduk. Onlar sade ve iyi kalpli insanlardı. Takdirlerini göstermek için, birçoğu bize beş-altı mil boyunca eşlik etti. Orada onlarla son kez vedalaştık ve Hindistan'a dönmek üzere yola koyulduk. Himalayalar'ın güney yamaçlarından aşağı bakana dek aradan ayların geçmesi gerekecekti.

Bir kervan halinde yürürken, hiç çabası bir biçimde ilerlediğimizin farkına vardık. Zaman zaman önümüzdeki yolda -bir vizyon gibi- bir nokta görüyorduk; o nokta iyice belirginleştiği anda bizler kendimizi orada -bazen ana kervanın millerce ilerisindeki bir noktada- buluyorduk!

Öğlen saatinde, bu amaçla durmuş olan üç köylü tarafından ateşlerin yakılmış ve yemeğin hazırlanmış olduğunu gördük. Yemekten sonra onlar da köylerine döndüler. Öğrendiğimize göre, diğerleri zirvedeki karın üzerinden kolayca geçebilmemiz için bizden önce oraya gitmişlerdi. Kampımız da hazırlanmıştı. Biz dağ geçidini geçip, Giama-nu-chu Neh-

Ölümsüz Üstatlar

ri vadisine inene dek her şey bizim için hazır edilmişti; orada köylülerin öncü grubuna yetiştik. Onlar, bizim engebeli dağlık bölgeden güvenli bir biçimde geçebilmemiz için tüm bu sıkıntıya katlanmışlardı. Vadide yolculuk kolay olduğu için onlar da bizi orada bırakıp gittiler.

Tüm bunları bu sade, iyi kalpli insanların Tibet'in başkenti Lhasa'ya kadar tüm yolculuk boyunca bize gösterdikleri konukseverliği betimleyebilmek için anlatıyorum. Biz -birçok gezginin hakkında yazmaya bayıldığı- Tibet'in acımasız haşın yerlileriyle nadiren karşılaştık.

Giama-nu-chu vadisinden aşağı inip, sonra bu nehrin bir ayağını izleyerek, büyük Tonjnor Jung geçidine ulaştık; oradan da Brahmaputra Nehri'nin bir ayağını izleyerek başkent Lhasa'ya vardık, ve orada da yine sıcak bir biçimde karşılandık.

Kenti ilk kez gördüğümüzde, sanki bir Taos kızılderili köyüne* geldiğimizi hissetmiştik. Orada kentin genel görünümüne bakarken, insan böyle bir kızılderili köyünün karşısında durduğunu hayal edebilirdi. Büyük Dalay Lama'nın, yani Tibet'in hükümdarının sarayı, Potala Sarayı tüm kentin tek büyük mücevheri olarak göze çarpıyordu. Bu kent Tibet'in geçici, dünyevi başkentiydi; daha derin ruhani lider Yaşayan Buda idi. Onun Şambala denen gizemli saklı kentin ya da semavi merkezden ruhani olarak yönettiği varsayılıyordu. Bu kutsal yeri, Şambala'yı ziyaret etmek bizim en büyük umutlarımızdan biriydi. Onun Gobi Çölü'nün altında, derinlerde gömülü olduğu söyleniyordu.

Refakatçilerimizin eşliğinde kente girdik, ve kalacağımız konaklama yerine götürüldük. Burada rahat etmemiz için gereken her şey sağlanmıştı. Beyaz insanlar kenti nadiren ziyaret ettiklerinden, bizler büyük bir merak uyandır-

*Meksika'daki ya da ABD'nin güneybatısındaki bazı Amerikan kızılderili toplumlarının ortaklaşa kullandıkları yaşam alanı. (Ç.N.)

mıştık ve dışarıda büyük bir kalabalık bizi bir kez olsun görebilmek için saatlerce bekledi.

Aldığımız davet üzerine, ertesi sabah saat onda Lama Manastırı'na gidecektik, ve bu arada bize her dileğimizi bildirmemiz söylenmişti, herkes bize hizmet etmekten özellikle memnuniyet duyacaktı. Emrimize, her nereye gidersek bize refakat eden görevliler verilmişti ve, Lhasa halkı birbirinin evine davetsiz girmeye alışık olduğundan, meraklı kişileri uzak tutmak için de kapımıza bir muhafız dikilmişti. Bizler yaşamlarındaki tek yenilik olduğumuzdan, bu insanları meraklarını ifade ettikleri için suçlayamazdık. Ancak, içimizden biri dışarı yalnız çıktığında, onlar aşikâr bir niyetle, gerçek olup olmadığını anlamak için onun çevresinde toplanıyor, ve bazen bu inceleme o kişi için rahatsız edici olabiliyordu.

Ertesi sabah iyice dinlenmiş bir halde erkenden kalktık ve manastıra gitmek üzere hazırlandık. Orada, buraya bizden iki gün önce gelmiş olan Başrahip ile buluşacaktık. Kendisini ikinci cildin sonunda sözü edilen, Bagget İrand'ın köyünde karşılaştığımız kişi (Yüksek Rahip) olarak hatırlayabilirsiniz. Muhafızımızla birlikte kentten ayrılırken, yol boyunca insanlar bizi selamlayarak saygılarını sundular.

Manastıra yaklaştığımızda, Başrahip bizi karşılamak üzere dışarı çıktı ve, onun yanında Emil ile annesini de görünce hem şaşırdık, hem de çok sevindik.

Bu harika bir karşılaşmaydı. Rahip yine bir oğlan çocuğu gibi görünüyordu, ve oraya Emil'i ya da dostlarımızdan bazılarını görmek istediği için gelmişti. Birçok konuda başarısız olduğunu hissetmiş ve daha tam bir anlayış edinebilmek için onlarla konuşmak istemişti.

Sonra hep birlikte Lama Manastırı'na girdik ve lamalar tarafından içtenlikle karşılanıp ağırlandık. Kısa bir sohbetten sonra, Başrahip, Emil'in annesine dönerek şöyle dedi:

"Güç, Tanrı'nın, aktif Tanrı Prensibi'nin gösterisidir. O

Ölümsüz Üstatlar

daima yapıcı faaliyettir. Tanrı'nın kusursuz faaliyeti ve tezahür-ettirişi için hiçbir şey çok fazla ya da çok az değildir; ve Tanrı asla başarısızlığa uğramaz, ve asla faaliyetsiz değildir. Tanrı Prensibi daima yapıcı bir biçimde çalışır. Ben sadece ve sadece aktif Tanrı Prensibi ile mükemmel bir uyum içinde olmayı emrederim."

Burada sözü Emil'in annesi aldı: "Siz daha da ileri gidebilir ve şunu söyleyebilirsiniz: 'Ben bu tanrısal ateşi senin içinden akıtıyorum, fiziksel bedenim; ve sen sadece Tanrı Prensibi'nin gördüğü o saf maddeye dönüşüyorsun.'

Şimdi sizin Tanrı bilincini kabul etmeniz ve bilincinizi o bilince genişletmeniz gerekir. O zaman siz Tanrı ile bir olur, gerçekten Tanrı olursunuz. İnsan bu yüksek mertebeye aittir. Burada insan her şeyin özüyle bir'dir; gerçekten Tanrı'dır. Burada hiçbir bölünme, hiçbir ayrılık olamaz. Eğer o alanda, o kürede yaşarsa, insanın doğru titreşim alanı Tanrı'nın tüm titreşim alanıdır. Bu tek bilimsel alandır, insanın Tanrı'yı ortaya çıkarıp O'nunla bir olabileceği tek yerdir. Böyle bir insan, insanın insan kavramından kesinlikle daha öteye bir şeydir.

Öyleyse, insan hayal gücü tarafından yaratılmış herhangi bir şeytanî âleme değil, Tanrı'nın Âlemi'ne aittir. Ancak, insanın Tanrı olduğu ve olabileceği gibi, kendini Tanrı Âlemi'nin dışında hayal edip, dolayısıyla, kendisine gerçek görünebilecek şeytanî bir âlem yaratabileceği de tamamen bilimsel ve mantıklı bir olgu değil midir? Bu konuda yargıyı size bırakıyorum.

Bu insanlığın üzerinde durabileceği ya da üzerinden düşebileceği tek meseledir.

Sadece tek bir seçim, tek bir amaç, tek bir gerçek, ve tek bir bilim vardır; ve o sizi özgürleştirir. Siz, seçtiğiniz gibi, ya Tanrı olursunuz ya da hizmetkâr.

Bir an durun ve Tanrı'nın ya da İlk, Esas Neden'in her-

şey olduğunu, onun başlangıcı ve sonu olmadığını, evrensel kapsamda olduğunu düşünün, ve kendinizi onunla kuşatın. Buna, yalnızca buna, yani TEK TANRI'ya, TEK HERŞEYE KÂDİR MEVCUDİYETE iman ettiğinizde ve tapındığınızda, bedeninizin titreşimlerinin insan titreşiminden Tanrı titreşimine ya da Esas titreşime dönüştüğünü göreceksiniz. Bu titreşimi düşünüp, yaşayıp, onunla bir olurken ona tapınmış olursunuz; ve her neye tapınıyor, her neyi idealleştiriyorsanız, o olursunuz. Bu tüm insanlık için geçerlidir. Sadece tek bir Tanrı, bir Mesih, Bir Birlik, Bir insan vardır; herkesin kardeş olduğu, Bir olduğu, Bir aile vardır.

Tanrı bir kişi ya da kişisel imaj olarak değil, her şeye nüfuz eden, her şeyi kapsayan bir evrensellik olarak ortaya çıkarılabilir. Siz onu kişiselleştirdiğiniz anda, idolleştirmiş, putlaştırmış da olursunuz. O zaman boş bir idole sahip olur, ideali yitirirsiniz. Bu ideal ölü bir kurtarıcı ya da ölü bir Tanrı değildir. Tanrı'yı sizin için canlı kılmak için, sizin Tanrı olduğunuzu düşünmeniz ve bilmeniz gerekir. Bu sizin için her şeyden daha önemli bir şeydir. Bu sizin varlığınızın tanrısal bilimidir. O zaman kurtarıcınız Mesih canlanır ve sizinle bir olur. Siz o olursunuz. Bu tüm yaşamınızın harekete geçirici, güdüleyici kuvveti haline gelir. Siz kendinizi, gerçek sizi kurtarırsınız; Tanrı ile bir olur, gerçekten Tanrı olursunuz. İçinizdeki Tanrı'ya sevgi ve saygı göstererek, tapınarak, O'nu idealiniz haline getirirsiniz ve O aktifleşir."

Sonra konuşma dönüp dolaşıp, Şambala'ya gitme olasılığına geldi. O zaman, Başrahip kendisinin de oraya gitmesinin mümkün olup olamayacağını sordu. Emil ona, eğer bedenini bırakıp, sonra gittiği yerde tekrar bir araya getirebilirse,* oraya zorluk çekmeden gidebileceğini söyledi; zaten o akşam bir grup gidecekti. O akşam bizim kaldığımız yerde buluşmak üzere sözleşildi; Şefimiz de onlarla birlikte gide-

* Bu yöntem Birinci Cilt, s. 22 ve 24'te anlatılmıştır. (Ç.N.)

cekti. Biz eve döndükten kısa bir süre sonra, Şambala'ya gidecek olan grup da toplandı. Kısa bir konuşmadan sonra, kapıdan çıkıp gittiler ve onları günler boyunca göremedik.

Bu zaman esnasında biz manastırda ölçülü çizimler yapmakla meşgul olduk. Bir gün, eski Lama Manastırı'nın bodrumlarından birinde araştırma yaparken, bir hayli dükküntüyü temizledikten sonra, eski bir mermer tablet bulduk. Onu dışarı çıkarıp temizledik. Temizlik bittiğinde, mermerdeki oymanın güzelliği ve ayrıntıların kusursuzluğu herkesi, lamaları bile şaşırttı.

Yaşlı bir Lama bize, küçük bir çocukken bu çok eski manastırı yöneten Büyük Lamalar'dan birinin öğrencisi olduğunu, o sırada bu tabletin duvardaki bir oyukta durduğunu ve üstadının isteğiyle her ayın ilk Pazartesi günü sabah saat dokuzda bu tableti görmeye geldiklerini anlattı. Yaşlı Lama'nın anlattığına göre, onlar tabletin bulunduğu oyukun önüne gelip orada üç-dört dakika kadar sessizce durduktan sonra, bir ses duyuluyor ve bu ses bu tabletin tarihini ve oymaların tasvir ettiği büyük şeyleri bir şarkıyla dile getiriyordu.

Şarkıda ifade edildiğine göre, tablet yüz binlerce yıl önce Amerika Kıtası'nın büyük bir bölümünde var olup gelişmiş, beyaz insanlara ait bir uygarlığının hatırasını yad etmek için oyulmuş iki tableten biriydi. Diğer kopya, yani diğer tablet de hâlâ mevcuttu ve yaratıldığı o topraklarda bulunabilir, böylece böyle bir ülkenin gerçekten var olduğunu kanıtlayabilirdi.

Şarkının sunduğu bu bilgiyi alıp kaydettik. Birkaç yıl sonra, şarkıda tarif edilen o bölgede, yani Orta Amerika'da, yine şarkıda bildirilen yerde, yani antik bir tapınağın harabelerinde çalışırken, büyük bir duvara gömülü olan diğer tableti bulduk. Böylece, gerçeklerin efsane ve şarkılarla da ortaya çıkarılabileceğini görmüş olduk.

Tablete ve şarkıda anlatılan efsaneye gösterdiğimiz ilgi bizim daha sonraki araştırma çalışmamıza çok yardımcı olan başka kayıtlara ve verilere erişmemizi sağladı. Bu olayın, ayrıca, manastırda ve Yaşayan Buda, Dalay Lama'nın sarayında yüzlerce yıldır korunan kayıtlara ulaşmamıza da katkısı oldu. Onları koruyanlar, bu kayıtların birçoğunu ve onların önemini hiç bilmiyorlardı. O şarkıda anlatılan efsane bizi onlara çekti, ancak bu tabletler dışında, diğer kayıtların orijinalerin kopyaları oldukları anlaşıldı. Bu kopyalar dikkatle oluşturulmuşlardı ve, bizi daha sonra orijinal kayıtlara ulaştıracak olan yolu işaret ediyorlardı.

Bu çalışmaya öylesine dalmıştık ki dostlarımızın ve Şefimiz'in ziyaretlerini uzattıklarını fark etmemiştik. Bu ırak ülkede önceden bilinemeyen durumlar ortaya çıkıp, kontrolümüzün ötesinde bir gecikmeye neden olabileceğinden, bu konuda pek bir şey düşünmedik. Bu süre içinde Lhasa halkı da bize bir ölçüde alıştı ve biz de kendimizi onların davranış biçimlerine göre ayarladık. Merak yerini karşılıklı dostluğa bırakmıştı ve biz artık serbestçe çalışabiliyorduk.

On-ikinci günün sabahında, manastıra gitmeye hazırlanırken, dışarıda bir koşuşturma duyduk. Ne olduğunu anlamak için dışarı çıkınca, dostlarımızın geri dönmüş olduklarını gördük. Şefimiz'in kısaca anlattığına göre, gezi başarılı geçmişti, ve Şambala diye bir yer gerçekten vardı. Şefimiz'in bu konuda fazla konuşmaması gerektiği belliydi; o sadece, Şambala'nın sanat ve kültürünün güzelliğinin ve görkeminin hâlâ orijinal haliyle korunduğunu, ve ihtişamının hiçbir şeyle kıyaslanamayacağını söylemekle yetindi.

Bölüm 9

Ertesi gün öğlen saatlerinde bir haberci gelerek, yüce Dalay Lama'nın bizi Potala Sarayı'nda kabul edeceğini bildirdi. Dostumuz Başrahip de bizi merasim kuralları konusunda bilgilendirmek üzere o akşam kaldığımız eve geldi. Bu resmi kabulün olağan ertelemeler olmadan bahşedilmesi onu çok sevindirmişti. Bu ayrıcalığın, Şambala'dan gelen ve Majesteleri'ne oraya yapılan ziyareti bildiren bir habercinin gelişi üzerine derhal bahşedildiğini de açıkladı. Dalay Lama, ayrıca, o küçük evin yeniden oluşturulduğu köydeki, yani Bagget İrand'ın köyündeki deneyimlerimizden de haberdar edilmişti.

Biz tüm ülkede çalışmalarımızı sürdürebilmek için imtiyazlar istediğimizden, Dalay Lama üzerinde mümkün olduğunca iyi bir izlenim bırakmak istiyorduk. Öğrendiğimize göre, bölge valisi Bogodo Lama öğleden önce gelecekti, ve bir haberciyle mesaj yollayarak, bize elinden gelen her şekilde yardımcı olacağını bildirmişti. Bu bizim için gerçekten bir sürpriz olmuştu. Ertesi günün küçük grubumuz için önemli olaylarla dolu, hareketli bir gün olacağı belliydi. Ertesi sabah erkenden kalkıp hazırlandık ve dışarı çıkıp Vali'yi kapıda karşıladık.

Bu jestimiz Vali'yi çok memnun etmişti ve o, saraya kendisiyle birlikte, konukları olarak gitmemizi istedi. Bu daveti kabul ettik ve Vali ile birlikte Potala Sarayı'na gittik,

orada bizi önce konuk salonuna götürdüler. Oradan da, sara-ya kabul edilmemize hazırlık merasiminin yapılacağı yere gittik.

Oraya vardığımızda, karşımızda yüksek, halı kaplı koltuklarda oturan üç Lama bulduk; daha düşük rütbeli olan diğerleri yerde Samadhi* hali içinde oturuyorlardı. Kırmızı örgü cüppeli iki Lama yüksek oturakların üzerinde dikilerek mantra ayinini yönetiyorlardı. Abbot (Başrahip), bir merasim şemsiyesi tarafından gölgelendirilen bir tahtta oturarak, Vali'yi bekliyordu.

Lama Manastırı dairesindeki büyük avlu bu olay için çok güzel bir biçimde dekore edilmişti. Dekorlar 1417 yılında vuku bulan sahneleri temsil ediyordu. Bu sahnelerde Tsongkappa kendi manastırının taş sunağında görünüyordu. O, halka insanın başarabileceklerinin büyüklüğü konusunda bir konuşma yaptıktan sonra, dönüşüm geçirip, bedeniyle birlikte gözden kaybolmuştu. Daha sonra geri dönmüş ve Sarı Tarikatı, ya da Tibet'in Islah Edilmiş Resmi Kilisesi'ni kurmuştu, ki Lhasa bu kilisenin faaliyet merkeziydi.

Kısa bir süre sonra Vali refakatçileriyle birlikte içeri girdi ve doğrudan Abbot'un oturduğu tahta doğru ilerledi; Abbot da onu karşılamak üzere tahttan indi. Onlar, selamlaştıktan sonra, bizi alıp Dalay Lama'nın resmi kabul salonuna götürdüler. Büyük salon nefis ipek aplike goblenlerle ve sarı vernikli mobilyayla dekore edilmişti.

Refakatçilerimiz tarafından Majesteleri'nin önüne götürüldük, onun önünde bir an diz çöktük, sonra ayağa kalkıp bize gösterilen yerlere oturduk. Sonra, sözcülük görevini üstlenmiş olan Abbot ziyaretimizin amacını bildirdi. O zaman, Dalay Lama ayağa kalktı ve bize yaklaşmamızı işaret etti.

*Samadhi hali: Üstün bilinç hali, derin meditasyon, trans, vecit hali. Yoga uygulamasında arayıcının (sadhara) meditasyon nesnesi ya da konusu (sadhya) ile bir olması, böylece tarifsiz ve koşulsuz mutluluğa ermesi. (Ç.N.)

Ölümsüz Üstatlar

Bir görevli bizi tahtın önündeki yerlerimize götürdü. Abbot ve dostumuz Başrahip sıranın iki ucunda yerlerini aldılar, ardından, Majesteleri tahtından inerek karşımızda durdu. Sonra, görevlilerden birinin elinden hükümdarlık asasını aldı ve, önümüzde yürüyerek, o asayla her birimizin alnına hafifçe dokundu. Başrahibin çevirmenliğiyle, hepimize 'Tibet'e hoşgeldiniz' dedi ve, ziyaretimizden onur duyduğunu belirterek, orada kaldığımız sürece kendimizi ülkesinin ve halkının onur konukları olarak görmemizi istedi.

Ardından, bizler ona birçok soru sorduk ve o bize yanıtını ertesi gün vereceğini bildirdi. Ve bizi, sarayın mahzenlerindeki kayıtları ve tabletleri incelemeye davet etti. Sonra bir görevliyi çağırıp ona bazı emirler verdi; bu emirler bize çevrilmedi ama, sarayda hiçbir kısıtlama olmadan özgürce çalışabileceğimiz bildirildi. Ardından Majesteleri bizi kutsadı, ellerimizi içtenlikle sıktı, ve bizler onun huzurundan ayrırlıp, Abbot'un ve Başrahip'in eşliğinde, kaldığımız yere döndük. Üzerinde konuşmak istedikleri birçok şey olduğundan, onlar da izin isteyerek bizimle birlikte içeri girdiler.

Az sonra Başrahip söze girerek şunları söyledi: "Sizler o küçük köyde bizimle birlikte olduğunuzdan bu yana birçok olağanüstü şey vuku buldu. Manastırımızdaki bazı tabletleri inceliyorduk ve hepsinin bir zamanlar Gobi'de yer alan o eski uygarlıktan söz ettiğini gördük. Biz tüm uygarlıkların ve dini inancın tek bir kaynaktan geldiğini düşünüyor ve, kayıtların kökenini ya da hangi tarihten kaldıklarını bilmememize karşın, onların burada binlerce yıl önce yaşamış bir halkın düşünceleri olduğuna inanıyoruz. Elimizde Ksi Abulu gezgin bir Lama tarafından bizim için yapılmış bir çevirinin kısa bir özeti var ve, izninizle, az sonra onu okumak istiyorum.

Şu olgunun gayet iyi farkındayız ki, bugünkü dini düşüncelerimiz beş bin yıl öncesinden kaynaklanmıştır, ve on-

lar sadece, o zamanlar yaşamış insanların düşüncelerinin ve inançlarının bir karışımıdır. Bunların bazıları mitler, bazıları efsanelerdir, ve bazıları da tamamen ilham verici özelliktedir; ancak hiçbirisi insanın erişebileceği en yüksek şeyi, insanın Tanrı'nın Mesihi olabileceğini, ve o ideali sunan bir yaşam yaşayarak o hedefe erişebileceğini işaret etmez. Peki, bu gerçek bu kadar uzun bir zamandır bizim aramızda olduğu halde, onu nasıl gözden kaçırabildik? Ben şimdi Buda'nın ve tüm aydınlanmış varlıkların bu gerçeği öğretmiş olduklarını kolayca görebiliyorum. Ama, nasıl oldu da, onlara bu kadar yakın yaşadığımız halde, öğretilerinin gerçek önemini bu kadar uzun zamandır fark edemedik?

Bizler, sevgili Tsongkappa'mızın yaşadığı hayatla bu mertebeye eriştiğini biliyoruz. Ben, diğerlerinin ve bugün karşılaştığınız sevgili varlığın bu düzeye doğru büyük yol katetmiş olduklarını biliyorum. Dalay Lama'nın istediği anda, istediği yere gidebildiğini gördüm. Ancak, halk rahiplerin egemenliği altındadır, ezilmiş ve sefil bir halde yaşamaktadır. Neden bu gerçekler onlardan gizlenmiştir? Neden insanlara -o yasa olarak durarak- yüce ve tek yasayı işletmeleri öğretilmemiştir? Ben, o eski uygarlıkta her bireyin bu yasayı gerçekten bildiğini, ona uyduğunu, onunla bir olarak yaşadığını görebiliyorum. Diğer her tezahür bütünüyle insana dayanır ve bu mükemmellik yasasıyla ilgili cehaletin bir sonucudur. Bu yasanın tüm insan ailesine verilecek kadar yeterince güçlendirilmemiş olması mümkün değildir. Eğer bu doğruysa, onu tekrar yasanın tezahürüne döndürecek olan yasa değil, yasanın bir bölümüdür. Bir bütünün bir bölümü olan şey, bütünün -bütünden ayrılmış, en sonunda kaynağı ile bağlantısını yitirip ayrı bir atom haline gelmiş- bir tezahüründen başka bir şey değildir. Ancak, o -kendine ait bir yörüngeye sahip olmadığından- uzayda görünüşte bir yörüngede sürüklenerek sadece arar. O sadece kaynağının yörün-

gesine girer, ama asla o kaynakla bir olmaz. Bugün güneş sistemimizde, özellikle Jüpiter ile Mars arasındaki bölgede bu fenomenin binlerce örneği vardır. Bu bölgede, görünüşte güneşin çevresinde bir yol izlediklerinden, güneşle ilişkili görünen binlerce küçük gökcismi vardır. Onlar sadece -güneşle, gerçek kaynaklarıyla aralarında bir kutbiyet olmadığından- çekim alanı içinde bulundukları ebeveynleri Jüpiter'in yörüngesini izlemektedirler. Onlar güneşten Jüpiter ile birlikte çıkmışlardı, ama onunla asla birleşmediler; hâlâ, güneşi, gerçek kaynaklarını tamamen görmezden gelerek, Jüpiter ile birlikte dönmektedirler. Bunun güneşle, gerçek kaynaklarıyla merkezî kutuplaşmadan yoksun olmalarından kaynaklandığını biliyoruz. Bu durumda Jüpiter mi hatalıdır? Güneş, yani gerçek ebeveyn mi hatalıdır, yoksa her bir minik atom (gökcismi) mu hatalıdır? Aynı şey insanlık için de geçerli değil midir? Bu durumda Baba mı hatalıdır? Hata daha büyük anlayışa sahip olanda mıdır, yoksa daha az anlayışa sahip olanda mı? Hata bütünüyle daha az anlayışa sahip olanlarda olmalıdır, çünkü onlar daha büyük olanla bir olmayı reddetmektedirler."

Başrahip bir an sustu, sonra Emil'e dönerek şöyle dedi: "Sizinle karşılaştığımdan beri, daha büyük olan beni bütünüyle kuşatırken, daha küçük olana sıkıca sarılmamın tümüyle benim hatam olduğunu görebiliyorum. Ama, şimdi söz konusu çeviriye geri dönelim, çünkü ben hayatımın çok önemli bir dönüm noktasına onunla eriştim.

Büyük Neden ya da Yönetici Prensi, çocuğu Mesih, mükemmel insanı gördü. O şöyle dedi: 'Bu gök ve yer üzerinde ve yaratılmış her şey üzerinde hâkimiyet verdiğim Rab'dir, Varlığımın Yasası'dır; ve benim Kusursuz İdealim her türlü esaretin üzerinde olduğundan, bu mükemmel Varlığın hiçbir fani kavramın esiri olması gerekmez, ve o benim sahip olduğum aynı güce ve hâkimiyete sahiptir. Böylece, ben Var-

lığımın Rabbi kanalıyla konuşurum.

Ben size hiçbir emir vermem; ama, eğer siz Benim'le Tanrısal Yaratıcı İrade içinde işbirliği yaparsanız, başka hiçbir şeye ihtiyacınız olmayacaktır, ve siz Benim ya da kendinizin putlarını oluşturmayacaksınız. Böylece, putlara tanrı demeyecek, sizin Benim sahip olduğum aynı hâkimiyete sahip olan Tanrı olduğunuzu bileceksiniz. Şimdi bana yaklaş, çocuğum; benimle birleş ve Ben senim ve birlikte biz Tanrı'yız. Senin bedenini, idealleştirilmiş olan, ve daha insan ırkı var olmadan önceden beri var olan Tanrı-bedenidir. Bu insanlığın varlığı, Tanrı yaratımıdır. Tüm insanlık bu mükemmel forma ve görüntüye sahiptir, yeter ki bu gerçek görüntüyü kabul etsin. Bu Tanrı'nın, insana ait olan tapınağıdır.

Siz gökte ve yerde hiçbir put oluşturmayacaksınız. Hiçbir maddeyi bir idole dönüştürmeyeceksiniz; çünkü tüm yaratıcı madde sizin kullanımınız içindir, bütünüyle kullanmanız için size sunulmuştur. Herhangi bir yaratılmış şeyin önünde başınızı eğmeyecek, onlara hizmet etmeyeceksiniz. Ve böylece herhangi bir kıskançlık olmayacak, hiçbirinizin başına herhangi bir kötülük ya da haksızlık gelmeyecektir; çünkü siz gözleriniz daima neden üzerinde odaklanmış bir biçimde duracaksınız ve, bu yüzden, o nedenin ideali asla zayıflamayacaktır. Böylece, siz benim sizin için ortaya koyduğum aynı sevgiyi gösterebileceksiniz.

Siz onun Babanız ve Ananız olduğunu bilerek, bu Neden'e ya da Yönetici Prensipte saygı göstereceksiniz, ve o zaman günleriniz sahillerdeki sayısız kum taneciğinden de çok olacaktır.

Siz hiçbir yaratığı incitmek, tahrip etmek ya da öldürmek istemeyeceksiniz, çünkü onlar sizin yaratımlarınızdır. Onlar sizin çocuklarınız, kardeşlerinizdir, ve siz onları benim sizi sevdiğim gibi seveceksiniz.

Ölümsüz Üstatlar

Siz zina yapmayacaksınız; yani, sevgisiz, hayvani cinsel ilişkiye girmeyeceksiniz, çünkü başkalarına her ne yaparsanız, onu babanıza, ananıza, kardeşlerinize ya da sevdiklerinize yapmış olursunuz. Çünkü, Neden sizi nasıl seviyorsa onları da öyle sever.

Siz hırsızlık yapmayacaksınız, çünkü o zaman Neden'den çalmış olursunuz; ve eğer Neden'den çalarsanız, kendinizden çalmış olursunuz.

Hiçbir yaradılmışın aleyhinde yalancı tanıklıkta bulunmayacaksınız, çünkü böyle yaptığınızda, siz olan Neden'e karşı yalancı tanıklık yapmış olursunuz.

Hiçbir şeye göz dikip tamah etmeyeceksiniz, çünkü böyle yaptığınızda, siz olan Neden'e göz dikmiş olursunuz; oysa kendinizi Neden ile bir tutarak mükemmel ve gerçekten sizin olana sahip olursunuz.

Böylece tanrı diye tapınmak için gümüş ya da altın putlar yapmayacaksınız; kendinizi saf olan her şeyle bir görek, siz daima saf olursunuz.

O zaman korkmayacaksınız, çünkü sizi denemek ve sınamak için sizden başka bir Tanrı gelmeyecektir; çünkü siz -kişisel değil, kişisel-olmayan- Neden'in herkes için olduğunu ve herkesi bütünüyle kaplayıp kuşattığını bileceksiniz.

O zaman siz bir sunak dikecek ve o sunakta tanrıların değil, Tanrı olan Yönetici Prensipten ebedi ateşini yakacaksınız. Siz kendinizi Mesih, yani Gerçek Prensipten ya da Neden'in mükemmel çocuğu olarak göreceksiniz.

Bunu tam olarak bilerek, TANRI sözcüğünü söyleyebilirsiniz ve bu sözcük görünür hale gelir. Siz Tanrısal Yönetici Prensipten-Neden ile, yani TANRI ile Bir olur; yukarıdaki, aşağıdaki ve içindeki Yaradan olursunuz.

Semavi âlem Tanrı'nın sesine, insan kanalıyla konuşan TANRI'nın sessiz sesine itaat eder. Tanrı konuşur. İnsan ko-

nuşur. Tanrı daima insan kanalıyla konuşur. Böylece, insan konuştuğunda, Tanrı konuşur.' "

Başrahip burada o çeviriden yaptığı alıntıyı bitirerek bir an sustu, sonra yine sözlerine devam etti: "Bununla bağlantılı olarak, birazdan aktaracağım şey üzerinde de düşündüm ve o bana daha kesin bir genel-görüş verdi. Bu ayrıca bana her düşüncede, sözcükte ve eylemde kesin ve kuşkusuz olmam, ve bu kesin prensiple bir olarak yaşamam gerektiğini de gösterdi. Önce düşüncemde, sözümde, eylemimde resmederek, ben gerçekten o şey olduğumu görürüm. Ben ifade ettiğim o idealin formunu almışımıdır.

En karanlık saatte bile ben Tanrı'nın var olduğunu bilirim. Korktuğum zamanlarda, içimdeki Tanrı'ya kesin ve kuşkusuz bir biçimde güvenirim. Bu güvence içinde sessizce durur, her şeyin yolunda olduğunu ve mükemmelliğimin şimdi tamam olduğunu bilirim.

Ben Tanrı'yı herşeyi-kapsayan zihin olarak, Babam olarak tanırım, ve insanın Tanrı'nın suretinde yaratılmış olduğunu, Tanrı'nın Mesihi olduğunu, kaynağın ve benim BİR olduğumuzu bilirim.

Yavaş yavaş ama emin bir biçimde mutlak Ruhsal görüş günü yaklaşır. Ben onu tanıyıp kabul ettiğim anda o buradadır. O tam ve tamam bir biçimde şimdi buradadır. Ben bu mutlak Ruhsal görüşe şükreder ve onu kutsarım. En yüksek idealim şimdi gerçekleştiği için Baba'ya teşekkür ederim.

Çalışırken, ben daima Tanrı'nın bilinçli ve asla başarısız olmayan yasasıyla uyum içinde çalıştığımın bilincinde olurum.

Ben ayrıca, 'Bana içinde bir tapınak kur ki BEN (BEN'İM) orada aranızda yaşayabileyim,' sözünün anlamını da bilirim. Burada kastedilen herhangi bir kilise ya da kilise örgütü değildir. O, insanın içindeki, her şeyin kaynağı olan Tanrı'nın bulunduğu gerçek huzur tapınağıdır. İnsanlık bir

Ölümsüz Üstatlar

araya gelip, doğru ideale, içindeki BEN'İM'e tapınmak için tapınak inşa etmiştir; bu Tanrı ile insanın her şeyi içerdği içsel tapınaktır. Ancak, çok geçmeden, bugün mevcut kilise-de olduğu gibi, tapınağa tapınılmış, boş bir idol yaratılmış-tır.

Ben doğru ideale sadık kaldığımda, kendi içsel Tanrı-sesimi duyarım; ve bu ses hayattaki işimde bana rahatlık, il-ham ve rehberlik sunar. BEN'İM daima insanın içindedir.

Ben Tanrı'yı bilen, gören ve O'nunla işbirliği yapanım. Ben Mesih'im, Tanrı'nın idealiyim, Baba'nın çocuğuyum."

Bölüm 10

Ertesi sabah Abbot'u beklerken, bir haberci gelip, o öğleden sonra saat ikide Dalay Lama'nın huzuruna kabul edileceğimizi bildirdi. Bunun üzerine vakit geçirmeden Abbot'u aradık ve onu resmi kabul salonundan çıkarken bulduk.

Abbot'un elinde ülkeye istediğimiz zaman girmemizi sağlayacak resmi bir izin belgesi vardı ve bu yüzden çok memnun görünüyordu. Habercinin bize getirdiği emri okuduktan sonra, "Bu bir emir değil, sadece bir rica. Bu resmi kabul size bu izni vermek için yapılacak," dedi. Sonra, hepimiz birlikte olduğumuzdan, hemen gidip kayıtları görmemizi önerdi. Bunun üzerine, hep birlikte kayıtların bulunduğu bölüme gittik.

Oraya vardığımızda bizi büyük bir sürpriz bekliyordu. Orada, bakır ve bronz levhalar üzerinde binlerce kil tablet ve kayıt, ayrıca ince beyaz mermer üzerine çok güzel bir biçimde oyulmuş yazıtlar vardı. Bu kalitede bir kayıtle ilk kez karşılaşma fırsatı bulduğumuzdan, onları hemen incelemeye karar verdik.

Abbot bize, bu tabletler hakkında bir şey bilmediğini, ancak onların İran'dan getirildiklerini duyduğunu ve onları bilen bir Lama bulmaya çalışacağını söyledi. Sonra o gitti ve biz tabletleri incelemeye başladık. Ancak, grubumuzdan hiç kimse bu tabletlerde kullanılan alfabeyi tanııyordu.

Bu tabletler altı-yedi milim kalınlığında iki dilim beyaz

Ölümsüz Üstatlar

mermerden oluşuyordu, bunlar tanımlayamadığımız bir tutkalla yapıştırılmışlardı. Tabletten kenarları çok güzel bir biçimde şevlendirilmişti (eğimlendirilmişti), ve her tabletin çevresinde üzerinde kabartma figürlerin yer aldığı beş santimetre genişliğinde bir çerçeve vardı. Bu figürlerin birçoğu altın kakma işiydi, tüm isimler de altın kakmaydı ama kabartma değildi. Tabletler takımlar halinde dikkatle numaralandırılmış ve her bir takıma bir seri numarası verilmişti. Tarihler asma yapraklarıyla birbirine örülü çiçek çelenkleri tarafından simgelenmişti. Eğer 1 Ocak 1894 gibi bir tarihi kaydedecek olsaydık, yılın ilk ayı henüz tomurcuklanmamış bir çiçeğin yeşim taşı kakmalı sapıyla simgelenecekti. Ayın ilk günü, çiçeğin henüz tomurcuklanan altın kakmalı sapı ile simgelenecekti. 1894'ün 1'i çiçeğin dişi organını gösterecek kadar açılmış tomurcuklu sapla simgelenecekti. Çiçeğin taç yaprakları lapis lazuli kakma işiydi, dişi organı altın kakmaydı ve altının içine küçük bir elmas yerleştirilmişti.

1894'ün 8'i sekiz erkeklik uzvu da görünen, tam açmış bir çiçekle simgelenecekti, dişi organın çevresinde yer alan her bir erkeklik uzvu altın kakmaydı, ve altın kakmanın içine küçük bir elmas gömülüydü.

9, dokuz taç yaprağı da tam açmış bir gülle simgelenecekti; bir yaprak lapis lazuli, biri yeşim, ve biri de kalseduan taşı kakmaydı; bu düzen üç kez tekrarlanıyordu. Bu sıfırdan dokuza kadar tam sayıların sonuncusuna erişildiğini gösteriyordu. Böylece onlar 0'dan 9'a kadar olan simgeleri kullanıyor, sonra bunları tekrarlıyorlardı.

4, açılma sürecindeki, dişi organı ve üç erkeklik uzvu görünen bir zambakla simgelenecekti. Zambacın çanağı solgun bir yeşim kakmaydı, erkeklik uzuvları ortalarında dört küçük elmas bulunan ateş opali kakmaydı, ve dişi organı da yine içinde dört küçük elmas bulunan lapis lazuli kakmaydı.

Metne verilen yer altın kakmalı ipliğimsi bir asma ile

çerçevenlenmişti, yapraklar yeşim taşı kakmaydı, ve her şey kusursuz bir ayrıntıyla işlenmişti. Her tablet kendi içinde kusursuz bir mücevherdi. Tabletın tipi ve tarihlendirme yöntemi Atlantis'in ilk döneminde yapıldığını gösteriyordu. Doğrusu, eğer bunlar satışa çıkarılsaydı, her bir tablet bir servet ederdi.

Bizler orada düşüncelere dalmışken, Abbot ve Başrahip kayıtlardan sorumlu olan yaşlı Lama ile birlikte geldiler. Biz yaşlı Lama'nın anlattığı tarihe öylesine daldık ki, sonunda Abbot'un bizi, Dalay Lama'nın karşısına çıkma zamanımızın yaklaştığı ve buna uygun cüppelere bürünmemiz gerektiği konusunda uyarması gerekti.

Kaldığımız yere vardığımızda, her birimiz için hazırlanmış cüppeleri bulduk, ama onları nasıl giyeceğimiz bizim için bir bilmece oldu. Zaman o kadar hızla geçiyordu ki en sonunda cesur bir girişimde bulunmaya karar verdik, ve cüppeleri hızla, gelişigüzel bir biçimde giydik. Daha sonra cüppelerin bazılarının tersyüz giyildiği, bazılarının arkasının önce giyildiği, sadece birkaç kişinin cüppesini doğru biçimde giydiği anlaşıldı.

Resmi kabul salonunun girişine vardığımızda, Dalay Lama'nın muhafızıyla birlikte koridoru geçip büyük kapıdan girdiğini gördük. Yüzü geniş bir gülümsemeyle aydınlanmıştı.

Orada kendimize son kez çeki düzen verip, salonun yan kapısının açılmasını bekledik, kabul salonuna oradan girecektik. Çok geçmeden kapı açıldı, biz içeri alındık ve kendimizi o güne dek gördüğümüz en muhteşem süslemelerin arasında bulduk.

Salonun tavanı ortada büyük bir kubbe oluşturunuyordu. Bu kubbeye üç büyük tepe camı vardı, güneş ışıkları bunlardan içeri akıp salonu muhteşem bir parlaklıkla aydınlatıyordu.

Duvarlar, tamamen, gümüş iplikle yapılmış figürlerin yer aldığı altın-iplikle dokunmuş goblenlerle kaplıydı. Oda-
nın ortasında altın iplikle dokunmuş bir örtüyle örtülü yük-
sek bir kürsünün üzerinde, mor ve gümüş-iplikli bir kumaş-
la süslenmiş altın işlemeli cüppesiyle Dalay Lama oturuyor-
du.

Dalay Lama'nın önüne Abbot ve Başrahip tarafından
götürüldük ve, daha önce de olduğu gibi, onlar sıranın her
iki ucunda durdular. Bizler onu selamladıktan sonra, Dalay
Lama kürsüden indi ve önümüzde durdu. Ellerini kaldırdı;
bizler diz çöküp onun kutsamasını kabul ettik.

Biz ayağa kalkınca, o Şefimiz'e doğru bir adım attı ve,
onun göğsüne bir broş takarak, çevirmen aracılığıyla şöyle
dedi: "Bu size ve arkadaşlarınıza bu ülkede özgürlük sağla-
yacaktır. Buraya istediğiniz zaman gelip gidebilirsiniz; bu-
nunla birlikte, sizlere Tibet yurttaşlarının sahip oldukları
hakları veren bu resmi izni de bahşediyorum. Size Büyük
Gobi'nin Efendisi ünvanını da bahşediyorum." Sonra sırayla
her birimizin göğsüne daha küçük ama benzer bir broş taktı
ve, "Bunu benim saygı ve takdirimin bir simgesi olarak ta-
kın. O, Tibet'in her yerine kabul edilmenizi sağlayacaktır.
Her yere girmenizi sağlayacak bir parola olacaktır," dedi.
Sonra, Abbot'un elinden resmi izni içeren parşömeni aldı ve
onu Şefimiz'e verdi. Broşlar çok güzel bir biçimde altından
ve telkâri işi olarak yapılmış, ortadaki yeşim taşının üzerine
Dalay Lama'nın sureti kabartma olarak işlenmişti. Bu, bi-
zim için, son derece değer verdiğimiz bir mücevher oldu. Da-
lay Lama doğal bir nezaketin ve cömertliğin ta kendisiydi.
Karşılık olarak söyleyebildiğimiz tek şey, "Teşekkür ederiz"
oldu.

O sırada kayıtlardan sorumlu olan yaşlı Lama da içeri
alındı, ve sonra bize akşam yemeğini Dalay Lama ile birlikte
yiyeceğimiz bildirildi.

Yemek sona erdikten sonra, sohbet gelip o olağanüstü tabletlere dayandı. Dalay Lama ile o yaşlı Lama, bir çevirmen aracılığıyla konuşarak, bize tabletlerin tarihini ayrıntılı bir biçimde anlattılar, ve biz de anlatılanları dikkatle not ettik.

Anlatılanlara göre, bu tabletler bir gezgin Budist rahip tarafından İran'da, eski bir tapınağın harabesinin altındaki mahzende bulunmuştu. Rahip, bu tabletlere, Samadhi halinde otururken harabeden gelen tatlı bir şarkıyla yönlendirildiğini bildirmişti. Şarkı o kadar tatlı ve ses o kadar berraktı ki rahip en sonunda bununla ilgilenmiş, şarkının geldiği yönü takip etmiş ve kendini harabe mahzenin içinde bulmuştu. Ses aşağıdan gelir gibi görünüyordu. Rahip orayı baştan sona araştırmış ama herhangi bir delik bulamamıştı, böylece sesin kaynağını belirlemeye karar vermişti.

Ardından, kaba aletler bularak enkazı kazmaya başlamış ve sonunda harabe halindeki mahzenin zemininin bir parçası gibi görünen dört köşe bir taş bulmuştu. O zaman, umutsuzluğa kapılmış, ve bir süre, eski harabeden gelen bir ıslık sesiyle doğru yoldan ayrıldığını düşünmüştü.

Sonra, oradan ayrılmadan önce, bir süre meditasyon halinde oturmuş ve, böyle otururken, o ses giderek daha beraklaşp belirginleşmiş ve en sonunda rahibe harekete geçmesini emretmişti. Rahip, neredeyse insanüstü bir çabayla, o kocaman taşı yerinden kaldırmayı başarmıştı. O zaman ortaya bir delik çıkmıştı; bu delikten bakıldığında aşağı doğru inen bir geçit görülüyordu. Rahip bu delikten o geçide adım atar atmaz, geçit adeta görünmeyen bir kuvvet tarafından aydınlatılmıştı. Ve o sırada rahibin az ilerisinde parlak bir ışık parıldamıştı. O bu ışığı takip etmiş ve sonunda dev taş kapıların örttüğü büyük bir mahzenin önüne gelmişti. Orada dururken, kapıların menteşeleri gıcırdamaya başlamış, o büyük taş kapılar yavaş yavaş açılmış ve sonunda rahip içeri

Ölümsüz Üstatlar

girmişti. İçeri adım attığında, o ses, sanki sesin sahibi içeri deymiş gibi, berrak ve tatlı bir biçimde çınlamıştı. O sırada, kapıyı aydınlatan ve hareketsiz görünen ışık büyük mahzenin ortasına doğru yönelerek mekânı tamamen aydınlatmıştı. İşte o zaman, rahip orada, mahzenin duvarlarındaki girintilerde, çağların tozlarıyla kaplı olan o tabletleri görmüştü.

Rahip, bu tabletlerin birkaçını incelemiş, güzelliklerini ve değerlerini fark etmiş, sonra güvendiği iki-üç meslektaş ile bu tabletleri güvenli bir yere götürme konusunu görüşene dek beklemeye karar vermişti. Ardından, mahzenden çıkıp kapıyı kapatmış, yukarıdaki taş kapağın üzerini yine enkazla örtmüş, ve sonra, anlattığı öyküye inanıp plânını gerçekleştirecek metanete sahip meslektaşlarını aramaya başlamıştı.

Bu arayış üç yılı aşkın bir süre devam etmişti. Rahibin öyküsünü anlattığı hemen herkes onun kafayı üşüttüğünü düşünmüştü. En sonunda, bir hac yolculuğu sırasında, rahip bir başka hac yolculuğu sırasında tanıdığı üç rahiple karşılaşmış ve onlara da bu öyküyü anlatmıştı. İlk başta, onlar da bu öyküye kuşkuyla yaklaşmışlardı, ama bir akşam saat tam dokuzda bir kamp ateşinin çevresinde oturlurken, o ses bu kayıtların şarkısını söylemeye başlamıştı. Bunun üzerine, ertesi gün dört rahip hac topluluğundan ayrıлып o harabeye doğru yola koyulmuşlardı. O zamandan itibaren, her akşam saat tam dokuzda o ses aynı şarkıyı söyler olmuştu. Söylediklerine göre, eğer rahipler yorgun ve mahzunsa, ses daha da tatlı bir biçimde şakıyordu.

Yolculuğun sonunda, onlar harabeye yaklaşırken, öğlenden bir saat önce, ince, oğlan çocuğuna benzer bir form karşılarında belirmiş ve şarkı söylemeye başlayarak, harabeye giden yolu göstermişti. Oraya varır varmaz, hemen o kocaman taşı kaldırıp aşağıdaki mahzene inmişlerdi. Taş kapı-

lara yaklaşıırken, kapılar ardına dek açılmış, ve onlar içeri girmişlerdi. Yaptıkları kısa bir inceleme rahipleri bu keşfin değeri ve gerçekliği konusunda ikna etmişti. Aslında, adamlar bu keşiften o kadar etkilenmişlerdi ki üç gün boyunca gözlerine uyku girmemişti. Bu arada, mümkün olduğunca hızlı bir biçimde, yetmiş mil uzaklıktaki bir köye gidip, oradan tabletleri daha güvenli bir yere nakletmelerini sağlayacak develer ve erzak satın almışlardı.

En sonunda, tabletleri özenle sarıp sarmalayıp, aldıklarını on-iki deveye yüklemiş ve yola koyulmuşlardı. Yolda üç deve daha satın alarak, İran ve Afganistan yoluyla Peşaver'e varmak üzere, uzun bir yolculuğa çıkmışlardı.

En nihayet, yüklerini, Peşaver yakınlarında bulunan kuytu bir mağaraya gizlemişlerdi, ve tabletler orada beş yıl boyunca kalmıştı. Rahiplerden biri tabletleri korumak için o mağaranın önünde sürekli olarak Samadhi hali içinde oturmuştu. Daha sonra tabletler Peşaver'den, Hindistan'ın Pencap eyaletine, Lahnda'ya götürülmüşlerdi. Orada on yıl kadar kaldıktan sonra, yavaş yavaş Tibet'e getirilmiş, ve Potala Sarayı'ndaki mahzenlere yerleştirilmişlerdi. Bu iş kırk yılı aşkın bir zaman almıştı. Tabletler buradan da Şambala'ya götürüleceklerdi. Bir başka deyişle, biz onları oraya nakletme aşamasında bulmuştuk.

Öykünün bu noktasında, bir hizmetkâr içeri dört tablet getirip, onları oturduğumuz masanın karşısındaki yüksek bir yere dikkatle yerleştirdi. Saat tam dokuzu gösterdiğinde, bir oğlan sesinin son derece tatlı, ancak yüksek perdede söylediği, şarkıya benzer nağmeli sözler duyuldu.

Aşağıda bu sözlerin İngilizce'ye elimizden geldiğince doğru bir biçimde yapılmış çevirisini sunuyorum:

"Herşeyi-bilen, zeki bir Ruh vardır; bu tanrısal zekâ her şeyi kaplar. Bu sonsuz zekâ her şeyin kaynağıdır. Onun her şeyin gerçeği olan Tanrısallığı düşünülebilir ya da görünür

forma dönüştürülmüştür.

Form'suz haldeyken, herşeyi-bilen zeki Ruh ya da Tanrı sessizce düşünceye dalmıştı; ancak zekâ oradaydı ve o kendini canlı ve cansız her şeyin hem yaratıcısı hem de seyircisi olarak gördü. Bu sessiz hal içindeyken, herşeyi-bilen Ruh hiçbir değişiklik olmadığını gördü; ve bu Zekâ evreni yaratmaya karar vererek, yaratacağı evrenin bir görüntüsünü oluşturdu. Bu görüntüden ya da Tanrısal plândan başka izlenecek bir şey olmadığından, evren bu Zekâ tarafından oluşturulan forma isteyerek girdi.

Tanrısal İdeal görüntü tamamen görünür hale gelene dek genişledi. Bu, bugün gördüğümüz Evren'dir, ve o aynı kusursuz plânla devam etmektedir.

Bu Zekâ daima kendi mükemmel, Tanrısal İdeal plânının algılayıcısı ve yöneticisi olmuştur ve olmaktadır.

Bu Zekâ canlı formu yaratmanın ve ona tam olarak ifade edebileceği tüm gizil güçleri bahşetmenin gerekli olduğunu biliyordu. Bu ölümsüz insan olarak bilinen şeydir. Tanrısal İdeal, her insanın ölümsüzlüğüdür. Bu insan herşeyi-bilen Zekâ'nın Tanrısal İdeali olarak yaratıldığından, o Prensin Evladı olarak, her koşul üzerinde hâkimiyetle yaratılmıştır. Evlat bir hizmetkâr değildir, o birlikte olandır. Bu Evlat'ın seçimlerinde tamamen özgür olması gerekiyordu; o asla bir köle ya da kukla olamazdı.

Bu ölümsüz ideal daima, onu var eden merkezî ateşin bir kıvılcımını içermeliydi. Bu en sonunda insanın bedeni haline gelen ilk hücreydi ve o daima var olan, asla sönmeyen yaşam kıvılcımıdır. Bu hücreye Mesih denir. Bu hücre, milyonlarca kez bölünmüş ve tekrarlanmış olmasına rağmen, Tanrısal Ruh'un suretini taşır ve insanın düşüncüsü tarafından saptırılamaz. Böylece insan daima Tanrısal'dır.

Bu hücre -eğer insanın düşüncüsüyle *saptırılmazsa*- çoğalma yoluyla yarattığı her hücreye kendi tanrısallığını ak-

tarır. Bu hücreler topluluğu en sonunda insan bedeni denen taşıtı oluşturur. Hâlâ değişmemiş halde bulunan o ruh çevresinde sürüp giden tüm değişiklikleri görecektir. Daima kendi yüksek hâkimiyet alanında duran insan Ruh'tur ve Ruh Tanrı'dır.

Bu yüksek benlik tam insanın içinde olarak düşünülmeli, öyle tapınılmalı ve kutsanmalıdır.

Önce, onun orada olduğuna iman edilmelidir. Bu onun insanın içinde mevcut olduğu bilisini oluşturur; sonra sunulan kutsamalar ve şükürler onu görünür hale getirir. İnsanın kendisi odur. Tüm bilgiye erişmenin yolu budur.

Beyin ilk başta algılayıcı olarak görünür, çünkü o daha hassas hücrelerden oluşan bir kütledir; ve bu hücreler önce titreşimleri kabul eder, sonra da insan tarafından algılanabilmeleri için büyütürler. Sonra bu titreşimler seçilip tüm organlara gönderilirler; ve her biri, eğer tanrısal düzen içinde tutulmuşsa, tam ait olduğu organa gider.

Her bir organ ve sinir merkezi gerçek insanı merkezileştirmenin yeridir. Onlar arasında uyum ve eşgüdüm sağlandığında, insan tüm hâkimiyeti ve gücü ile ortaya çıkar. O, her şeyi-bilen Ruh'u yaratıcı eylem içinde ortaya çıkarır. Bu tek bir merkezde odaklanmış ruh ve bedendir. Bilinçli ya da bilinçsiz olarak her yetenek ve melekesini bu tek merkezde odaklamadıkça insan hiçbir şeyi başaramaz. Bu güç yeridir, insanın içindeki Mesih'tir.

Öyleyse insan onları idealleştirip var etmedikçe, uyumsuzluk, olumsuzluk ya da hastalık yaşamaz. Eğer o daima, her şeyi-bilen Ruh olarak durursa ve başka bir şeyi bilmezse, ondan daha az, daha aşağı bir şeyin bilincine varamaz. İnsan, bu en yüksek ideali berrak bir biçimde zihninde tuttuğunda, Tanrı olur. O her zaman bu içsel ses tarafından yanıtlanacağından emindir.

İradenin ardında arzu durur. İrade, doğru halinde, saf

Ölümsüz Üstatlar

bir kuvvettir ve o arzu tarafından eyleme geçirilir. Eğer iradeye bir yön verilmemişse, o hareketsiz kalır. Arzuyu irade gücüyle uyum içine sokun ve o derhal eyleme geçip, emirlerini yerine getirmeleri için semavi orduları çağıracaktır; burada tek gereklilik, emirlerin Tanrısal düzen içinde olmasıdır.

Sayırsız dünya vardır. Ama, onlar tek bir düşünceden kaynaklanıp gelişirler. Onun yasası saptırılamayacak bir düzendir. Onun yaratıkları seçim özgürlüğüne sahiptir. Sadece onlar düzensizliği, karışıklığı yaratabilirler, ki bu düzensizlik kendi içinde acı, ıstırap, nefret ve korkudur.

Büyük Prensip bir Altın Işık olarak durur. O uzakta bir yerde değil, tam içinizdedir. Kendinizi onun ışığı içinde tutun, o zaman her şeyi berrak bir biçimde görürsünüz.

Tüm varlığınıza şunu bilin ki, böyle durduğunuzda, kendi düşünceniz dünyaları yaratmış o düşünce ile bir olur.

Düzensizliğin, karışıklığın insanı mutsuz eden karanlığından huzur denen düzen yükselmelidir. İnsan kendi başına tüm güzellik, tüm güç ve tüm sükûnet olan o düşünceyle bir olduğunu öğrendiğinde, o Işık'ta duracak ve kendine kendi arzusunu çekecektir.

Bırakın, zihninizden sadece arzuladığınız Gerçek geçsin. Onun en asil arzu olduğunu bilerek, sadece kalbinizin doğru arzusu üzerinde meditasyon yapın. Şimdi o dünyevi form alır ve o sizindir. Bu, onun vasıtasıyla kalbinizin arzusunu gerçekleştirdiğiniz yasadır."

Daha ileride yapılabilecek araştırmalar sonucunda, bu tabletlerin orijinallerini korumak için yapılmış eski kayıtların kopyaları oldukları ortaya çıkarılabilir. Eğer bunlar kopya ise, o zaman ilk Hint-Arî Çağı sırasında yapılmış olmalıdır. Bilindiği kadarıyla, bugün onlara benzer bir şey mevcut değildir. Onlar Bir kaynaktan başka hangi kaynaktan çıkmış olabilirlerdi ki? Böylece onlar binlerce kez şarkı ve şiirlerle tekrarlanabilirlerdi.

Bölüm 11

Okurlarımın kısa bir süre için ana konudan ayrılmış olma-
mı mazur göreceklere inanıyorum. Bu size direkt olarak
eski uygarlıkları, onların yüksek başarılarla ulaşmalarını
sağlamış belirleyici düşüncelerini ve güdülerini, kültür ve sa-
natlarını gösteren kayıtların bulundukları geniş bir alana
yayılmış yerlerden birkaçını mümkün olduğunca kısa ve özlü
bir biçimde sunmak için gerekli görünüyordu.

Birkaç grup hâlâ bu yüksek başarıları elde ediyor. İn-
san ırkı uygarlığın gelişiminde bir başka yüksek noktaya
doğru ilerlerken, bu gruplar bu başarıları sunarak, bir ölçü-
de, yol gösterici bir fener oluyorlar. Azınlığın çoğunluk tara-
findan kabul edilmiş yanlışlarının ve yanlışlıklarının çoğunlu-
ğu yine etkileyip, büyük bir zaman devresi boyunca unutulmuş
ve bilinçsizliğe sokup sokamayacağı hâlâ belli değildir.

Biz şu görüşüyoruz ki "şimdi" tüm geleceği barındırır; ge-
leceği şekillendiren şey şimdiki uygulamalar ve kazanılan
başarılardır. Böylece insanlık tek bir yola sahiptir; eğer şim-
di mükemmel kılınırsa, gelecek de mükemmel olmak zorun-
dadır. Mükemmel geleceğin bilincini meydana getiren şey
şimdiki mükemmelliğin gelecekteki bir mükemmelliğe *erte-
lenmesi* değil, bilinçli şimdiki mükemmelliktir.

Her nereye gittiysek, bir zamanlar tamamen şimdi'de
yaşamış bir halkın izlerini bulduk. Tüm gelecek şimdi'nin
kazanımlarıyla tam bir uyum içindeydi, böylece gelecek baş-

ka bir yön alamazdı. "Geleceğe hiç bakmayın," uyarısının anlamı budur. Onların tüm yol gösterici düsturu şuydu: "Şimdi de doğru yaşa, çünkü gelecek şimdi gibi olmak zorundadır."

Onların folklorü, şarkıları, duaları bu düşünceyi betimler. Tibetliler'in özgürce katıldıkları şeytan dansı onların ırk bilincini yok etmiş kötü varlığı korkutup kaçırma düşüncesinden kaynaklanır. İlk dans güzelliği ve saflığı tam bir biçimde, kötülüğün hiçbir telkininin onu tahttan indiremeyeceği şekilde tahta çıkarılmış olarak betimliyordu. Ancak zaman içinde bu da yozlaşıp sadece kötü ruhları korkutup kaçırmak için yapılan bir ritüele dönüşmüştür. Halk ruhlara o kadar dalmıştır ki, sonunda, herşeyi-kapsayan Ruh'u unutmıştır. Ve bu sadece bir ırk ya da inanç için değil, tüm ırklar ve inançlar için geçerlidir.

Bizler, ayrıca, Çin'de Gobi Çölü'ne verilen isimle "kum denizinin" cin ve peri masallarını da inceledik. Orada, birçok yerde insan garip sesler işitir; birçok kez bizler kendi isimlerimizin çağrıldığını da duyduk. Yakınımızda gibi görünen büyük bir kalabalık tarafından çıkarılan gürültü patırtıyı duyduk. Sık sık, şarkı söyleyen tatlı sesleri ve onlara eşlik eden değişik müzik aletlerinin seslerini duyduk. Birçok serap gördük ve kayarak yer değiştiren kumların çıkardığı sesleri işittik.

Şundan eminiz ki, çölün üzerindeki belli bir yükseklikteki hava tabakası o kadar berrak ki, belli zamanlarda, tüm koşullar uyum içinde olduğunda, bu tabaka bir zamanlar yayılmış olan titreşimleri geri yansıtan bir yankı levhası (ses yansıtıcısı) görevi görüyor. Bu şekilde, biz inanıyoruz ki, çok eski çağlarda meydana gelmiş olaylar, o zamanlar yayılmış titreşimlerle yeniden üretilmektedir. Böylece hava tabakası, tıpkı bir serabın titreşimlerini toplayıp sonra yaydığı gibi, o titreşimleri toplayıp yansıtan bir yankı levhası olur.

Bu arada biz çalışmamıza o kadar dalmıştık ki zaman

adeta kanatlanıp uçup gitmişti. Bu sırada, yaşlı Lama'nın yönetimi altında çalışarak, birçok tabletin ve diğer kayıtların kopyalarını ve ölçülü çizimlerini çıkarmıştık.

Lhasa'dan ayrılacağımız sabah güneş parlak ve berrak bir biçimde doğdu. Bizler Potala Sarayı'ndaki herkese saygılarımızı sunup onlarla vedalaşmıştık; ancak, o sabah geçtiğimiz sokaklar bizi uğurlamak için toplanmış insanlarla doluydu. Her yanda insanlar bize el sallıyor ya da gideceğimiz yere sağ salim ulaşmamız için dua ediyorlardı. Bir temsilci grup, ellerinde tuttukları uzun sırkalar üzerindeki dua çarklarını döndürerek miller boyunca bizim önümüzde yol aldı. Elli kişi, Brahmaputra Nehri'nin denizden en uzak olan kısmında yer alan Shigatze kentine kadar bize eşlik etti. Biz bu kente yaklaşırken, kentten bir mil uzaklıktaki büyük Tashilunpo Lama Manastırı görüldü. Bu manastırdan bir temsilci grup bizi üç mil uzaklıkta karşıladı ve, orada kaldığımız sürece manastırda konuk olmamızı teklif etti. Böylece, orada da candan ve sıcak bir biçimde karşılandık.

Lama Manastırı'na girdiğimizde, koridorlara hâkim olan sessizliği ve huzuru hissettik. Burası, gerçekten de, Dolma Gölü'ne ve Sansrawar'a doğru yapacağımız uzun ve zor yolculuğa çıkmadan önce dinlenebileceğimiz ideal bir yerdi. Ayrıca, bu manastırın kayıtlarını incelemek için de sabırsızlanıyorduk. Sonra, Pora-tat-sanga Tapınağı'nda Üstat Puriji ile buluşmak üzere sözleştiğimizden, oradan en kısa sürede ayrılmak istiyorduk.

Lamalar ile birlikte akşam yemeğini yedikten sonra, birçok güzel tapınaktan söz ettik. Sonra sohbet dini inançlar arasındaki farklılığa gelip dayandı. Çok yaşlı bir Lama şöyle dedi: "Lamalar ve Yogiler aynı inançları paylaşmazlar. Yogi herhangi bir insanın öğretisinin nihai öğreti olabileceğine inanmaz, o her insanın kendi içinde tüm bilgiye erişebileceğini görür; oysa Lamalar sadece Buda'ya bağlıdırlar.

Her olasılıkla, her insan gelişip kendi yüceliğini ve kudretini idrak edecektir. Ancak, kadim bilgilerde Tanrı'nın insanı Kendi suretinde yaratmış olduğu bildirilse de, bugün tüm halklar kendi farklı tanrılarına sahiptirler. Bazılarının ateş tanrısı, bazılarının hasat tanrısı vardır, vb. Her biri kardeşinden daha iyi bir Tanrı'ya sahiptir. Bu durumda biz Tanrı'nın insanı Kendi suretinde yarattığı gerçeğini nasıl anlayabiliriz; oluşturulmuş birçok tanrıya baktığımızda, biz ancak, her bir insanın Tanrı'yı kendi suretinde, insanın suretinde yarattığını söyleyebiliriz. Ancak, zaman içinde, insanlığın bilinci yükseldikçe, insan kendi yarattığı dışsal tanrıları bırakıp, içindeki ve her yerdeki Tanrı'yı tanıyacak ve ortaya çıkaracaktır."

Orada, gezgin Lamalar olarak bilinen, parasız pulsuz dolaşan bir grubun lideri olan altı Lama bulduk. Bu Lamalar asla sadaka dilenmez, ya da kimseden yemek ve para kabul etmezlerdi. Onlar daima birbirleriyle ve manastırda bulunan bu altı Lama ile temastaydılar. Bu tarikatın üç kolu, her bir kolun bir lideri vardı, böylece tüm tarikatın toplam dokuz sorumlusu bulunuyordu. Bu kolların üç lideri üç farklı ülkede yerleşmiş olabilirdi. Dışarı giden her bir Lama bağlı olduğu kolun lideri ile direkt teması sürdürürdü; kolun lideri de o altı lider ile teması sürdürürdü. Onların iletişim kurmak için kullandıkları yöntem biz, daha iyi bir terim bulamadığımızdan, düşünce aktarımı diyoruz, ama onun çok daha süptil ve çok daha kesin bir kuvvet olduğunu biliyoruz. Onlar ona Atma diyorlardı, burada ruh hiçbir vasıta kullanmadan bir başka ruhla iletişim kuruyordu. Bizler ertesi gün bu altı Lama ile buluşup birlikte öğle yemeği yedik.

Yaşlı Lama bize, oradaki çalışmamız sona erdikten sonra Pora-tat-sanga Tapınağı'na birlikte gidebileceğimizi bildirdi. Kendisi bize rehberlik ve çevirmenlik yapan Muni'nin bir dostuydu, ve onlar kayıtlar üzerinde yaptığımız çalışma-

da bize çok yardımcı oldular.

Bir sohbet sırasında, yaşlı Lama olağan bir biçimde şöyle dedi: "Geçen yaz sizden ayrılan iş arkadaşlarınızdan ikisi bugün saat bir-buçukta Kalküta'ya varacak; eğer onlarla iletişim kurmak istiyorsanız, bunu yapabilirsiniz." Şefimiz onlara bir mesaj yazarak, direkt olarak Darjeeling'e gitmelerini, orada dikkat gerektiren bir iş meselesiyle ilgilenmelerini ve bizim 24 Ağustos'taki dönüşümüzü beklemelerini bildirdi. Bu notu tarihlendirdi, bir kopyasını çıkardı, ve asıl notu Lama'ya verdi. Lama notu okudu, kâğıdı dikkatle katladı ve cebine koydu.

İş arkadaşlarımız 24 Ağustos'ta bizi Darjeeling'de karşıladılar. Ve bize, Kalküta'ya vardıktan yirmi dakika sonra kendilerine verilen o mesajı gösterdiler. Mesajı veren Lama'nın onu o uzun yolu katederek getirdiğini varsaymışlardı. Böylece, şimdi bu Lamalar'ın bazılarının yetenekleriyle ilgili fiziksel bir kanıt elde etmiştik.

Bir an önce Pora-tat-sanga'ya doğru yola çıkmak için sabırsızlanıyorduk, bu mevsimde orada birçok hacı toplanacağından, bu böyle bir ziyaret için çok uygun bir zamandı. Oraya giderken Gyantze'den geçtik; bize orada herkesin "gülen mürit" olarak bildiği çok iyi bir müritle karşılaşacağımızı söylemişlerdi. Müridin kahkahası ve şarkısı arkadaşlarıyla birlikte birçok zor yerden sağ salim geçmesini sağlamış, ve o şarkı söyleyerek birçok insana şifa vermişti.

Gyantze'deki Lama Manastırı'nın avlusuna girdiğimizde, ince, boylu boslu bir adam bizi candan bir biçimde karşıladı, ve köyde kaldığımız sürece manastırı kendi evimiz olarak görmemizi rica etti. Ona ertesi sabah Phari Geçidi'ne doğru yola koyulmak için sabırsızlandığımızı söyledik.

O, "Evet" diye karşılık verdi, "Pora-tat-sanga'ya gitmekte olduğunuzu biliyoruz. Ben de yarın sabah oraya gitmek üzere yola çıkacağım ve eğer isterseniz size eşlik etmekten

Ölümsüz Üstatlar

memnuniyet duyarım."

Biz bu öneriyi kabul ettik ve o, içten bir kahkahayla, bizi kalacağımız yere götürdü. Rahat etmemizi sağlamak için gerekli her şeyi yaptıktan sonra, ertesi sabah erkenden buluşacağımızı söyleyerek iyi geceler diledi ve gitti. Onun, uzaklaşırken, iyi-ayarlı bir sesle şarkı söylediğini duyduk. Evet, bu o gülen müritti. Ve ertesi sabah erken bir saatte onun kahvaltının hazır olduğunu bildiren şarkısıyla uyandık.

Kahvaltıdan sonra Lamalar ile vedalaşıp, onların kut-samalarını kabul ettik, ve Phari Geçidi'ne doğru yola koyulduk. Sonuçta, Phari ve Kang La dağlarının zirvelerini aştık. Bu tümüyle zor bir tırmanıştı, ama engebeli yerlerde mürit kahkaha atarak ve şarkı söyleyerek önden gidiyordu. Daha zor yerlerde, onun sesi çın çın çınıyordu ve, görünüşe göre, bu ses bizi yerden yükseltip o zor yerlerin üzerinden çabasız bir biçimde aşırıyordu. Böylece, öğleden sonra saat üçte Phari Geçidi'nin zirvesine ulaştık.

Orada, bizi şaşırtacak bir biçimde, önümüzde, engebeli sarp dağlar yerine, güzel bir vadinin uzandığını gördük. Buraya Chubi Vadisi deniyordu. Deniz seviyesinden yaklaşık 4900 metre yükseklikte olmasına rağmen, vadinin her iki yanı sık yapraklı ağaçlardan oluşan güzel ormanlarla kaplıydı. Az ileride güzel tapınakları olan köyler gördük. Ancak, vadiden geçmedik, daha kestirmeden giderek, Tachi-cho-jong yoluyla Pora-tat-sanga'ya doğru ilerledik. Bu yol bile iyiydi. Kısa bir mesafe kadar ilerledikten sonra, her yanda küçük dereler akan güzel bir ormana girdik. Burada bir ötücü kuşlar ve yabani kuşlar bolluğu vardı. Tüm yolculuk boyunca tek bir yırtıcı, vahşi hayvanla karşılaşmamıştık; herhalde buradaki doğal yaşamın bolluğunun nedeni buydu.

Konaklayacağımız bir sonraki yer Maha Muni idi. Yaklaşırken, onun kaleye benzeyen tapınağı merakımızı uyan-dırmıştı; ve burada da, her zaman olduğu gibi, sıcak bir bi-

çimde karşılandık. Tapınağın sorumluları, bizden orada daha uzun bir süre kalmamızı istemelerinin yararsız olduğunu bildiklerini söylediler, çünkü Üstat Puriji bizden önce oradan geçip durumu açıklamış ve birçok Yogi, Sadhu ve Guru'nun toplanmakta olduğu Pora-tat-sanga Tapınağı'na doğru yola çıkmıştı. Böylece, yolculuğumuzun son gecesini orada rahat bir biçimde geçirdik.

Ertesi sabah erkenden hac yolcuları olarak toplandık, herkes büyük Üstat Puriji ile sözleşilen zamanda buluşmak üzere bir an önce yola çıkmak için sabırsızlanıyordu. Herkes Pora-tat-sanga'yı bir an önce görmek istiyordu; dediklerine göre, o çıkıntılı bir kaya tabakasında oluşturulmuş bir mücevherdi, o dünyadaki en yüksek tapınaktı.

O sırada, "Bu büyük ödül uzakta hayal gibi belirmişken Maha Muni'de kalabilir miyiz?" diye şarkı söylemeye başladı gülen mürit. "Ah hayır. Hoşçakal, Maha Muni, seni seviyoruz ve yine şefkatli kollarına döneceğiz. Şimdi Pora-tat-sanga'ya gitmek karşı konulamaz bir şeydir." Böylece hep birlikte yola çıktık. Büyük Everest Dağı karşımızdaydı, yaklaşan şafağın ışığında, saf kristalden kaftanının içinde sadeliği ve beyazlığıyla göze çarpıyordu. Sanki bizleri, birkaç adım daha atıp, ellerimizi uzatıp, kaftanının kenarına dokunmaya çağırıyordu. Ama, o birkaç adımı attıktan sonra da onun kütlesi bizim için hâlâ ulaşılmaz görünüyordu. Yakın komşusu olan, ardımızda bıraktığımız, 7300 metre yükseklikteki Chomolhari Dağı şimdi bu karşımızdaki devle kıyaslandığında bir cüce gibi görünüyordu.

Bizler, Everest'in yamaçlarındaki yolun taşlı ve çok tehlikeli olduğunu düşünmüştük, ama şimdi yolun büyük bölümünü ellerimiz ve dizlerimiz üzerinde güçlüklerle ilerleyerek alıyorduk. Ancak en zor yerlerde, müridin şarkısı ve kahkahası bizleri, bir kazaya uğramadan, kanatlar üzerindeymiş gibi ileri doğru taşıyordu.

Ölümsüz Üstatlar

Coşku ve heyecanımız içinde, tüm tehlikeleri unutmuş-tuk. Güneş, birkaç adım atarak görkemli Everest'e dokunma illüzyonunu dağıtırken, sözlerle tarif edilemeyecek bir ihtişamı da gözler önüne serdi. Her yanda doğanın kristalle taşlanmış kuleleri ve büyük tapınakları vardı; ve Everest, Büyük Everest önümüzde uzanıyordu.

Onu önce ay ışığında görmüştük, sonra güneşin ilk ışıkları onun açık alnını öptü; ardından öğlen güneşinin tüm ışınları üzerine sel gibi aktı; sonra güneş, son ışıkları onu muhteşem bir biçimde yıkayarak yavaş yavaş gözden kayboldu, ve gurup rengi onun görkemli zirvesinden gökyüzüne doğru parladı.

Sevgili okur, o yolun bize neden uzun ve zor gelmediğini anlayabiliyor musun? Bu yolculuk bize sanki bir anda geçmiş gibi gelmişti. Tapınaklardan her zaman yayılan dayanıklılık, huzur, güç ve uyum titreşimleri yolcuları bu zirvelere yapılan zor yolculukta hep ileri sevk ediyordu. Himalayalar'ın insanda korku uyandırmamasında şaşılacak bir şey var mıydı? Şairlerin bu dağların ihtişamını dile getirmekten asla usanmamalarında şaşılacak bir şey var mıydı?

En sonunda, akşama doğru gideceğimiz yere ulaşmıştık ve epey geniş ve düz bir kayalığın üzerinde nefesimiz kesilmiş bir halde durduk.

Karşımızda, uzakta birçok tapınak vardı ama Pora-tat-sanga mücevheri altı yüz metre yükseklikte, göz kamaştırıcı bir ışıkla kaplı bir halde duruyordu. O, dimdik bir kaya duvardaki bir yarıktan uzanan büyük bir ark lambası gibi görünüyor, ışığı tüm çevremizdeki kayalıkları ve tapınakları aydınlatıyordu.

Burada, bizim de bulunduğumuz geniş düz kayalığın üzerinde büyük bir kadın ve erkek kalabalığı vardı. Bizleri şaşırtan bir biçimde, kadınların da bu hac yolculuğuna katılmalarına izin verildiğini gördük; bu yolculuğa katılmak iste-

yen herkes katılabiliyordu.

Burada büyük Rishiler yaşamışlardı. Bu dağ yollarından Rishi Niri de geçmişti. Burada şimdi büyük, ancak saf ve alçak gönüllü varlık, Yogi Santi derin Samadhi hali içinde yaşıyordu.

Biz, "Tüm bu hac yolcuları nerede barınak ve yiyecek bulabiliyorlar?" diye sorduk.

"Yemek ya da barınak konusunda kaygılanmayın," diye şarkıyla karşılık verdi gülen mürit. "Burada herkes için bol bol yiyecek ve barınak var."

Sonra, yine tatlı bir ses tonuyla, "Herkes otursun" diye şakıdı mürit. Herkes oturduktan sonra, hemen ardından büyük kapların içinde besleyici sıcak yemekler geldi. Yogi Santi ayağa kalkıp, müridin ve diğerlerinin yardımıyla herkese yemek dağıttı. İnsanlar, karınları doyurulduktan sonra, gruplar halinde, geceyi geçirmek üzere yakındaki tapınaklara götürüldüler. Biz mürit tarafından, bulunduğumuz kayalıktan yirmi-üç metre yükseklikte, dimdik ve üstü dümdüz çıkıntılı bir kayalıkta yer alan bir tapınağa götürüldük. Oraya yaklaşırken, bir ucu bizim durduğumuz kayalığa dayalı olan, öbür ucu da yukarıdaki çıkıntılı kayalığa dayanan uzun bir direk gördük. O kullanılacak tek ulaşım vasıtası olarak görüldüğünden, direğin altında toplanıp yukarı baktık. Biz böyle dururken, başka gruplar da gelip bize katıldılar.

Birinci rafımsı çıkıntının üzerinde, diğer çıkıntılı kaya tabakaları tarafından oluşturulmuş girintilerde birkaç tapınak daha vardı. Bir an, geceyi yukardaki tapınakta geçirebilmek için tek umudumuz bu direği tırmanıp yukarı çıkma yeteneğimize bağlı gibi göründü. Sonra mürit, "Acele etmeyin" dedi. Ve ağeta büyük bir patlamayla ağzından şu şarkı sözleri çıktı: "Ah sevgili varlık, senin vasıtanla biz bu kutlanmış gecede bir barınak arıyoruz."

Anında çevredeki herkes bir an için sessizleşti. Sonra,

Ölümsüz Üstatlar

neredeyse tek bir ses gibi, hepsi dinamik bir güçle şu sözü söylediler: "Tanrı gücü işte böyledir, A-U-M". Ardından, neredeyse bir anda, hepimizi şaşırtan bir biçimde, kendimizi yukarıdaki kayalık çıkıntının üzerinde bulduk! Ve sonra, diğerleriyle birlikte, kalacağımız tapınaklara doğru ilerledik. Bize ayrılmış tapınağa vardığımızda, tüm yorgunluğumuz bir anda geçti. O gece sabaha kadar bebekler gibi mışıl mışıl uyuduk. Sanırım, o grup tarafından yayılan güç titreşimleri, eğer oraya yönlendirilseydi, bir dağı bile dümdüz edebilirdi.

Bölüm 12

Ertesi sabah saat dörtte müridin güçlü ve berrak bir biçimde cınlayan sesiyle uyandık: "Doğa uyanıyor; doğanın çocukları da uyanmalılar. Yeni bir günün şafağı söküyor. Günün özgürlüğü sizi bekliyor. A-U-M."

Hemen kalkıp giyindik. Sonra dışarı çıkıp, önceki akşam o direğin dayalı olduğu çıkıntıya doğru yürüdük ve, yine şaşırarak, direğin yerinde sağlamca inşa edilmiş bir merdivenin bulunduğunu gördük. Merdivenden aşağı inerken, önceki akşam rüya görüp görmediğimizi merak ediyorduk.

Mürit bizi merdivenin dibinde karşıladı ve "Hayır, rüya görmüyordunuz," dedi. "Merdiven dün gece oluşturuldu. Üstat Puriji hepinize kolaylık sağlamak için onu tezahür ettirdi; böylece, gördüğünüz gibi bu merdiven de gerçekleşmiş bir rüyadır."

O bölgede kaldığımız iki hafta boyunca bize hep sıcak besleyici yemekler sunuldu. Yemeğin hazırlandığını hiç görmedik, ancak her seferinde sofrada bol bol yemek bulduk.

O sabah mürit ve bir başka adam Pora-tat-sanga Tapı-nağı'na doğru tırmanmaya başladılar. Önce kayalara oyulmuş kaba basamaklardan çıktılar; sonra aşağıda dipsiz kayalar oluşturan yarıkların üzerinde yer alan kalaslardan geçtiler. Tırmanışın bir bölümü yukarıdaki yarıklara bağlanan sağlam halatlarla yapıldı. Ancak, bu iki adam, iki saat boyunca tırmanmalarına rağmen, başlama noktalarından

Ölümsüz Üstatlar

yüz-elli metre yükseklikte bulunan ikinci kayalık çıkıntının ilerisine erişemediler. Sonunda, tırmanıştan vazgeçmeleri gerektiğine karar verdiler.

Onlar duraksadıklarında, Yogi Santi içinde bulundukları zor durumu anlayarak, onlara, "Neden aşağı gelmiyorsunuz?" diye seslendi.

Mürit, "İnmeye çalışıyoruz, ama kayalar bizi sıkıca tutuyor," diye karşılık verdi. Onlar o sırada daha önce birçok kişinin deneyimlemiş olduğu bir şeyi yaşıyorlardı; dimdik bir kayayı tırmanmak aşağı inmekten daha kolaydır.

"Eh, öyleyse neden orada kalmıyorsunuz?" diye şaka yaptı Yogi. "Yarın yanımızda yiyeceklerle döneriz; belki o zaman tepeye kadar tırmanabilirsiniz."

Sonra, içinde bulundukları zor durumu fark ettiğinden, onlara sakin olmalarını öğütledi. Üç saatlik dikkatli bir inişten sonra mürit ve diğer adam bize katıldılar. Yogi, bir iç çekerek, "Böylece gençliğin şevki ve hevesi geçti," diye mırıldandı.

Tırmanışı başaramamış olan gençler yukarı doğru özlemle baktılar ve birisi, "Eğer Üstat Puriji orada kalıyorsa, burada kalmak belki de bizim kötü talihimizdir. Bu tırmanış bizim için çok zor ve belâlı," dedi.

Yogi bu sözlere, "Merak etmeyin" diye karşılık verdi, "Yüksek bir güç bunun icabına bakacaktır. Şimdi dinlenin. Mükemmel bir başlangıç yaptınız."

Sonra birkaç kişi Büyük Üstadı ne zaman görebileceğini sordu. Yogi, "Bu akşam" diye yanıtladı. Bizler, ayrıca, Pora-tat-sanga'nın bulunduğu yere bir tapınağın nasıl inşa edilebilmiş olduğunu da merak ediyorduk.

Akşam yemeği sırasında, Üstat Puriji gelip bizimle konuştu. Ona tapınağa tırmanma girişiminin başarısız olduğundan söz edildi. Üstat ise hiç merak etmememizi, ertesi

gün bunu başaracağımızı söyledi.

Ertesi gün öğleden sonra saat dörtte hepimiz tapınağın aşağısında toplandık. Yogi Santi, oturup, Samadhi hali içine girdi. Gruptan üç kişi büyük düz bir taşla doğru yürüyüp onun üzerine oturdu ve dua eder gibi durdu. Kısa bir süre sonra, o taş yükselmeye başladı ve sonunda o üç kişi yukarıdaki, o ulaşılmaz görünen tapınağa çıktı!

Sonra Yogi Santi müride ve diğer iki kişiye, "Hazır mısınız?" diye sordu. Onlar hevesle, "Evet" dediler ve Yogi'nin yanındaki kayanın üzerine oturdular. Hemen ardından, kaya yumuşak bir biçimde yükselmeye başladı ve sonunda o üç kişiyi tapınağın terasına ulaştırdı. Ardından sıra bizlere geldi. Bizden grup olarak durmamız istendi; sonra herkes ayağa kalktı ve, tapınaktakiler terasın ucuna gelip, A-U-M mantra'sını nağmeli bir biçimde tekrarlamaya başladılar. Çok kısa bir süre sonra hepimiz kendimizi tapınağın terasında bulduk! Böylece birkaç dakika içinde herkes dünyanın en yüksek tapınağında toplanmış oldu.

Az sonra hepimiz yerlerimize oturduk ve Üstat Puriji konuşmaya başladı: "Aranızda bedenin havaya yükselmesine (levitasyon'a) hiç tanık olmamış kişiler var, ve onlar bunun nasıl olabildiğine şaşırıyorlar. Size şu kadarını söyleyeyim ki bunda şaşılacak bir şey yoktur, bu insana ait olan bir güçtür. Bizler onu kadim Yoga'nın* bilgisi olarak kabul ederiz. Birçok insan geçmişte bu yöntemi kullanmıştır ve o mucizevi bir şey olarak görülmemiştir. Gautama Buda birçok uzak yere bu yöntemle giderdi. Ben binlerce insanın bunu başardığını gördüm, ve siz bundan çok daha büyük bir gücün kanıtlarını göreceksiniz; bunlar, tam kontrol altına alındığında dağları yerinden oynatmak için kullanılabilecek karşı konulamaz bir gücün kanıtları olacak.

* Yoga: Hint felsefesindeki altı sistemden biri. Yoga bireysel ruhun (*jivatma*) Evrensel Ruh (*Paramatma*) ile birleşebilme yollarını öğretir. Bu sistemin Patanjali tarafından kurulduğuna inanılır. (Ç.N.)

Ölümsüz Üstatlar

Sizler özgürlüğü ve, esaretten, korkudan kurtuluşu över ve bunun için şükredersiniz ama, esareti unutup bağışlamadıkça, esareti çok iyi hatırlamış ve özgürlüğü unutmuş olursunuz. Saf Yoga sistemi tüm dünyaya verilen bir tam özgürlük mesajıdır.

Şimdi size A-U-M'un* anlamını açıklayacağım. İngilizce'de onun kısa şekli olan OM kullanılır. Hinduca'da doğru kullanım A-U-M'dur. Dolayısıyla, onu bu kullanıma göre açıklayacağım.

'A' gırtlaktan, boğazın derinliklerinden çıkarılan bir sestir. Bu sesi çıkarırken, onun gırtlakta başladığını fark edeceksiniz.

'U' harfini seslendirmek için, dudaklar öne doğru uzatılmalıdır.

'M' ise dudakları birbirine bastırarak söylenir, bu bir arının vızıldaması gibi titreşimli bir sese neden olur. Böylece, kutsal AUM sözcüğünü temel, herşeyi-kapsayıcı ve sonsuz olarak görebilirsiniz. Onun evreni tüm isimleri ve formları içerir.

Biz formun çürüyüp bozulup yok olabileceğini biliyoruz, ama gerçekten var olan, form tezahür etmeden önce de var olan ve Ruh denen şey yok edilemez; ve biz bu yok edilemez realiteyi A-U-M sözcüğüyle ifade ederiz.

Sadhu** öğrencilerine, 'Tattoo-manu-asi' diyerek yol gösterir.

Öğrenci derin meditasyon yoluyla mutlak Gerçeği idrak ettiğinde, Sadhu'nun bu sözünü sadece 'Su-ham' diye yanıtlar. Yani, öğretmen öğrenciye, 'Sen Tanrı'sın' der, ve öğrenci de, 'Ben Ben'im' diye karşılık verir.

Şimdi bu bildirime ve öğrencinin Tanrı'lığını idrak etti-

* AUM'un Türkçe'deki karşılığı "BEN'İM," İngilizce'deki karşılığı "I AM," ve Çince'deki karşılığı TAU'dur.

** Sadhu: Dünya zevklerinden elini çekmiş kişi, mürşit. (Ç.N.)

ğinde verdiği yanıtı (su-ham) daha yakından bakalım. O, iki sessiz (*s* ve *h*) ve üç sesli harf (*a*, *u*, ve *m*) içerir.*

Sessiz harfler, sesli harflerle birleşmedikçe seslendirilemezler. Böylece ses alanında, sessiz harfler 'yok olabilir olana,' sesli harfler ise 'yok olamaz olana' temsil ederler.

Dolayısıyla *s* ve *h* 'yok olabilir olana' gönderilir. Geriye A-U-M kalır, ve AUM formu ebedidir.

Gerçek şu ki, AUM yüce TANRI'dır. Bilge adamlar hedeflerine AUM'dan güç ve destek alarak erişirler. AUM'un birinci bölümü, yani 'A' üzerinde derin düşünceye dalan, Tanrı üzerinde uyanıklık aşamasında düşünmüş olur. AUM'un ikinci bölümü, ortadaki aşama, yani 'U' üzerinde meditasyon yapan kişi içsel dünya ve Ruh ile ilgili izlenimler, sezgiler, kavrayışlar elde eder. AUM'un üçüncü bölümü, yani 'M' üzerinde meditasyon yapan kişi Tanrı'yı kendisi olarak görür, aydınlanır ve özgürleşir. AUM, yani yüksek benlik üzerinde meditasyon HER ŞEYİ içerir.

Ben uzaklara, büyük beyaz ışık kozmosuna bakıyorum. Orada saf ışıktan bir giysiye bürünmüş bir varlık duruyor, onun yüzünden saf ışığın güzelliği yayılıyor. Onun tüm çevresinden bir ses geliyor ve bu ses, 'Sen ebedisin,' diyor. Bu varlık giderek yaklaşıyor. Ses yine konuşup, 'Tüm insanlığın rahibi, hiçbir başlangıcı ve sonu olmayan bu gün ve saat sana verilmiştir!' diyor. O varlık, tüm insanlığa Tanrısal kökenlerini göstermek için bir araya getirilmiş saf ışığın yayımlarının odak noktasıdır. Bu bir tarikatın ya da dini topluluğun simgesi değildir; bu daha onlar oluşmadan önce asıl, bozulmamış saflığı içindeki insanlığın simgesidir. Bu saflık, dünya var olmadan çok önce var olan bir durumdur.

Bu, dünyanın nebulasının atomlarını birleştirip forma sokmaya başlayan tüm kuvvete tam hâkim olarak durması

*M harfi sessiz bir harf olarak kabul edilmesine karşın, sanırım, buradaki kullanımda o titreşimli bir ses çıkardığı için, sesli bir harf olarak kabul ediliyor. (Ç.N.)

Ölümsüz Üstatlar

gereken ilk insan formunun projeksiyonudur. Dinleyin. Onun çevresindeki ses konuşuyor. Emir şudur: 'Işık olsun!' Böylece, göz kamaştırıcı parlaklıktaki beyaz ışınlar hızla fışkırır, form onları bir noktaya odaklar, dünyanın nebulası bir patlamayla çıkmaktadır, ve o odak noktası nebula'nın merkezî güneşidir. Bu merkezî çekirdek atomlarını bir araya getirirken, onlar daha fazla ışık yüklenirler. Işık ışınlarını odak noktasına projekte eden bu formun ardında bilinçli bir yönlendirme vardır.

Şimdi o insan formu konuşmaktadır ve biz sözleri işitiriz. Onlar altın ışıktan harfler tarafından oluşturulmuştur: 'Dünya, ben seni seyretmek için büyük ışık kozmosundan geldim. Parçacıklarını kendine çek. Her parçacığa ebedi yaşam olan, büyük Yaşam Prensibi'nden, Baba'dan kaynaklanan, tüm Yaşam'ın yayılımları olan ışığı aktar; ve ben sana BEN'İM olduğumu bildiriyorum.'

Şimdi ben o formun bir el işaretleriyle birilerini çağırdığını görüyorum. Şimdi onun yanında başka insan formları da var ve, içlerinden biri konuşuyor: 'Baba'dan, ışık kozmosundan gelen sevgili varlık kimdir?' Çevredeki ses yine alçak bir sesle konuşur: 'Bu, hâkimiyete sahip olmak için forma sokulmuş olan benim, ben hâkimiyete sahip olduğumdan, benim vasıtamla hâkimiyetim tezahür eder.' İşte bu Mesih'tir.

Form yine konuşur ve yanıtlar: 'BEN'İM, ve hepiniz bu BEN'İM'siniz.' Ses devam eder: 'Benim öteme bakın; Tanrı'nın sesi benim kanalımla konuşur. BEN Tanrı'yım ve siz Tanrı'sınız. Her ruh asıl saflığı içinde Tanrı'dır.' Oradaki sessiz izleyiciler sesin o form kanalıyla konuşup şöyle dediğini işitirler: 'Bakın, insan Tanrı'dır; o, büyük Kozmos'tan gelen Tanrı Mesih'i'dir.'

Bu Tanrı'dan tüm hâkimiyeti ve üstathğı ile gelen insanın berrak, dingin bir vizyonudur. Bu tüm insanlığın üstathğıdır; bu herkes için geçerlidir. O formun ardında saf kristal,

göz kamaştırıcı parlaklıkta beyaz ışık yayılımları vardır. İnsan saf beyaz ışıktan gelmiştir, saf beyaz ışıktan oluşmuştur; dolayısıyla, SAF BEYAZ IŞIKTIR. Saf beyaz ışık Tanrı Yaşamı'dır. Tanrı Yaşamı'nın saf ışınları yalnızca insan vasıtasıyla yayılır ya da tezahür eder. Biz derin düşünceye dalarak idealimizi sabitleştirdiğimizde ve odakladığımızda, vizyon canlanır, ortaya çıkar, sonunda vizyonumuz ve form birleşip biz olarak ortaya çıkar; o zaman biz 'O' oluruz. Böylece biz tüm insanlığa, 'BEN Tanrı'yı ifade eden SENİM' deriz."

Üstat Puri'ni'nin konuşması burada sona erdi. Sonra o, birçok Yogi'nin Samadhi hali içinde oturduğu büyük bir mağaraya gideceğini bildirerek bizden kendisine eşlik etmemizi istedi.

Bizler bu tapınakta ve o mağarada dokuz gün geçirdik. Birçok Yogi o mağarada yıllarca yaşamış ve, bu inzivadan çıktıktan sonra, kendi halkı arasında olağanüstü bir çalışma yapmıştı.

Bize, toplantı bittikten sonra, bir grup insanın Sansravar Gölü ve Muktinat yolu ile Hindistan'a döneceği söylenmişti. Muktinat'tan sonra Darjeeling'e çok rahat bir biçimde gidecektik. Bu iyi bir haberdirdi ve biz bu büyük varlıklarla birlikte yolculuk yapacağımız için çok sevinmiştik.

Orada bir mağaradan diğerine giderek, birçok Yogi ve Sadhu ile görüştük; ve, bizi şaşırtan bir biçimde, birçokğunun yaz kış orada yaşadığını öğrendik. Kar yüzünden sıkıntı çekip çekmediklerini sorduğumuzda, onlar, bulundukları yere hiç kar yağmadığını, orada hiç fırtına çıkmadığını ve hiç sis olmadığını söylediler.

Böylece, zaman kanatlanmış gibi uçup gitti ve oradan ayrılacağımız gün gelip çattı.

Bölüm 13

Tapınaktan ayrılacağımız sabah, tüm topluluk sabaha karşı saat üçte şarkı söyleyen müridin sesiyle uyandı. O herkesi dışarı çağırdığından, biz olağandışı bir şeyin olduğunu anladık.

Tapınaktan dışarı adım attığımızda, Pora-tat-sanga'dan yayılan ışık öyle parladı ki tüm bölge ıslıl ıslıl aydınlandı. Mürit tapınağın bir köşesinde durdu, ve bizlerden sessizce beklememizi istedi. Yüzlerce insan kollarını havaya kaldırarak durdu.

Sessizlik, "Üstat Puriji'ye katılın" sözleriyle bozuldu. Üstat Puriji'nin nağmeli bir sesle çekmeye başladığı mantra'ya adeta binlerce ses katıldı. Bu ses sabahın sessizliğinde kayalıklarda yankılanarak daha da büyüdü ve giderek her yanı kapladı.

Sonra Üstat Puriji konuşmaya başlayarak şunları söyledi: "Bir Hindu Tanrısı, bir Moğol Tanrısı, bir Musevi Tanrısı, bir Hristiyan Tanrısı olabilir mi? Gerçek, Aslî, Sonsuz, Tanrısal, Yönetici bir Evrensel Prensiptir. Bu prensibin merkezî ışığına Tanrı denir. Tanrı her şeyi kapsamalıdır. Tanrı her şeyi kapsar. Herkes Tanrı'dır.

Biz Tanrı'dan söz ettiğimizde, bir ve her şey olandan, herkeste olandan, kendini herkes vasıtasıyla ifade edenden söz ederiz. Eğer Hindu kendi Tanrısı'nı isimlendirip ondan başka bir Tanrı olmadığını söylerse, onun düşüncesi bölün-

müş olur. Eğer Moğol kendi Tanrısı'nı isimlendirir ve ondan başka Tanrı olmadığını söylerse, onun düşüncesi bölünmüş olur. Eğer Musevi kendi Tanrısı'nı isimlendirir ve ondan başkası olmadığını söylerse, onun düşüncesi bölünmüştür. Eğer Hristiyan kendi Tanrısı'nı isimlendirir ve ondan başkasının olmadığını söylerse, onun düşüncesi de bölünmüştür. Kendi içinde bölünen bir yuva parçalanıp yıkılır. Böyle bölünmemiş, birleşmiş bir yuva varlığını ebediyen sürdürür. Kime hizmet edeceğinizi seçin. Bölünme başarısızlık ve ölümdür. Baba-Ana Prensibi'nde birleşme sonsuz ilerleme, sonsuz onur ve hâkimiyettir. A-U-M. A-U-M. A-U-M."

Bize, bu AUM sesi sanki tüm dünyanın çevresinde yankılanmış gibi geldi. Sanki tapınağın büyük gongu çalmış gibi, bu AUM yankılarını en az on dakika boyunca duyduk. Zaman zaman, kayalar bile bu AUM sesini yayıyor gibi göründü. Bu yankılar yavaş yavaş kesilirken, herkes aşağıdaki kayalık amfiteyatroda toplandı ve biz de bu topluluğa katıldık.

Bizler grubumuzla birlikte yerlerimize oturduğumuzda, Yogi Santi kollarını havaya kaldırdı ve, hep birlikte, az önce olduğu gibi AUM mantrası'nı çekmeye başladık. Yine kayalar da bu titreşimleri yayar gibi göründü. Bu, kahvaltı sona erene dek böyle devam etti.

Sonra ayağa kalktık ve herkes kısa bir süre sessizce durdu. Ardından, mürit şarkı söyleyerek şunları ifade etti: "Artık sizden ayrılıyorruz; güzel huzurunuzdan ayrılırken en büyük kutsamamızı da burada bırakıyoruz. Ve bir gün buraya tekrar dönme onurunu bize bahşetmenizi diliyoruz. Buradan ayrılmakta zorlanıyor ve özlem dolu kalplerle buraya geri dönmeyi bekleyeceğimizi biliyoruz. Size hoşçakalın diyoruz. Dileriz tüm kutsal nimetler ve kutsamalar size bahşedilsin."

Yanıt adeta tek bir sesle geldi: "Sevgili varlıklar, siz mekânın bizi ayırdığını düşünüseniz de, bizler asla ayrılmayız.

Ölümsüz Üstatlar

Mesafelelerin bizi ayıracak bir gücü yoktur, çünkü Tanrı ve biz tüm uzayı kaplarız. Bizim vedalaşmamız bile gerekmez, çünkü biz sizi her zaman görürüz. Siz gitmezsiniz, gelmezsiniz, siz daima buradasınız. Zaman yoktur, ayrılık yoktur, ölüm yoktur; şimdi ve gelecek buradadır. Biz hepimiz Tanrı' da birlikteysek, başka nerede olabiliriz ki?"

Bu son sözler üzerimizde dalgalandırırken, biz kendimizi yola çıkmış bulduk. Ancak, ayaklarımız oradan uzaklaşırken, biz hâlâ oradaydık. Ayrılık diye bir şey yoktu ve bizler o kutsal yerden gerçekten ayrıldığımızı hiç hissetmedik.

O gün, tüm gün boyunca mürit güldü ve şarkı söyledi. Yine, onun kahkahası ve şarkısı bizi en zor yerlerden bedensel olarak yükselterek geçirdi.

O öğleden sonra saat ikide yine sessiz tapınak Maha Muni'ye vardık. Ancak orada geceleme yerine, yola devam ettik ve, on altı saat boyunca yol alıp yetmiş mil katetmemize rağmen, bir yorgunluk hissetmedik. Böylece Sansrawar'a vardık. Burada gölün yakınındaki güzel bir tapınağa götürüldük, ve Trans-Himalaya Geçidi'ne doğru yola çıkmadan önce orada iki gün dinlendik. Burası gerçekten cennet gibi bir yerdi. Göl büyük dağların arasında bir mücevher gibi duruyor ve tüm çevredeki ağaçlarda güzelim kuşlar şakıyordu.

Hac grubunun büyük bölümü burada yaşıyordu. Biz kendi grubumuz, Yogi Santi ve gülen müritle birlikte Muktinat'a doğru yola devam edecektik. Sık sık bu geçişin zorluklarını iştmişti ama, günlerce yol almamıza karşın çok az zorlukla karşılaştık ve Muktinat'a zamanında vardık. Orada yine Emil ve birkaç dostumuz tarafından karşılandık.

Bu yeniden bir araya gelişin bize ne kadar büyük bir zevk verdiğini sözlerle anlatamam. Uzaklara gitmiş ve her yerde büyük bir konukseverlik ve iyilik görmüştük; ancak burada gerçekten yuvaya dönmenin heyecanını hissediyorduk.

O akşam onlara bazı deneyimlerimizi anlatırken, Emil şöyle dedi: "Şimdi Tibetliler'in altı-yedi bin metre yükseklikte sırtlarında ağır yükler taşımaktan neden rahatsız olmadıklarını biliyorsunuz. Şimdi onların, iddia ettikleri gibi, Everest Dağı'na nasıl tırmandıklarını biliyorsunuz. Onlar, Everest Dağı'na verdikleri isimle, Dağların Tanrısı'nın zirvesine kadar çıkarlar. Onlar herhangi bir ağır yükün, zorluğun tanrısını yendikleri gibi, dağların tanrısını da yenerler. Bir başka deyişle, onlar o ağır yükü bırakırlar; o zaman o yük var olmaz. Siz gerçek Tanrı-insanın omuzlarına bir yük koyamazsınız. Şimdi İsa'nın, 'Bana gelin, siz yorgun ve ağır yük altında olanlar, ben sizi huzura kavuşturacağım' bildirimindeki gerçeği görebilirsiniz. Gerçek bildirim, 'BEN'İM sizi huzura kavuşturur' idi. Siz BEN'İM bilincine eriştiğinizde, ağır yük tanrısını huzur ve dinlenme Tanrısı'na dönüştürürsünüz. Siz huzur Tanrısı'na erişmişsinizdir, ve orada hiçbir yük taşımazsınız. Tanrı, insanın her durumda doğru düşünüp, o durumu doğrudan aşma gücüdür.

Eğer bir hedefe nişan alıyorsanız ve onu on-ikiden vurmak istiyorsanız, tüm düşüncenizi o hedefin merkezinde odaklamanız gerekir; o zaman, tam odaklanmış iradenizle, o hedef merkezinden başka bir şey görmemeniz gerekir. Hedefi on-ikiden vurduğunuzda, Tanrı'yı bir derecede ortaya çıkarmış olursunuz.

Tanrı sizin ilahi idealinizdir, her düşünce ve eylemin üzerinde merkezlendiği odak noktasıdır. Bu şekilde tanrısal insanı, Tanrı'nın Mesihi'ni ortaya çıkarırsınız. Doğrudan hedefinize yönelin; ve o hedef, içinizdeki Tanrı'nın olduğu ve Tanrı'nın herkes için gördüğü tanrısal yaşam olsun. Tüm iradenizi ve düşünce kuvvetinizi Tanrı üzerinde odaklayın. Bu düşünce kuvveti Tanrı olarak davranan insanın kendisidir, o kendisinden dikkatinin tamamen hedefi (Tanrı) üzerinde odaklanmasını talep eder, ki Tanrı bir anda ortaya çıkarıla-

Ölümsüz Üstatlar

bilsin. Tanrı hedefleştirildiği anda, arzu ettiğiniz kalıbı sunarsınız ve o tamamen doldurulur. Arzunuz bu şekilde ortaya konulduğunda, o tanrısaldır. Tanrısallığınızı daima projekte ederek, arzunuz tanrısal emirle gerçekleşir. Siz onun ne zaman gerçekleşeceğini belirleme gücüne sahipsinizdir. Daima kumanda sizdedir. Siz otorite sözünü söyleme gücüne sahipsinizdir. O zaman tüm dışsal şeylere 'susmalarını' emredersiniz. Sonra kesin bir biçimde ve bilerek şöyle diyebilirsiniz: 'İçimdeki Mesih'ten daha büyük bir güç yoktur. Ben şimdi Mesih olarak konuşurum, ve benim sözümünden daha büyük bir yönetici güç yoktur. Ben şükreder, kutsar ve sözümü kusursuz bir biçimde söylerim.' Asla başa dönüp tekrar istemeyin, bu tutum kuşkuyla neden olur. Mesih sözünüzü söylemişsinizdir, kumanda sizdedir. Bu iş bitmiştir ve tamamdır; o tanrısal düzen içindedir.

'Sana bereketli, tam ve özgür
Bir Yaşam ve Işık için;
Mükemmel, sonsuz bir zenginlik ve güç için,
Sınırsız bir özgürlük için
Teşekkür ederim, Tanrım.'

Şunu unutmayın ki, tek başına hiçbir şey yapamayan iki şey, eğer ruhsal kuvvetlerini birleştirirse, tüm dünyayı fethedebilir. Bu ikisi tek bir amaçta birleşmiş *Tanrı* ve *sizsiniz*. Tanrı ile birleştiğinizde, istediğiniz her şey anında gerçekleşir. Tanrı ile birlikteyken, insan Tanrı-gibi olmayan her şeyi yener.

İçsel odanıza, yani Tanrı-benliğinize girin, başka her şeye kapıyı kapayın, dışsal gözlerinizi kapatın, sadece gerçek Tanrı-benliğinizi görün. Kendinizi sessizce ruhsal olarak alıcı bir ruh haline sokun.

Tanrı Prensibi tek noktadır. Ben Evrensel Yaşam Ener-

jisi ile birim. O şimdi benim içimden akıyor. Bunu biliyorum. Bunu hissediyorum. Her şeyi başarma yeteneğine sahip olduğum için Tanrı'ya, Babama teşekkür ediyorum.

Siz -BEN'İM tüm Evrensel Yaşam Enerjisi ile direkt temasta olarak- Tanrı'ya dua ettiğinizde, bu enerjiyi sınırsız ölçüde kullanıyor olursunuz. Tanrı sizin herşeyi-bilen, zeki Ruh'a verdiğiniz isimdir, ve bu ruh her insanın dışında olduğu gibi, içindedir de. Sizin Tanrı'nın Kendisini sizin vasitanızla dışsal olarak ifade etmesine izin vermeniz gerekir. Dolayısıyla, tüm bilginin kaynağının, tüm anlayışın, tüm gerçeğin içinizde saklı olduğunu bildiğinizde, dışsal kaynaklardan bilgi ve yardım aramanız gerekmez. Evrensel Ruh, Tanrı içinizdeyken, neden dışarıda bilgi aramalı ki? Bu anlayışla, içinizdeki Tanrı'nın en büyük öğretmen olduğunu bilerek, herhangi bir şeyi başarmak istediğiniz zaman bu prensibe başvurabilirsiniz.

O zaman sahip olduğunuz tüm gücün önce size çekildiğini, sonra bedeninizde üretildiğini ve her neyi arzu ederseniz onu başarmak için dışarı yollandığını idrak edersiniz. Bu sizin içinizden yayılan Tanrı'dır; bu içinizdeki kişisel değil, herşeyi-kapsayan bir Tanrı'dır. Tanrı'nın içinizden doğru ortaya çıkmasına izin verdiğinizde, Tanrı ile birleşmiş olursunuz, ve O her duruma ve koşula nüfuz eder. İçinizdeki Tanrı'ya tapınarak ve Tanrı'nın içinizden doğru ortaya çıktığını görerek, bütün insan ailesinin içindeki Tanrı'ya tapınıyor olursunuz. Dışarıdaki bir tanrıya tapınmak putperestliği doğurur. İçinizdeki Tanrı'ya tapınmak ve Tanrı'nın içinizden doğru dış dünyaya çıktığını görmek, her yerdeki Tanrı yaşamı ve ışığının yayılımlarını oluşturmak ve onunla bilinçli temasta olmaktır.

Her şey titreştiğinden ya da enerji yaydığından, aynı zamanda bedeninizin de içinde olmadan, bedeninizin dışında bir tanrı var olamaz. Böylece, bu titreşimler bedeninizin çev-

Ölümsüz Üstatlar

resinden olduğu gibi, onun içinden de akar, ve Tanrı'nın titreşimleri Evren'in tüm kütlelerinin olduğu gibi, bedeninizin her atomunu da içerir. Böylece, siz Tanrı'yı her yere, herkesin içine ve çevresine koyarsınız. Uzayda içinden ışık ve yaşam enerjisi yayılmayan tek bir atom bile yoktur."

Emil, konuşmasını bitirdikten sonra, bizi daha sonra Hardwar'da karşılayacaklarını bildirdi, ve iyi geceler dileyerek yanımızdan ayrıldı.

Bölüm 14

Hardwar'a yaklaşıırken, bu kentten bir gün uzaklıkta bir mesafede oturan Gordon Weldon adlı bir Amerikalı'nın evinde konakladık. Kendisi bizi sıcak bir biçimde karşıladı ve birkaç gün evinde kalmamız için ısrar etti.

Yıllardır Hindistan'da yaşayan tanınmış bir yazar olan Weldon bizim çalışmamızı destekliyor ve bu çalışmaya derin bir ilgi duyuyordu. Birkaç kez bizim grubumuza katılmak istemiş, ama koşullar elvermediğinden onu aramıza alamamıştık. Ertesi gün onun bahçesinde oturmuş, deneyimlerimizi anlatırken, Weldon birden Nasıralı İsa denen kişinin geçmişinin ve yaşamının gerçekliğini asla tam olarak kabul etmediğini söyledi. Bulabildiği kayıtları dikkatle incelemişti ama hepsi belirsiz ve sonuçtan yoksun görünmüştü. En sonunda, İsa diye bir kişiliğin gerçekten var olduğundan büyük bir kuşku duyarak, ve umutsuzluğa kapılarak bu incelemeden vazgeçmişti. Bunun üzerine, Şefimiz ona, eğer İsa ile karşılaşırsa onu tanıyıp tanımayacağını, ve nasıl tanıyacağını sordu.

Weldon, "Tüm yaşamımın büyük bir ideali olagelmiş bir konuya değindiniz," diye karşılık verdi. "Bu insanın bu dünyada bedensel olarak var olup olmadığıyla ilgili gerçeği nasıl bir ilgiyle aramış olduğumu asla bilemezsiniz. Ancak, her geçen yıl kuşkularım daha da güçlendi, sonunda tam olarak güvenilebileceğim bir iz bulma konusunda umutsuzluğa kapıl-

dım. Bununla birlikte, bir gün, bir yerlerde bu insanla -dış bir telkin olmadan- yüz yüze gelebilirim, onu tanıyabileceğim şeklinde belli belirsiz bir düşünceye, bir umuda sahibim. Sezgisel olarak bu düşünce içimde yükseliyor, ve ben size onu tanıyacağımı hissettiğimi söylüyorum."

O akşam odalarımıza çekilmeye hazırlanırken, Şefimiz gelip bize şöyle dedi: "Bu öğleden sonra İsa hakkında yapılan konuşmayı hepiniz duydunuz. Dostumuzun içtenliğini de fark etmişsinizdir. Onu da bizimle birlikte gelmesi için davet edelim mi? Bu yolculukta İsa ile karşılaşp karşılaşmayacağımızı bilmiyoruz ve bunu bilmemizin bir yolu da yok. Eğer biz Weldon'u davet edersek, ama gittiğimizde İsa'yı orada bulamazsak, bu Weldon'da daha büyük bir düş kırıklığı yaratmaz mı? O zaman da teklifimiz hayırlı bir amaca hizmet etmiş olmaz. Weldon bizimle gelmeye hevesli görünüyor; biz İsa'nın orada olup olmayacağını bilmediğimizden, kendisine bu konuda hiçbir şey söylemeyelim. Bu işi olurluna bırakalım." Hepimiz Şefimiz'in bu önerisini kabul ettik.

Ertesi sabah Şefimiz Weldon'u bu yolculuğa davet etti. Anında Weldon'un yüzü bir umutla aydınlandı. Kısa bir an düşündükten sonra, ertesi Çarşamba bir işi olduğunu ve o güne dek oraya dönmesi gerektiğini söyledi. O gün Perşembe olduğundan, önümüzde altı gün vardı. Şefimiz bu sürenin yeterli olduğunu düşündü; böylece o öğleden sonra yola çıkmaya karar verdik. Rahat bir yolculuk yaptık ve ertesi gün öğleden önce Hardwar kentine vardık.

Kalacağımız eve vardığımızda, evin bahçesinde on iki kişilik bir grubun oturduğunu gördük. Biz yanlarına yaklaşıırken hepsi ayağa kalktı ve evsahibi bizi karşılamak üzere öne çıktı. Ve bu grubun içinde İsa da bulunuyordu. Her zamanki gibi, ondan çevreye çok parlak bir ışık yayılıyordu. Sonra, daha aramızdan birileri bir söz söylemeden ya da bir şey ima etmeden, Weldon, ellerini uzatarak ve sevinç dolu

bir çığlık atarak koştu ve, İsa'nın ellerini tutarak, "Oh, sizi tanıdım, sizi tanıdım! Bu tüm hayatımın en ilahi anı!" dedi.

Bu sahneye tanık olup, arkadaşımızın coşku ve mutluluğunu görünce, hepimizi huşu verici bir sevince benzer bir şey kapladı. Sonra, Weldon gruba tanıtılırken, biz de ilerleyip oradaki herkesle selamlaştık.

Hep birlikte öğle yemeği yedik. Yemekten sonra, bahçe-de otururken, Weldon İsa'ya, "Bize bir konuşma yapmayacak mısınız? Doğrusu, ben bir ömür boyunca bu anı beklediğimi hissediyorum," dedi.

Kısa bir süre bir sessizlik oldu, ve sonra İsa konuşmaya başladı: "Her şeyden önce şunu bilmenizi isterim ki benim konuştuğum ve benim içimde bulunan Baba, herkesin içinde bulunan aynı sevgi dolu Baba'dır ve herkes O'nunla benim gibi konuşabilir ve O'nu benim kadar yakından bilebilir. İnsanların bunun mümkün olamayacağını söylemeleri önemli değildir. Sizler, her biriniz, Tanrısal Üstat olarak durup, tıpkı benim yaptığım gibi, tam bir hâkimiyetle her şeyi başarabilir, her sınırlılığı ve zorluğu aşabilirsiniz. Bunun zamanı gelmiştir. Ruh kumandayı tamamen ele aldığı anda, bedeninizin titreşimini sonunda saf beyaz bir ışığa dönüşene dek yükseltebilir, ve her şeyin ondan kaynaklandığı Baba'ya geri dönebilirsiniz.

Babamız, yani Tanrı saf ışık yayılımıdır ve her şey bu titreşen ışıktan kaynaklanmıştır; bu titreşimde herkes Tanrı ile birlikte durur. Bu ışık yayılımlarında tüm maddesel bilinç silinir ve biz formsuzdan forma doğru yaratımların projekte edildiklerini, her an her şeyin yenilendiğini görürüz. Sıvımsı madde olan asli kozmosta her şey mevcuttur ve, bu varoluştan ötürü, titreşimler o kadar yüksektir ki kimse onları algılamaz.

Yaradılışa büyük Kozmos'ta üretilen kozmik ışık titreşimlerinin yayılımı ya da ışınlımı neden olduğundan, biz ya-

radılışın hep sürdüğünü görebiliriz; ve bu ışınım her şeyi destekleyen evrensel yaşam ya da ışık enerjisidir ve ona ışınının ya da titreşimin Babası denir. O, ışınının Babası'dır, çünkü onun ışınımı başka herhangi bir ışınımı ya da titreşimi parçalayacaktır. Gerçekte o onları, sadece, diğer formların ortaya çıkabilmeleri için parçalar.

Bedenimiz Ruh titreşimleriyle uyum içinde titreştiğinde, biz ışık titreşimleri oluruz, ki bu tüm titreşimlerin en büyüğüdür, Babası'dır, Tanrısı'dır.

Çok yakında, bu kozmik ışınların madde denen şey için yıkıcı olabilecek kadar muazzam bir bombardıman oluşturdıkları kanıtlanacaktır. Bu ışınlar tüm enerjinin, tüm unsurların (elementlerin) kaynağından, tüm unsurların Babası'ndan gelirler. Bu yıkım ya da yok etme değil, sözde maddenin ruh formuna bir dönüşümdür.

Çok yakında şu olgu keşfedilecektir: Bu kozmik ışınlar tüm kütleye nüfuz edip atomun çekirdeğini parçalayacak, onları bir başka maddenin atomlarına dönüştürecek ve böylece daha yüksek düzende unsurlar yaratacak kadar müthiş bir nüfuz edici güce sahiptir; ve bu şekilde, yaradılış saf ışığın ya da yaşamın daha yüksek bir yayılımına doğru ilerler.

Böyle müthiş nüfuz edici bir güce sahip olan bu ışınlar, dünyadan ya da güneş sisteminden gelen tüm ışınımlardan kolayca ayırt edilir ve, onlar tüm bu ışınımlar ya da titreşimler üzerinde tam bir kontrole sahiptir. Yakında şu da keşfedilecektir ki, bu ışınımlar görünmeyen bir evrensel kaynaktan gelirler, ve dünya sürekli olarak bu ışınların muazzam bombardımanına maruz kalmaktadır ve bu ışınlar bir unsurun atomlarını bir başka unsurun Sonsuz parçacıklarına dönüştürebilecek kadar güçlüdür. Ayrıca, bu kozmik ışının bir atomun çekirdeğine çarptığında, onu parçalayacağı da keşfedilecektir. O bu atomu bir başka maddenin minnacık parçacıklarına ayırır, daha düşükten daha yüksek unsura

doğru bir dönüşüme neden olur. Böylece, bu ışınımalar maddesi yok etmezler; onu daha düşükten daha yüksek bir unsura, maddesel-olandan ruhsal-olana dönüştürürler.

Bu daha yüksek unsur insanın buyurduğu gibidir; o insan onun öyle isimlendirdiği ve daha yüksek bir amaç için kullandığından daha yüksektir. İnsan ruhsal titreşimler içinde durduğunda, bu ışınları ve onların eylem biçimini tam olarak belirleyebilir ve denetleyebilir.

Böylece, ruhsal titreşimler içinde duran insanın tüm çevresinde değişim-dönüşüm hep sürer. Değiştirip-dönüştürmek, daha yüksek anlamda yaratımdır. Böylece herkes bulunduğu yeri yaratır. Yaradılış asla son bulmaz; o sürekli.

Kosmos'tan gelen ışınım yayılımları ışıktan, ışık mermilerinden oluşur. Kozmos tüm evrenleri, yani tüm güneş sistemlerini kuşatır; merkezî güneşi güneşleri kendine çekip masseder, yoğunlaştırır ve o evrenlerden dağılan tüm enerjiyi bir araya toplar. Bu merkezî güneş titreşen, nabız gibi atan enerjiyle dolar, ve bu enerji öyle yoğunlaşır ve sonuçta ışık mermileri öyle muazzam bir kuvvetle fırlatılır ki onlar bir başka atomun çekirdeğiyle çarpıştıklarında, o atom parçalanır, ama yok olmaz. Onun parçacıkları bir başka unsurun parçacıklarına dönüşür ve sonunda ait oldukları unsurla birleşirler; o zaman o unsur yaşam bulur.

Yaşamı bu ışık mermilerinin bombardımanı ile salınan enerjidir; ve salınan enerjinin parçacıklar tarafından massedilen bölümüne parçacığın ya da bütün unsurun yaşamı denir; enerjinin salınan ama yaşam olarak massedilmeyen bölümü Kozmos'a geri döner ya da geri çekilir. O tekrar yoğunlaştırılır ve yine salınarak diğer atomlarla çarpışıp onları parçalar, böylece ortaya çıkan parçacıklar gidip bir başka unsurun atomunu yaratırlar.

Böylece yaradılış sürekli, sonsuzdur; enerji genişler ve yoğunlaşır, sonra hızı düşürülen titreşimlerle yoğunlaşır

Ölümsüz Üstatlar

forma dönüşür.

Bu zeki, yayılan Enerji, aslında maddesel değil ruhsal olan bedenlerimizin evrenini olduğu gibi, çevremizdeki evreni de kontrol eden, yöneten Tanrı'dır.

Bu değişim-dönüşüm, bir parçalanıp dağılma değildir. Bu zekâ öyle yönetir ki, bu ışık mermilerinden çok azı -bir zaman oranında ve yasaya tamamen uygun olarak- diğer atomların çekirdeklerine çarpar, böylece hiçbir tezahürün dengesi bozulmaz.

Bu yüce zekâ ile bir olan insan, bu etkiyi düzgün bir biçimde güçlendirip tüm ihtiyaçlarını anında karşılayabilir. Bu şekilde, insan doğanın yavaş sürecini hızlandırabilir. O, doğaya müdahale etmez; doğa ile -doğanın normalde işlediği daha düşük titreşim düzeninden- daha yüksek bir titreşim hızında işbirliği yapar. Her şey titreşimdir ve titreşimin etkilediği kata ya da alana uyar. Sözü edilen katların ya da alanların dünyayı kuşatan ortak merkezli kuşaklarla hiçbir ilgisi yoktur. Bu ortak merkezli kuşaklar ya da tabakalar, dünyayı kuşatıp dünyadan kaynaklanan titreşimleri geri yansıtan iyonlaştırıcı kuşaklardır, ama onlar Kozmik ışınları engellemez ya da kesmezler. Onlar vasıtasıyla dönüşüm ya da yaradılış her zaman devam eder. Bedenlerimiz bile daha düşükten daha yüksek bir hale doğru dönüşüm geçirir ve biz düşüncelerimizi ve, dolayısıyla, bedenimizi bilinçli olarak daha yüksek titreşimlere uyumlu tutarak bu değişimin bilinçli yöneticileri olabiliriz. Böylece, bedenimizi bilinçli olarak daha yüksek bir titreşim hızına uydurur ve o titreşim oluruz.

Üstat bu durumda bekler. Siz şimdi tüm koşullara hükmeden bir üstatsınızdır. Şimdi siz Tanrısal bir yaratımın ihtişamının ve bilincinin her türlü maddi düşüncenin çok üzerinde olduğunu bilirsiniz.

Birinci adım -mükemmellik alışkanlığını, Tanrı alışkanlığını, Tanrı'nın Mesihi alışkanlığını geliştirmekte oldu-

ğunuzu hep aklınızda tutarak- zihninin ve bedeninin tüm dışsal faaliyetlerini tam olarak kontrol etmek ve yönetmektir. Bunu her zaman her yerde, çalışırken ve dinlenirken yapın. Bu kusursuz mevcudiyeti kendi içinizde görün. Bu kusursuz mevcudiyeti, bu Tanrı'nın Mesih'i'ni gerçek benliğiniz olarak görme alışkanlığını edinin. Sonra biraz daha ileri gidin. Varlığınızın merkezinden göz kamaştırıcı parlaklıkta saf bir ışığın, Tanrısal Beyaz Işığın yayıldığını görün. Onun bedeninizin her hücresinden, dokusundan ve organından yayılacak kadar muhteşem bir biçimde parladığını görün. Şimdi Tanrı'nın Mesih'i'nin muzaffer, saf, kusursuz ve ebedi bir biçimde ortaya çıktığını görün. Buna tanrısal hakkınız olarak sahip çıkın ve o sizin olur.

'Tanrı' dediğiniz her seferinde, Tanrı'yı sunduğunuzu tam olarak bilin; ve böyle yaparak dünyaya beni Tanrı Mesih'i olarak sunmaktan daha büyük bir hizmet yapmış olursunuz. Kendinizi Tanrı Mesih'i olarak görmek, Tanrı'yı sizin dünyaya sunduğunuzu görmek ve Tanrı'yı kendiniz olarak görmek çok daha büyük ve asil bir görüştür.

Siz oturup Tanrı ile aranızda aracılık etmem, sizin için şefaatta bulunmam için bana dua ediyorsunuz. Beni idolleştirip sonra da o idole tapınmadığınız sürece, beni dünyaya Tanrı'nın Mesih'i olarak sunmanız ve benim vasıtamla sunulan Tanrı niteliklerini görebilmeniz de iyi bir şeydir. Ancak, beni idolleştirip o idole tapındığınız anda, beni ve kendinizi saptırmış olursunuz. Benim ya da bir başkasının sunduğu ideali görmemiz iyi bir şeydir, ama sonra o ideali kendi idealiniz kılmalısınız. O zaman biz birbirimizden ve Tanrı'dan ayrı olmayız; böylece insan dünyayı fethedip aşabilir. Tanrı'da BİR durarak her şey başarılabilir.

Eğer bunu sevgi, saygı ve adanışla geliştirirseniz, o bir alışkanlık olur ve çok geçmeden sizin tüm günlük yaşamınız ve tüm varoluşunuz haline gelir. Böylece, kısa bir süre için-

Ölümsüz Üstatlar

de Tanrısallığı ortaya çıkarmış olursunuz. Bir kez daha Tanrısız Mesih, Tanrı çocuğu olursunuz. Asli Ruh, Enerji ile Bir olursunuz. Bu Büyük Işığı gerçekten hissedin, görün ve tutun; onun sizin olduğunu kabul edin, ilân edin ve bilin; ve kısa bir süre içinde bedeniniz gerçekten bu ışığı yayacaktır.

Her çağda ve her durumda, evrenin her yanında bu yüce ışık mevcuttur; o her yerdedir. Bu ışık, yaşamdır.

Bir şey açık, basit ve kesin hale getirildiğinde, biz onunla ilgili olarak aydınlanırsınız. Işık bilinçli anlayışınızı aydınlatır. Yakında YAŞAMIN IŞIĞI, tüm büyük varlıklara yapmış olduğu gibi, sizin görüşünüzü de aydınlatacaktır. Bu büyük varlıkların birçoğu büyük parlak bir ışık içinde durur halde resmedilmiştir. Siz onu göremesiniz de, bu ışık gerçektir ve o sizin bedeninizden ışıyan yaşamdır."

Burada, İsa konuşmasına akşam devam edeceğini bildirerek, sustu. Sonra kalkıp, hep birlikte bahçeden çıktık. Yürürken, Weldon bize heyecanla şöyle dedi: "Bir düşünün! Burada siz bu insanlarla ilişki kurdunuz ve ben bu bölgede yaşıyor olmama rağmen onları hiç tanımadım. Bugün benim için gerçekten bir ifşaat oldu. Doğrusu, gözlerimin önüne yeni bir dünya, yeni bir yaşam serildi."

Ona, İsa'yı nasıl tanıyabildiğini sorduk. O, "Biliyorum, onu hemen tanımam sizi hayrete düşürdü. Doğrusu, ben de nasıl tanıdığımı bilmiyorum. Sadece onun o olduğunu bildim ve hiçbir şey bu bilışı sarsamaz," diye karşılık verdi.

Ona eğer işinin başına dönecekse, o Pazartesi oradan ayrılması gerektiğini, o gün grubumuzdan iki kişinin Darjeeling'e gitmek üzere yola çıkacağını ve ona eşlik edebileceğini söyledik.

"Hayır" diye anında karşı çıktı Weldon, "bir haberci yollayıp işi bir başkasına vermelerini isteyeceğim. Burada kalıyorum. Artık istesenez de beni gönderemezsiniz."

Bölüm 15

☞ gün, akşama dek kırlarda dolaşp, birçok ilginç yeri ziyaret ettikten sonra, akşam saat sekizde kaldığımız yere döndük ve dostlarımızın yine bahçede toplanmış olduklarını gördük.

Kısa bir süre genel konular üzerinde sohbet ettikten sonra, İsa söze girerek şöyle bir konuşma yaptı: "Sizinle sizin kendinizle konuşmanızı istediğim gibi konuşacağım. Eğer bu bildirimleri gerçekleştirir, böylece onları bir parçanız kılar-sanız, başka bir bildirim ihtiyacınız kalmaz. Bu bildirimler kesinlikle formüller olarak kullanılmamalıdır. Öğrenciler onları kendi düşüncelerini Tanrısal Prensipten uyum içine sokmak ya da, birçoklarının dediği gibi, 'düşüncelerini tek bir noktaya yönelecek şekilde eğitmek' için kullanabilirler.

Şu iyi bilinen bir olgudur ki, TANRI (God) sözcüğünü ne kadar sık söyler, ve onun içinizde bulunan ve içinizden akan en yüksek prensip olduğunu bilerseniz, ondan o kadar büyük yarar sağlarsınız.

Tanrı'yı içinizden akan Yaratıcı Prensipten görün; o prensibi yoğunlaştırıp güçlendirin, ve onu daha dinamik bir etkiyle dışarı gönderin. O her zaman, çevrenizden olduğu gibi, içinizden de aktığından, onu varlığınızın tüm gücüyle dışarı doğru sevk ederek, ona daha büyük bir güç ve hız kazandırabilirsiniz. İnsan bedeni bu kuvveti dönüşüme uğratan vasıta ve ona daha fazla güç verildiğinde daha büyük

Ölümsüz Üstatlar

işler başarılabilir.

Böylece, tam hâkimiyeti içinde duran tek bir insan tüm dünyayı yenebilirken, milyonlarca insan bu prensibin ışı-nımlarını büyütüp dışarı yolladığı takdirde bu prensibe çok daha büyük bir kuvvet katılmış olur. Böylece, siz milyonlar-ca insanın neyi başarabileceğini hayal edebilirsiniz.

İçinizde bulunan Tanrı Prensibi'ni güçlendirdiğinizi bi-lererek Tanrı sözcüğünü ne kadar çok kullanırsanız, bedenini-zin titreşim hızı da o kadar yükselir. Bu titreşimler Tanrı sözcüğünün ifade ettiği ve yaydığı Tanrısal titreşimlere uyum sağlar ve karşılık verir. Eğer bir kez, anlamlı bir bi-çimde TANRI dersiniz, bedeniniz asla eski titreşim hızına geri dönmeyecektir. Bunu bir süre deneyin ve onun sizin için ne yapacağını görün. Tanrı'yı düşündüğünüz her seferinde, Tanrı'nın İlâhi Plânı olduğunuzu hatırlayın. Bunlar benim sözlerim değil, Tanrı'nın Mesih'i'nden, kendinizden gelen kendi sözlerinizdir. Şunu unutmayın ki, insan İsa, saf yaşam ya da Tanrı olan ışığı ifade ettiğinde Mesih olmuştur.

Tanrı'nın olduğu her şey, Tanrı-insanın kullanması içindir; böylece BEN'İM tüm maddeyi kullanma hak ve yetki-sine sahiptir. Bu tam bir birliktir. Tanrı'nın sahip olduğu her şeye Tanrı'nın Mesih'i de sahiptir.

Şimdi TANRI (God) sözcüğünü ele alalım. Bu sözcük neden bu kadar çok güce sahiptir? Bu sözcük söylendiğinde salınan titreşimler yüzünden; çünkü bunlar çok yüksek, çok etkili kozmik titreşimlerdir. Onlar Kozmik Işın ile gelip en yüksek ışı-nım alanını oluştururlar. Bu alan herşeyi kapsayı-cı, herşeye nüfuz edici, herşeyi var edicidir, ve tüm maddeye hükmeder. Onlar tüm enerjinin hükmeden unsurlarıdır ve bu titreşim ışık ve yaşam taşıyan vasıtaadır.

Bu ışı-nımın ardındaki hükmedici zekâyâ biz TANRI de-riz ve, ışı-nımı vasıtasıyla bu zekâ herşeyi kaplar. Hem ışık hem de yaşam bu ışı-nım alanından çıkıp yayılır. İnsan bun-

ları kabul ettiğinde, onları bedeninde birleştirir; onlar bir olurlar. Bu beden hemen ışık titreşimine karşılık verir ve o Tanrı titreşimi olur; o beden ışık yayar. Böylece, Tanrı olarak duran biri, daha düşük bir titreşim alanında bulunan biri için çoğunlukla görünmez olur. İşte Tanrı sözcüğünün bu kadar güçlü olmasının nedeni budur.

Bu destekleyici sözcük yüzünden Kutsal Kitabınız bu kadar etkili ve uzun ömürlü olabilmektedir. O kitapta bu sözcüğün kaç kere söylendiğini düşünün. Yazılmış ya da söylenmiş her bir sözcükten yayılan farklı ışık yayılımlarını ve dolayısıyla, yaşam ve enerjiyi görün. Her bir sözcük TANRI sözcüğünü söyleyen, işiten, ya da gören herkesin ta ruhuna titreşimlerini taşır; ve ruh bu titreşime karşılık verirken, o ruh bu titreşimler tarafından yükseltildiğinden, o ışınlamaların kaynaklandığı kitap da buna karşılık olarak yüceltilir. Böylece kitaba yaşam, güç ve ölümsüzlük verilir. Gerçekte bunu başaran TANRI sözcüğüdür.

Artık evinizin içine girip, onu düzene sokmanın ve TANRI sözcüğünün sizin için ne yapacağını keşfetmenin zamanı gelmiştir. Bir süre dikkatle düşünün, o sözcüğü deneyin ve onun tüm farklılıkları ve çekişmeleri bırakmanıza neden olup olmayacağını görün. Tüm ruhunuzla TANRI deyin ve -insanlara daha şefkatli ve daha âdil davranmanıza neden olacak olan- coşkuyu hissedin. Tanrı'yı karşınıza yerleştirin, o zaman çoktan unutulmuş çağların pusu bir parça duman gibi dağılacaktır. Akıl (entelekt) buna karşı çıkabilir. Ona aldırmayın; o da defalarca yanılmıştır. TANRI sözcüğü içinizde hâkim ve egemen olsun, o zaman tüm o çekişme ve karmaşa dünyası size dokunamaz.

Siz TANRI'nın ya da en yüksek titreşimin var olduğunu ve onun TÜM GÜÇ olduğunu bildiğinizde, onu HER ŞEYİ başarmak için kullanabilirsiniz. Onunla kendinizi bir yerden bir başka yere aktarabilirsiniz. Eğer siz bir yerdeyseniz ve

başka bir yerde olmanız gerekiyorsa, bunu yapmanızı önleyen şeyin Tanrı değil, benlik olduğunu hatırlayın. Eğer bulunduğunuz yerde kalırsanız, Tanrı gücünü sınırlı bir biçimde kullanıyorsunuz demektir. Benliği bırakın, sınırlılığı ortadan kaldırın, sizin Tanrı titreşimi ve gücü ile bir olan Tanrı Mesihi olduğunuzu bildirin. Siz Tanrı titreşimi olmanızı kesinleştirdiğiniz anda, gideceğiniz yerde olursunuz. Bir şeyi sadece düşünmek o şeyi gerçekleştirmez. **SİZ BİLMELİ VE YAPMALISINIZ**; kaynağı ya da prensibi bunu yapacak kadar yeterince sevmeli ve ona tapınmalısınız.

İman düşünce vasıtasıyla yolu gösterir; ama o titreşim olabilmeniz için Tanrı'nın Mesihi'nin bunu gerçekten emretmesi gerekir. Siz o titreşimin tüm kumandayı ele almasına izin verdiğiniz anda, **İSTEDİĞİNİZ ŞEYİ YAPARSINIZ**. Bunu sevgi ve tapınma yoluyla **BİLİŞ** başarır. Sizin bu titreşimin ışınlılarının bilincinde olmamanız onun var olduğu gerçeğini yok etmez. Onun var olduğuna iman ederek, sonra da var olduğunu bilerek, onun varoluşunun bilincine varırsınız; o zaman onu kullanabilirsiniz.

Siz bir titreşimi ifade ettiğinizde ve o titreşim alanına uyumlu olduğunuzda, daha düşük bir titreşim alanında ifade edenler için görünmez olursunuz. Böylece, eğer bedeniniz ışık hızında titreşiyorsa, siz ışığı göremeyenler için görünmez olursunuz. Işık, Yaşam'dır; böylece eğer tümüyle ışık titreşimlerinde yaşarsanız, bedeniniz saf yaşam olur. Işık, ve Yaşam, Tanrı'dır. Böylece, Tanrı titreşiminde yaşadığında herkes **TANRI**'dir.

'Artık sizin ne güneş ne de ay ışığına ihtiyacınız olacak; Rab sizin için sonsuz bir ışık olacak ve o sizin Tanrı'nız olacak,' denmiştir. Bedensel titreşimleri Tanrı titreşimleri ile uyum içinde olduğunda, Tanrı'nın Mesihi artık ışığa ihtiyaç duymaz. Onun bedeni öğlen güneşinden de parlak ve saf bir ışıktır. İnsan kanalıyla saf yaşamı (ışığı) ifade eden Tanrı'

nın Rabbi (ya da yasası) dünya üzerinde Mesih olur. Her bir insan, Tanrı yasasını anlayıp gerçekten yaşadığında, Mesih olur.

'BEN (BEN'İM) dünyanın ışığıyım. Beni takip eden karanlıkta yürümeyecek, yaşam ışığına sahip olacaktır,' denmiştir. Eğer siz Tanrı ile el ele yürüyorsanız asla karanlıkta kalmazsınız. Eğer Tanrı'nın muzaffer olmasına izin verirseniz, işleriniz ve başarılarınız ebedileşir. Siz bu titreşimle ortaya çıkarsınız ve bu ışığa uygun olarak yaşadığınız sürece ne yaşlanır ne de ölürsünüz; bu titreşimler sonsuza dek varlığını sürdürür.

Birçok kişi asil yaşamlar yaşamış ve -hepsi Tanrı titreşimleriyle başarılan- asil işler başarmıştır. Böylece onlar -bu titreşimleri düşürerek ve sıvımsı maddenin katılaşp forma dönüşmesini sağlayarak- yaratma gücüne sahip olmuşlardır. Sıvımsı madde tüm unsurları içeren maddedir. Bilim adamları tüm unsurların bu sıvımsı ya da buharımsı hale dönüştürülebileceğini keşfedeceklerdir. Bu haldeyken, tüm madde aynı titreşim hızında titreşir ya da ışıır. Böylece, titreşimleri o unsurun parçacıklarının kaynaşp birleşecekleri hıza düşürerek, istediğiniz unsuru üretebilirsiniz. Burada Kozmik ışımalar önemli bir rol oynar. Burada değişim-dönüşüm meydana gelir.

Birçok büyük ruh yaşamış ve işleri onlarla birlikte göçmüştür, çünkü onlar kendilerini destekleyen gücün bilincinde değillerdi. Diğerleri gibi, onlar da kendi işlerinin bilincinde değillerdi ve böylece unutulmuşlardır. Eğer onlar bu gücü tanımış ve sonra, kesin ve kuşkusuz düşünce ve eylemle bu işleri güçlendirmiş olsalardı, başarıları -tıpkı, Mısır'ın Büyük Piramidi gibi- bugün insanlığın önünde unutulamayacak bir dağ gibi dururdu.

Mesih yaşamını yaşamak çok daha büyük bir şey değil mi? Bu onu idealiniz yapmanıza değmez mi? Bu, yaşamın

küçük, önemsiz şeylerini tamamen ortadan kaldırmaz mı? Öne çıkıp Mesih Yaşamı'nı yaşamaya cüret etmiş olanların başardıkları şeyleri görmüyor musunuz?

Siz bunu başardığınızda, o zaman Tecelli Dağı'nın* üzerine çıkarsınız. O zaman insanın yasası ve kehaneti ortadan kaybolur ve muzaffer Mesih tek başına durur, ama o yalnız değildir. Siz bunu yapabilirsiniz, eğer isterse, herkes bunu yapabilir.

Ruhsal ile maddesel olanın Mesih'te birleştiğini biliyorsunuz. Ruh bilir ki, 'Ben kendiliğimden gelmedim, Ben Baba' danım.' Tapınak (beden) Mesih'in içinden ışıldadığı saf bir kanal olmalıdır. Mesih bireyde ortaya çıktığında, o zaman o benim yaptıklarımdan daha büyük mucizeler yapacaktır. Siz aradığınızda, benim içimdeki Mesih'i ve kendi içinizdeki Mesih'i bulacaksınız, bizler hepimiz kardeşiz ve biriz.

Bir birey olarak her birinize Mesih görüldüğünde sizin saatiniz de gelmiş olacak; o zaman siz de Mesih bilincine yükselecek ve tıpkı benim yapmış olduğum gibi Baba'yı yücelteceksiniz.

Çarmıha gerildiğimde son sözlerimin, 'Tanrım, Tanrım, beni neden terk ettin?' olduğu yazılmıştır. Bu tam bir yanılsı çeviridir. Bu sözler aslında şöyleydi: 'Tanrım, Tanrım, sen beni ve çocuklarının hiçbirini asla terk etmedin, çünkü çocukların sana benim gelmiş olduğum gibi gelebilirler. Onlar benim yaşamımı benim yaşamış olduğum gibi görebilirler. Böylece, o yaşamı yaşayarak Mesih ile birleşir ve Senin'le Bir olurlar, Tanrım.'

Orada ben terk edildiğimi ya da Tanrı'dan ayrı olduğumu asla düşünmedim. Tanrı'nın Mesihi o saatten çok önce kesin olarak ortaya çıkmıştı. Onlar benim bedenimi yakmış olsalardı, onu, görünüşteki yıkımda salınan aynı parçacıklardan tekrar oluşturabilirdim. Onlar bedenimi paramparça

* Bkz. Birinci Cilt, s. 43. (Ç.N.)

etselerdi, onu bir anda bütünleştirebilirdim; ve hiçbir değişiklik olmazdı.

İnsan öyle oluşturulmuştur ki, o Tanrı'nın Mesihi anlayışıyla durduğunda, yeterince zeki enerji salar ve bu enerji ve zekâ onu öyle kaplar ki, beden parçalansa ve yaşam unsuru parçacıklardan ayrılrsa bile, bu zeki yaşam prensibi aynı parçacıkları birleştirip önceki forma dönüştürebilir. Kalıp oradadır; o yok edilemez bir maddeden oluşmuştur. Sadece o maddeyi yeniden birleştirip kalıbı doldurmak gerekecektir, ona aynı yaşam unsuru nüfuz edecek, ve siz aynı kusursuz kalıba ve görüntüye sahip olacaksınız.

Böylece, çarmıha gerilmenin bana bir zarar vermediğini görebilirsiniz; o sadece Mesih Prensibi'ne zarar vermeye kalkışanlara zarar vermiştir. O, Büyük Prensip yasasını yerine getirmenin bir örneği, ve tüm insanlığın izleyebileceği bir yoldu. Bu yolu izleyerek, onlar da Tanrı'nın Mesihi olurlar, böylece idealleri yok edilemez bir forma dönüşür. Bu beden bile yok edilememişti. Onun titreşimleri öyle yüksekti ki, onu çarmıha gerilmesi, bunu yapanların -faninin bedene uygulayabileceği- tüm sınırlamayı bitirmelerinin bir simgesinden başka bir şey değildi. Fani sınırlamanın tamamlanması için, bedeni mezara koyup, mezarın girişini büyük bir taşla sımsıkı kapatmak gerekiyordu. Böylece bu iş bitmişti.

Ölümlü, fani olan bittiğinde, ölümsüzlük gerçekleşir. Böylece, insanın ölümsüz bedenini kayadan oyulmuş bir mezara bile hapsedmek olanaksızdır. Eğer bu gerekli olsaydı, böyle bir bedeni serbest bırakmak için o kaya bile eritilebilirdi. Böylece, gördüğünüz gibi, tüm o sahne insanın kökeninin bir simgesi idi."

Bölüm 16

Bu toplantılar birkaç gün daha devam etti. Sonunda, Gordon Weldon ile benim orada dostlarımızla birlikte kalmamıza, Şefimiz'in ve diğerlerinin Darjeeling'e dönmelerine karar verildi. Orada, araştırma grubumuz elde ettiğimiz verileri bir araya getirmek ve listelemek için bir merkez kuracaktı.

Onlar ayrıldıktan sonra biz kampımızı daha kalıcı bir biçimde kurduk, Şefimiz Aralık ayında dönene dek bizim merkezimiz de burası olacaktı.

Yerimiz vadiden yüz elli metre yükseklikte, bir dağ kolundan vadiye doğru uzanan bir sırttaydı. Buradan, ziyaret etmek istediğimiz birçok yere kolayca erişebileceğimizden, burası ana kamp için çok avantajlı bir yerdi.

Kamp uzun, heybetli ağaçlardan oluşan büyük bir korunun ortasında yer alıyordu. Zemin ana sırttan bizim kampımıza doğru tedrici bir eğimle uzanıyor, ona hilal-şeklindeki bir amfiteyatronun ortasına yerleşmiş görüntüsü veriyordu, vadi duvarı da öbür bölümü çevreliyordu. Vadi duvarının ötesinde ve üzerinde, güneş bir sıvı altın denizine gömülüyordu. Her akşam bu renk amfiteyatromuzun arka plânını oluşturan sırtın eğimli yüzeyine yansıyor, onu nabız gibi atan bir renk deniziyle kaplayıp, adeta devasa bir haleye dönüştürüyordu.

İnsan, güneşin son ışınlarının ufkun ardında kayboluşunu sessizce izlerken, karşısında saf altından bir cüppeye

bürünmüş, kollarını iki yana açmış, beyaz ışıktan aura'sı millerce öteye uzanan büyük bir Varlık bulunduğunu hayal edebilirdi.

Bir akşam, günbatımından hemen önce kamp ateşimizin yakınında otururken, güneşin o güne dek tanık olmadığımız kadar muhteşem bir biçimde parladığını gördük; bu olağandışı fenomen o kadar aşikârdı ki grubumuzun her üyesi büyülenmiş gibi bakakalmıştı. İçimizden birisi, kampımıza birkaç dakika önce gelmiş olan bir Sanyasi'ye* dönerek, güneşin o akşam adeta kendi kendisini geçmeye çalıştığını söyledi. Sanyasi, "Bu hayırlı bir olayın habercisidir" diye karşılık verdi. "Kısa bir süre sonra bu bölgede büyük ruhların bir araya geldikleri bir mella** yapılacak. Şimdi lütfen sessiz olalım."

Hemen ardından, bulunduğumuz ortama sanki yukarıdan inen derin bir sessizlik çöktü. Sonra birden duyulan semavi bir ses, yine semavi bir ahenk ve ritimle sessizliği bozdu. Sonra binlerce Kokila kuşu heyecan verici tizlikte bir ahenkle şakıyarak o sesle birleşti ve ortaya öyle uyumlu bir kantat*** çıktı ki insan onun cennetten gelmediğine asla inanamazdı. Sevgili okur, biliyorum ki, eğer siz de bu sahneye tanık olup o şarkıyı işitebilseydiniz, yaptığım tasviri hiç de abartılı bulmazdınız.

Ardından, kuşların tiz şakıması sona erdi, ama şarkı öncekinden de görkemli bir biçimde dalgalanmaya devam etti. Sonra, sırtın eğiminde iki meleksi dişi figür belirdi, büründükleri titrek parıltılı gümüşü kıvrımlı giysi adeta mistik bir güzelliğin belirsiz hatlarını oluşturunuyordu. Yüzleri o kadar güzeldi ki insan ancak, "Onları salt sözlerle neden incitmeli ki?" diyebilirdi.

* Sanyasi: Gezgin zahit.

** mella: Kutsal toplantı.

*** kantat: Kısa bir oratoryoyu andıran, birçok solo ve koro bölümünden oluşmuş dini müzik eseri. (Ç.N.)

Sanyasi gibi, biz de nefes almayı bile unutarak, adeta büyülenmiş bir halde oturuyorduk. Birden, binlerce ses o koro-ya katıldı; ardından beliren formlar birleşmeye başladılar ve o iki meleksi figürün çevresinde bir daire oluşturdular. Sonra, şarkı başladığı gibi aniden sona erdi ve o meleksi figürler de gözden kayboldular. Ortalığa mutlak bir sessizlik hâkim oldu ve sonra ortada, parlak renkler içinde büyük bir form belirdi. Güneş ışınları gözden kaybolurken, bu form yavaş yavaş küçüldü, en sonunda kusursuz, simetrik bir bedene ve eşsiz renkte dökümlü saçlara sahip erkeksi bir form olarak karşımızda durdu. Üzerinde, omuzlarından kat kat inen kıvrımlı ve ışıltılı beyaz bir giysi, belinde gevşek bağlanmış gümüşü-beyaz bir kuşak vardı; o bize vakur adımlarla yaklaşırken giysisinin etekleri yerleri süpürüyordu. Doğrusu, bir Yunan tanrısı ondan daha görkemli görünemezdi.

O bize yaklaşıncı durdu ve şöyle dedi: "Tanıştırılmamız gerekmiyor; resmi davranmamız gerekmez. Ben sizleri gerçek kardeşlerim olarak selamlıyorum. Ben kendi elimi uzatıp yine kendi elimi sıkıyorum. Kendimi kucaklamakta tereddüt eder miyim? Hayır, çünkü sizi kendim gibi seviyorum. Ben de sizin gibiyim; isimsiz, yaşsız ve ebediyim. Birlikte, gerçek alçak gönüllülük içinde, biz Tanrı ile biriz."

Varlık, bizim hayranlık ve şaşkınlık dolu bakışlarımızın karşısında bir an sessiz kaldı. Sonra birden giysisi değişti; o şimdi karşımızda bizim gibi giyinmiş biri olarak duruyordu, ve yanında büyük bir Rajputana kaplanı vardı! Bu, postu güneşin son parıltıları içinde ipek ibrişimdenmiş gibi görünen güzel bir hayvandı. Biz tanık olduğumuz olaya kendimizi öylesine kaptırmıştık ki kaplanın varlığını önce fark etmedik, ancak fark edince hepimizi ani bir korku kapladı. O sırada kaplan birden yere çöktü. Ancak, konuğumuzun verdiği emirle tekrar ayağa kalktı, bir-iki adım atıp başını adamın öne doğru uzattığı ellerine koydu. O zaman bizleri kaplamış

olan korku dalgası geçti ve hepimiz sakinleştik. Konuğumuz kamp ateşinin önüne oturdu, biz de ona yaklaştık. Kaplan ise biraz uzaklaşıp tüm cüssesiyle yere uzandı.

Konuğumuz bize gülümseyen gözlerle bakarak, "Kısa bir süre için konukseverliğinizi paylaşmaya geldim ve, eğer rahatsız etmiyorsam, büyük mella'ya kadar sizinle birlikte kalacağım," dedi. Bunun üzerine, hepimiz, onu aramıza bu-
yur etmeye çok hevesli bir halde, kalkıp onunla el sıkıştık.

O bize teşekkür etti ve ardından şöyle bir konuşma yaptı: "Bakın, hiçbir hayvandan korkmanız gerekmez. Eğer onlardan korkmazsanız, onlar da size hiçbir biçimde zarar vermezler.

Sizler daha önce bir insanın köylülere korumak için bedenini bir köyün girişine hareketsiz bir biçimde serdiğini görmüştünüz. Bu sadece o halka verilen fiziksel bir işarettir. Beden hareketsiz ve korumasız bir biçimde hayvanların insafına bırakılır; ancak o böyle olduğu halde hiçbir zarar görmez ve insanlar bu olguyu fark ederler. Böylece onlar hayvanlardan korkmaz olurlar. Korkmayı bıraktıkları anda da, artık korku titreşimleri yaymazlar; ve hayvanlar da hiçbir korku titreşimi almadıklarından, insanları -tıpkı çevrelerindeki, yine korku titreşimleri yaymayan ağaçlar, otlar ve kullübeler gibi- avlayıp beslenilecek bir şey olarak görmezler. Hayvan, daha önce, büyük bir korku yaydığı için besleneceği bir yer olarak seçmiş olduğu aynı köyün içinden bu kez hiçbir şey yapmadan geçip gidebilir. Siz bu olguyu gözlemlemişsiniz. Hatta, aynı hayvanın yere yüzükoyun uzanmış insanın üzerinden geçip, köyde dolaşarak, kendisinden korkan insanı aradığını da görmüştünüz.

Siz aynı hayvanın birbirinden altı metre uzaklıktaki iki küçük çocuğun arasından geçip, ondan korkan yetişkin bir insana saldırdığını da görmüştünüz. Çünkü çocuklar korkuyu tanıyacak kadar yaşanmamışlardır; dolayısıyla da hay-

van onları görmemiştir."

Bu deneyimlerin anıları birden zihnimize üşüştü ve biz korku konusu üzerinde onun daha derin anlamını fark edecek kadar derin bir biçimde düşünmemiş olduğumuzu fark ettik.

Karşımızdaki büyük varlık, Rishi, sözlerine şöyle devam etti: "Bir hayvanı sevdiğinizde o da size sevgiyle karşılık vermek zorundadır; eğer sevgiye direnirse, size zarar veremeden kendini yok edecektir. Hayvan, insana kıyasla, bu koşulun daha çok bilincindedir." Sonra kaplana bir göz atarak, "Şimdi gelin bu kardeşimize sevgimizi sunalım ve onun vereceği karşılığı görelim," dedi.

Bizler onun bu isteğine elimizden gelen en iyi şekilde karşılık verdik. Anında, kaplan toparlandı, ayağa kalktı ve her deviniminde büyük bir sevinç göstererek bize yaklaştı. O zaman, Rishi şöyle konuştu: "Bakın, hayvana bir düşman olarak yaklaşın, o zaman çarpışacağınız bir düşmana sahip olursunuz; ona bir kardeş olarak yaklaşın, o zaman bir dosta ve koruyucuya sahip olursunuz."

O sırada, Tibet'teki Tau Haçı Tapınağı'ndan beri bizlere eşlik etmiş olan Muni ayağa kalkarak, mella için toplanacak hacılara hizmet etmek üzere Hardwar'a dönmesi gerektiği için bizden ayrılacağını bildirdi. Sonra hepimizle vedalaşarak aramızdan ayrıldı. O bu yolculuk boyunca çok sessiz olmasına karşın, biz onun dostluğundan ifade edilemeyecek kadar çok zevk almıştık. Bu büyük ülkede onun gibi birçok varlık vardır; onların tek bir söz etmeleri bile gerekmez, ama siz onların büyüklüğünü hissedersiniz.

Muni aramızdan ayrıldıktan sonra biz yerlerimize oturduk ama daha kendimizi tam olarak toparlayamadan, kampımıza Emil, Jast ve Chander Sen geldiler. Selamlaştıktan sonra, hep birlikte oturup, o ülkenin büyük bir bölümünü kapsayan bir gezi programı yaptık. Bu sonuçlandırıldığında,

Emil ziyaret edeceğimiz yerlere ilişkin birçok ilginç efsaneden söz etti. Tüm bunların içinde ben kamp kurduğumuz bölgeyle ilgili olan ve her on-iki yılda bir bu bölgede yapılan Maha Kumba mellası ile yakından ilişkili olan ilginç bir efsaneden söz edeceğim. Diğer bölgelere kıyasla her yıl bu bölgede bulunan tapınaklarda ve o mella'da daha fazla hacı toplanıyordu. Burada bir mella'da beş yüz bin kişilik bir kalabalık toplanıyordu. Bu dönemin olayı çok önemli olduğundan, bu sayının daha yüz binlerce artması bekleniyordu. Bu olayın güzel atmosferi şimdiden ortalığı kaplamıştı.

Hardwar "Büyük Kutsal Yer" olarak biliniyordu. Brindavan'da yaşamış olan Sri Krişni de bu vadide büyümüştü. Bu bölge adeta bir cennete benziyordu. Burası tatlı sesli Kokila kuşlarının da yurduyd.

Bu bölgede Amri kavanozundan dökülen ebedi nektarın damlalarının düştükleri yerlere dikilen, mücevherlerle süslü sınır taşları (nirengi noktaları) bulunuyordu; bu, Devatos (tanrı) ile Asura'nın (şeytan) -bir başka deyişle, ruhsallık ile kaba maddeselliğin- savaşından sonra denizden saçılmış olan nektardı. Bu Hindistan'ın ruhsal yaşamın büyük önemi-ne uyandığı zamanı işaret eder. Nektar kavanozu o kadar değerliydi ki ona sahip olmak için ikinci bir savaş yapılmıştı. Söz konusu tanrı şeytanı geçmek için öyle acele etmişti ki kavanozdan yere damlalar dökülmüştü; ve onların döküldükleri yerlere de bu mücevherli sınır taşları dikilmişti.

Bu daha derin ruhsal anlamı gizleyen bir efsanedir. Bu efsanelerin anlamlarının ebedi ve geniş kapsamlı olduğu daha sonra görülecektir.

Burada, bu bölgede, bizler Büyük Rishi'ye eşlik ederek birçok tapınağı ziyaret ettik ve çevrede dolaştık. Aralık ayında Şefimiz ile buluşup güneye, Abu Dağı'na bir yolculuk yaptık. Oradan Brindavan'a ve Hardwar'a döndük ve yine birçok tapınağı ziyaret ettik; oralarda bu insanların yaşama-

rıyla çok mahrem ilişkiler kurduk. Bu mahrem ilişkiler, öğretiler ve olaylar ne yazık ki yayınlanamaz. Onların bize koydukları tek kısıtlama, eğer bunları açıklamak istiyorsak, bunu yayın yoluyla değil de, kişisel olarak gruplara yapmamız rica etmeleriydi. Bizler de, bu ricaya saygı göstererek, bunları hiçbir zaman yazmadık; sadece, isteyenlere sözlü olarak aktardık.

Bu kutsal adamlardan ve müritlerden oluşan büyük kitlenin toplanması asla unutulmayacak bir deneyimdi. Bu büyük kalabalıkta hiçbir telâş, karışıklık ya da itiş kakış yoktu; herkes tek bir amaçla tek bir noktaya doğru ilerliyordu. İnsan her yanda iyilikseverlik ve şefkat görüyor ve her ağızdan çok saygılı bir biçimde Kâdiri Mutlak Tanrı'nın adının çıktığını işitiyordu. Bu batı dünyasının Zaman dediği upuzun koridor boyunca yankılanan Ruhsal bir yankıydı. Doğu'nun enginliğinde ise zamanın hiçbir önemi yoktu. İnsan orada dört ya da beş yüz bin kişinin toplandığını sadece tahmin edebilirdi; onları tek tek saymanın bir yolu yoktu.

Tekrar o akşama dönersek, o büyük mella'dan önceki günün akşamı kamp ateşimizin çevresinde otururken, Rishi bize bu büyük olayın amacını açıkladı.

Hindistan'da yapılan böyle toplantıların hemen hepsinin yüzeyde görünenden ya da efsanenin ifade ettiğinden çok daha derin bir anlamı vardır.

Bölüm 17

Rishi o akşam şöyle bir konuşma yaptı: "Kutsal Kitabınız' da, 'Tanrı'nın O'nu sevenler için hazırladığı şeyleri ne göz görmüş, ne kulak işitmiş, ne de kalp hissetmiştir,' diye 'bir söz vardır. Bu, 'O'nu sevenler için' değil, 'Tanrı'nın Mesih'i'ni sevip ortaya çıkaranlar için' diye yazılmalıydı.

Yaşamın Prensibi'ni ya da amacını çok az insan anlar. Anlayış Prensibi her şeyin altında yatan en önemli şeydir. Dolayısıyla, 'Sahip olduğun her şeyi ver, ama anlayış kazan,' sözü doğru bir atasözüdür. Bilinçli amacı anlamak her şeyin temelini oluşturur. Hazreti Süleyman'ın* çok bilgili ve kudretli bir varlık olmasını sağlayan da buydu. O kendisine anlayış temelini verilmesini ve anlayan bir kalbe sahip olmayı istemişti. Bu ona büyük bir bilgelik kaynağı açmış ve öyle kudretli bir konuma getirmişti ki sonunda sahip olduğu zenginlik ve onurla bin muhteşem kazanımın Sultanı olarak tanınmıştı. Bu, simgesel biçimde, Süleyman'ın 'bin karısı' olarak ifade edilmiştir.

Süleyman'ın devrinde, bir eş büyük bir kazanımın, Evren'in tüm tarihini ve onun İnsanlık ve her bir insanla kesin bağlantısını önceden görmüş herşeyi-bilen bir anlayışın simgesiydi. Süleyman bu kazanımlarını halkına sunup, onların yararına kullandığında, karşılığında kat kat fazla kazanım-

* *Kur'an*'da adı geçen peygamberlerden biri; *İncil*'de sözü edilen İsrail kralı. (M.Ö. 970-931) (Ç.N.)

Ölümsüz Üstatlar

lar elde etmişti. Kutsal Kitabınız'da bundan, 'Ve Tanrı Süleyman'a sahildeki kum taneleri kadar çok bilgelik ve anlayış, ve büyük bir kalp vermişti,' diye söz edilir.

Süleyman, sözcüğün gerçek ya da dünyevi anlamında bir kral değildi; o kendisinin ve kendi ailesinin kralıydı. O böyle bir krallık mertebesine sahipti. Ve o tahttan, bilgece danışmanlık isteyen herkese sevgi, anlayış, bilgelik, adalet ve bolluk dağıtıyordu.

O zamanlar tüm insanlık ondan bunu istiyordu ve, karşılık olarak da, o bin kat fazla sevgi, anlayış, bilgelik, adalet ve bolluk elde ediyordu. Süleyman'ın halkı 'dimdik tuttuğu bir demir asa' ile yönettiği söylenir, ancak bu asla başarısızlığa uğramayan yasanın simgesiydi. Onun dağıttığı şey ona bin kat, on bin kat büyüyerek geri döndüğünde, Süleyman'ın Krallığı -tüm dünyayı kapsasa da- yasanın ya da rabbin ödülünün zenginliğini kapsayamıyordu. Bu Tanrı'nın Mesih'i'nin -benlik Tanrı'ya, Prensipte itaat etme emrine uyduğunda sahip olduğu- hazinesiydi.

Hiçbir karşılık beklemeden verdiğinizde alacağınız ödül sınırsız olur. Önce Tanrı'ya, sonra tüm dünyaya sevginizi sunun. O sevgi milyonlarca insanın düşüncelerinden geçtiğinden ve onlar tarafından binlerce kat büyütüldüğünden, tüm dünyayı kapsayarak ve binlerce kat büyüyerek geri döner. Bu yüzden, o geri döndüğünde bütünüyle dünyaya sığmaz olur.

Bu tek başına dünyayı kurtarır ve sonuç cennettir. Böylece uyum hüküm sürmeye başlar. Süleyman kendi kendine bunu anlayış, bilgelik, adalet, bolluk ve büyük bir mutlulukla yapmayı emretmişti. Ne oldu? Dünya bu bolluğu barındıramazdı; o artık dünya değil, Cennet'ti.

Süleyman'ın devrinde yaşayanların onu büyük bir kral, bir tanrı olarak isimlendirmelerinde şaşılacak bir şey var mı? Onlar Süleyman'ın onların her ihtiyacını karşılayabile-

ceğini düşünerek, önünde yere kapanıp ona tapınırlardı. Ve işte bu noktada yanılırlardı; onlar Süleyman'ın izlemeleri gereken örnek olduğunu idrak etmemişlerdi. Tanrı, Süleyman'a, "Tüm dünyada senin gibisi olmayacak" demişti. Evet, dünyada onun gibisi olamazdı, çünkü o dünyevi mertebeyi bırakmıştı; o semavi mertebeye yükselmişti ve o mertebeden halkına muhteşem bir biçimde hükümdarlık etti. O, insanların izlemeleri gereken kökenlerini, Tanrı'yı ortaya çıkarmıştı.

Böyle bir Kral krallarından birini ölüme mahkûm edebilir miydi, böyle yaparak o kendini de -binlerce kat büyümüş bir biçimde- ölüme mahkûm etmiş olurdu. Böyle bir kral -diğer kralları değil, diğer krallarla birlikte- adaletle yönetirdi, ve onun dışsal gösterişe, debdebeye de ihtiyacı yoktu. Onun tacını bile sergilemesi gerekmezdi, tüm insanlık o tacın farkındaydı. Böyle, her insanla birlikte yöneten bir Kral gerçek bir hükümdardır. Bu insanın ve Tanrı'nın en yüksek mertebede hükümdarlık etmesidir. Bu tüm ırkların ondan kaynaklandığı, onların ta özü, ruhu olan İsrail Evi'dir; bunu, bir ağacın giderek dallanıp budaklanması olarak düşünebilirsiniz.

Böyle bir ırk bu dünyada yaşamıştır ve tekrar yaşayacaktır. Size söylüyorum, sendeleyip bocalamanız gerekmez; eğer her bir insan bunu böyle kılarırsa, cennet buradadır.

İnsanlar bu çağrıya uymayı reddettiklerinde, tekrar tekrar enkarne olarak yaşamın zorluklarına, sıkıntılarına, çilelerine katlanmak zorunda kalacaklardır; ta ki gerekli dersi öğrenene, ve tüm insanlık ailesi mutlak ruhsal idrake erene dek.

Böyle bir ırk için ölüm mevcut değildir ve bir daha da mevcut olamaz; dolayısıyla, onlar için Karma da mevcut değildir. Karma anlaşmazlık ve uyumsuzluk tezahür ettirmenin bir karşılığıdır. Karşılığın yerine terk ve feragat etmeyi geçirdiğinizde karma'nın nedenini ortadan kaldırırsınız,

çünkü o sadece karma tezahür ettirmeye kararlı olanların düşüncelerinde mevcuttur. Nedeni ortadan kaldırdığınızda ya da onun yerine daha yüksek bir koşulu geçirdiğinizde, daha düşük olan koşul ortadan kalkar. Siz bedensel titreşimlerinizi karma'nın var olmasına izin veren titreşimlerin üzerine yükseltmiş olursunuz.

Ölüm hiçbir biçimde karma'yı ortadan kaldırmaz ya da silmez. Siz ölümü ve tekrardoğuşu bıraktığınız anda, ölümden ve karma'dan kurtulursunuz; her ikisi de ortadan kalkar. Eğer ortadan kalkmışlarsa, unutulurlar da; eğer unutulmuşlarsa, bağışlanırlar da.

Eğer bu aşamada, yaşamın mutlak sürekliliği algılanamaz, böylece kavranılıp gerçekleştirilemezse, o zaman ölüm hatasının son çaresi tekrardoğuş denilen şey olur.

Tekrardoğuş, kör ölüm yolunda yol gösterici bir ışıktır. Bu ışık yol gösterdiğinde, ölüm yaşanan dünyevi deneyimler ve enkarnasyonlar sonucunda aşılabilir. O zaman, o deneyimlerin öğrettiği dersler sonucunda, bizler bize empoze edilmiş insan-ürünü inanç ya da dogma koşullarını bırakmayı başarırız. O zaman Tanrı'nın tüm ihtişamına, başlangıçtaki gibi parlak bir biçimde ışıldayan ışığa adım atabiliriz; daha önce o ışık, biz Baba'nın Evi'nden, insan-ürünü inanç ve batıl inanç tarafından yozlaştırılmamış gerçek benliğimizin evinden uzaklaşmış olduğumuz için öyle kararmış görünmüştür.

Biz bu Eve tekrar yaklaşırken, attığımız her adımda ışık daha da parlaklaşır; ve biz içeri girerken, onun aynı pırıl pırıl ışık, sıcaklık ve güzellikle parladığını görürüz. Orada yine sükûnet ve huzuru bulur, ve bunun tadını istediğimiz gibi çıkarabiliriz. Eğer biz oradan uzaklaşıp inanca ve batıl inanca hapsolmasaydık, o Eve daha önce girseydik, aynı huzura daha önce de kavuşabilirdik. Bu yolun sonunda -başlangıçtan önce olabildiği gibi- her şey unutulur ve bağışlanır.

'Sessiz kal ve Rab'bin sunduğu kurtuluşu kendi içinde

gör,' denmiştir. Fiziksel bedeninde tamamen sessiz kal ve Tanrı'nın -gerçek benliğinin olarak ortaya çıkmış- Mesih'i'nin sana sunabileceği tam kurtuluşu gör. Bu, Hazreti İbrahim'in çok uzun zaman önce kullanıp yararlandığı yasadır. Bu yasa bugün de o zaman olduğu kadar geçerlidir. Tezahürler inancınıza uygun düşünce, söz ve eylemlerinizi şekillenirler. Eğer düşünceniz iyi değilse, çare düşüncenizi değiştirmektir.

Kutsal Kitabınız'ın (Kitabı Mukaddes) çevirisinde, orijinal metinlerde olmayan birçok yanlış yapılmış ve birçok yanlış kehanet yer almıştır. Bunların birçoğu çevirmenlerin üzerinde çalıştıkları harfleri ve simgeleri anlamamalarından kaynaklanmıştır. Bunlar mazur görülebilirler, çünkü bu çevirmenler aslında dürüst davranmışlar ve -metni kavrayabildikleri ölçüde- vardıkları sonuçları sunmuşlardır. Ancak daha sonra, insanların kafalarını karıştırmak, yanlış yönlendirmek ve İsrail Evi'nin orijinal öğretisini bozmak için metne kasıtlı olarak yalan ifadeler katılmıştır.

İlk isim İs-rael idi; bu, Kristal Irk ya da saf beyaz ırk anlamına geliyordu. Bu dünyaya ilk gelen ırktır ve tüm diğer ırklar bu kök ırktan türemiştir. Bu ırk saf bir ışık ırkı olarak seçilmiştir; ırk (race) ışınlar (rays) anlamına da gelir. Bu ırktan Arî Irk ortaya çıkmıştır.

Kutsal Kitap'ın bu tahrifinin büyük bölümü M.S. birinci ve ikinci yüzyılda yapılmıştı, ve bu saldırı özellikle Daniel, Ezra ve Nehemya peygamberlerin kitaplarına yöneltilmişti. Bu yalanlar Yusuf peygamberin yazdığı ilk metinlere ve diğer kitaplara kadar uzanmıştı. Bu tahrifat, o sırada var olan ve iyi bilinen verileri ve o dönemden önce vuku bulmuş olayları gizlemek için kasten yapılmıştır. Bu tahrifat, ayrıca, bilincin başladığı zamandan itibaren İsrail İrki tarafından korunmuş belirli kronolojik sistemi ve tarihi yok etmek için de yapılmıştı. Böylece, doğru olayların binlerce sahte tarihi yazılıp asıllarının yerine geçirildi ve doğru tarihi verinin büyük

bölümü çarpıtıldı ve yok edildi.

Bu ırkın direkt bir kolu olan Arî Irk bu aynı kronolojik sistemi kullandı ve onu saf haliyle korudu. Bu sistem yoluyla, bu tahrifatın ve saptırmanın izi kolayca sürülebilir. Böylece, biz tam ve doğru İbranî kronolojisine sahibiz. Biz bu yalanların İsrail'in On Kavim Evi'ne, onların liderlerine ve öğretmenlerine olduğu gibi, Süleyman'a ve onun karılarına kadar uzandığını da biliyoruz.

Bu 'On Kavim Evi' ikiye bölündükten sonra, kök krallık İsrail Evi ya da Krallığı olarak bilindi. Diğeri ise 'Yahuda kavmi' olarak bilindi. Bu kavim İsrail ırkından gelmiş olsa da, onlar asla tüm İsrail ırkını temsil etmezler. Hazreti İbrahim'in, İshak'ın ve Yakup'un Yahudi olduğunu söylemek sadece yanlış değil, saptırma da olur; çünkü sadece Yahuda'nın torunlarına ve ondan sonra gelenlere 'Yahudi' denebilir. 'Yahudi' terimi asla İsrail'in On Kavim Evi'ne ve İsrail'in on-iki kavmine atfedilmemiştir.

Yani, İsrail ırkı Yahudi değildi, ama Yahudiler İsrail Ulsu'nun bir kavmiydi.

Yahuda kavmi Filistin'den ayrılp sürgüne gittiğinde ve esarete düştüğünde, 'Yahudi' ismi onların kavmi için kullanıldı. Bugün bizim bildiğimiz 'Yahudi' halkı, esaretten kurtulduktan sonra Filistin'e dönen Yahuda kavminin torunlarıdır. Ayrıca, evlilikler sonucunda, birçoğunun kanı çevredeki halkların kanlarıyla karışmıştır.

Yahudiler, İsrail ırkı ya da Arî ırk ile birlikte yaşayıp onlarla birbirlerine karıştıkları her yerde geliştiler; ve onlar cesaretlerini bu uluslara borçludurlar. Zaman içinde, Yahudiler korunmak, yardım almak ve halklarını düzene sokmak için bu uluslara sığınmak zorunda olduklarını göreceklerdir.

Yahuda kavminin İsrail ulusunun Avrupa'ya göçüne katılan bölümü bu ırkın şimdi 'Yahudiler' olarak bilinen bölümü değildir. Bu bölüm Britanya Adaları'na, Akdeniz kıyı-

larına ve diğer yerlere yerleşmiş diğer İsraililer'den hiçbir biçimde ayırt edilemez, çünkü evlilikler ve çevresel etkenler sonucunda onlar tüm kabilesel özelliklerini yitirmişlerdir. Ben bu ırktan geldiğim için bunu biliyorum.

Yahudiler bizimle birlikte; biz onların tarihini çağlar boyunca adım adım sürebilir, Yahuda Evi'nden Yahuda kavmine ve bugüne gelebiliriz. Onlar Tanrı idealinin korunmasına yardımcı olmuş büyük ırkın daimi işaretlerinden biridir, ta ki tüm ırklar yine -büyük ırk bölünüp dağılmadan önce olduğu gibi- her bir insanı Tanrı'nın Mesih'i'nin yönettiği tek bir ırk haline gelene dek.

İsrail ulusunun Kudüs'ten göçünün izini sürmek zor değildir. Britanya Adaları'na yerleşmiş olanların izleri kolayca ayırt edilebilir. Aynı şekilde, Dan kavminin izi de kolayca sürülebilir. Onların ismi ve tarihi, ayrıca yerleştikleri yerler onları tanımlar. İsmi bu kavimden alan Tuna (Danube) Nehri o devirde de açık bir yoldu; İsrail Ulusu'nun kavimlere bölünmesinin ardından, daha sonra bu kavimlerin bazı bölümleri bu yoldan geçerek Danlar, Jütler* ve Pictler** ve diğer isimler altında Britanya'ya geldiler. Böylece, onlar İskandinavya'ya, İrlanda'ya, İskoçya'ya ve diğer ülkelere gittiler ve, bu çeşitli isimler altında Britanya'ya geldiler ve oradan da Amerika'ya gittiler. Amerika'ya vardıklarında, aslında eski anayurtlarına varmış oldular. Bu, asıl yurtlarında kabilesel kimliklerini hızla yitirdiler ve kendi dillerini de bırakıp ortak bir dili konuşmaya başladılar.

Onlar anayurtlarından uzun bir süre önce uzaklaşmışlardı, ama şimdi yine geri dönmüşlerdi; ve bu anayurt Güney Amerika, Avustralya, Yeni Zelanda, Güney Denizi Adaları, Japonya ve Çin'e dek uzanır.

* 5. yüzyılda İngiltere'yi istila edip Kent, Whight Adası ve Hampshire'a yerleşen kavim.

**İskoçya'da ve Britanya adalarında Keltler'den önce yaşadığı sanılan kavim. (Ç.N.)

Japonlar ve Çinliler çok az göç etmişlerdir. Onlar ana kıta batmadan uzun zaman önce Mu (Lemurya) denen anayurttan göç etmiş olan önemli bir ırkın parçalarıdır. Onlara Uygurlar ya da göçebe kabileler denirdi ve onlar Büyük Moğol ırklarının atalarıdır. Bu anayurtta beyaz ırk en yüksek uygarlığı kurmuştur. Onlar yararlı işler yapmak için yayılan ve ısıyan enerjiyi kullandılar ve atomun enerjisini açığa çıkardılar. Ayrıca levitasyon'u (havaya yükselme) geliştirerek, kendilerini bir yerden bir yere aktarabildiler. Felsefeleri putperest tapınmadan, inançtan, dogmadan ve batıl inançtan tamamen arınmıştı. Onlar tüm insanlığın içinden akan gerçek Prensip'e, Tanrı gibi tanrısal olan insana tapınıyorlardı.

İsrail-Arî ırkı tek ve bilge krallığın ve kültürün simgesidir. Kutsal Kitap bu ırktan çıkmıştır ve onun en yüksek prensipleri, düsturları bu ırka hitap eder.

İnsanın içindeki Mesih onların ideali idi. Bu daima yanan ışığı taşıyan meşale, kral esasının başı idi. İnsanın ilahi prensipleri asla unutmaması için, bu ışığı sürekli yanar halde tutmak için, bu prensipler sadece tek bir Kutsal Kitap'ta değil, on-iki Kutsal Kitap'ta kaydedilmiştir.

Yok edilmesini ya da tahrif edilmesini önlemek için, insanlar bu on-iki Kutsal Kitabı taşaya kaydedip Anayurt'un her yanına yerleştirdiler. Ve onları tek bir çatının altında bir araya getirmek, böylece bu prensipleri ebediyen kalıcı kılmak için, Büyük Piramit'i inşa ettiler; böylece uygarlığın temeli olan Mesih dünya üzerine, insanlar arasına sağlam bir biçimde, tahrif edilemeyecek şekilde yerleştirilmiş oldu. O sadece ışığı yüksekte tutacak bir fener olarak değil, o ışığın bir yansıtıcısı olarak da varlığını ebediyen sürdürecektir. O sadece ışığı yansıtmamış, sık sık şu emri de yaymıştır: 'Eğer İnsanlık ışığı yitirmişse, içinize yönelin; orada o ışığı canlandıracak prensipleri kaydedilmiş olarak bulacaksınız, ki sonuçta o ışık sizden yayılabilir ve yolunu şaşırıp sürüden ay-

rılmış koyunlar ondan yararlanabilsin.'

Tanrı için, ışıksız (yaşamsız) bir halde dolanıp duran herkes sürüden ayrılmış olan koyundur. Sürü daima oradadır, onu her zaman görebilir ve ona geri dönebilirsiniz. Çoban, yani Mesih, yanık meşaleyi yukarıda tutarak, sürüye geri dönecekleri bekler. O, çağlardır gizli olmasına rağmen, ışığı arayarak gelecekler için daima oradadır.

O Kozmos'un ilk ifadesidir. Ses -Tanrı'nın sözü- 'İşte IŞIK. IŞIK OLSUN!' demiştir, titreşim ortaya çıkmış, o titreşimlerle birlikte YAŞAM meydana gelmiştir. Bu Yaşam Tanrı'dan asla ayrı değildir; dünyaya sağlam bir biçimde temel atmış, taşsız (kapak taşı olmayan) başını göklere uzatmış olan Büyük Piramit bu gerçeğe tanıklık eder.

İnsan gerçek kökenini kabul ettiğinde, Tanrı'nın Mesih'i'ni tam hâkimiyete sahip gerçek benliği olarak kabul ettiğinde, piramidin tacı ya da kapak taşı da yerine yerleştirilecektir;* o zaman o, insanın bir daha sürüden asla ayrılmayacağı gerçeğinin ebedi bir tanığı olarak duracaktır.

Büyük Piramit, taşla resmedilmiş bir Kutsal Kitap'tır; Tanrı'nın seçilmiş insanların başarılarını ve yoldan çıkışlarını, o olayları tasvir eden yok edilemez bir bibliyografik kayıttır. Bu seçilmiş bir grup insan anlamına gelmez, bu Mesih ışığını kabul eden *tüm insanlar* anlamına gelir. Büyük Piramit, şuna tanıklık etmektedir ki, insanlık bu gerçek Işıktan uzaklaşıp, onu unutup, kararttığında, onların arasından Mesih'i tam olarak temsil etmeye azmetmiş, yukarıda tuttuğu parlak meşaleyle -insanın içindeki Mesih'in yol gösterdiği gibi- yol gösterecek Bir varlık ortaya çıkacaktı.

Çağlar boyunca, uygarlık aşağı doğru gitti. Aslında, o büyük ırk karanlık yolda o kadar uzun bir süre yürüdü ki, sonunda, kimliğini yitirip, tamamen vahşete ve barbarlığa

* Bir zamanlar Büyük Piramit'in tepesinde altından bir kapak taşının bulunduğu ve sonra onun ortadan kaybolduğu söylenir. (Ç.N.)

Ölümsüz Üstatlar

geri dönecekmiş gibi göründü. Çok az sayıda insanın insanlığa ait saf kavramlara sıkıca tutunduğu, ve onların -bir arada bulunup odaklanabilmeleri ve insanlığı bir bütün olarak koruyacak ışığı gönderebilmeleri için- inzivaya çekilmeleri gerektiği görüldü.

Bu grup vasıtasıyla, dünyanın ortaya çıkıp, düşünce, söz ve eylemle insanlığa Mesih'in hâlâ onların içlerinde yaşadığını öğretip gösterecek bir Kurtarıcı'ya, bir Tanrı-insana ihtiyacı olduğu duyuruldu.

Mesih ışığı -cehaletleri ve- bir Mesih hayatı yaşamayı reddettikleri için- insanlar tarafından karartılmıştı. Yapılan konuşmalarla, kehanetlerle, bireylere ve gruplara gönderilen habercilerle, insanlığa, Tanrı'nın -tekrar insanlığın en yüksek kavramlarına uygun olarak yaşayacak- bir Kurtarıcı seçtiği, ve bu Kurtarıcı'nın belirlenmiş bir zamanda ortaya çıkacağı bildirildi.

Bu Tanrı'nın bir grup insan kanalıyla duyurulan bir fermanıydı. Bu grup, insanları aralarından çıkacak Kurtarıcı'ya çekebilmek için, insanlara O'nun geleceği belirli zamanın, geliş yönteminin ve amacının, hatta çarmıha gerileceği zamanın önceden bildirilmesinin gerekli olduğunu gördü.

Bu sadece O'nun öğretilerine daha büyük bir ağırlık ve önem kazandırmak için gerekli değildi; büyük çoğunluk garip tanrıların peşine düştüğünden, bu, insanlığın düşüncelerini tekrar merkezî bir noktaya getirmek için de gerekliydi. İnsanlık bu merkezden o kadar uzaklaşmıştı ki ruhsal ölüm vuku bulmak üzere gibi görünüyordu. Böylece, bu Mesih'in ya da Kurtarıcı'nın bedeninin katledilip kayadan-oyulmuş bir mezara konulacağı ve bunu yeniden dirilişin izleyeceği halka duyuruldu. Böylece, insanlığa yine, 'insan oğulları' olmaktan dönüp, Tanrı Oğulları -daima Tanrı ile Bir olan Tanrı Mesih'i- olabilecekleri gösterilecekti. Böylece, Tanrı yaşamı yaşayarak, insan bir daha asla karmaşaya düşmeyecek; dün-

yaya -başlangıçtaki gibi- huzur ve iyilik egemen olacaktı. Bu Kurtarıcı onlara insanın gerçek kökenini öğretecekti, ve O'nun öğrettiği prensiplerle, Tanrı'nın inayet kaynağı dünyaya akacaktı.

Bu kehanetler, İsa'nın dünyaya gelişinden önce putlaştırıldı ve saptırıldı; ve bu tahrifat bugüne dek uzanmış, birçoklarının İsa'nın öğretisinin temel unsurlarının -insanlığın en yüksek idealini temsil etmek yerine- önceki dinlerden alındığına inanmalarına neden olmuştur.

Bu Mesih Çocuğu dünyaya getirip besleyecek annenin bedeni, ve fiziksel bir koruyucu olacak babanın bedeni de bu saf doğuma hazırlandı; ikisi birlikte, öğretmenlik yapacağı insanlar arasında büyüyecek olan bu çocuğu koruyup gözetceklerdi.

Anne Meryem ve baba da Yusuf idi, her ikisi de gerçek ışık-taşıyıcısı olarak bilinen Hazreti Davud'un ve ismi 'büyük Kozmos'tan gelen tüm ışığın taşıyıcısı' (Ah Brahm) anlamına gelen Hazreti İbrahim'in soyundan geliyordu.

İnsan oğulları skalada o kadar aşağılara düşmüşlerdi ki bedensel titreşimleri hayvan titreşimlerinin de altına düşmüştü. İsa, ortaya çıkıp uzun zamandır unutulmuş Mesih'i sunduğunda, onların onun bedenini bir hayvanın yapacağından daha çok harap etmeye kalkışacaklarını biliyordu. Çünkü, insanın anlayışına Mesih ışığı rehberlik etmedikçe, o hayvan düzeyinin de altına düşebilir.

İsa, kendisi istemedikçe onların ona zarar verememeleeri için kendi hâkimiyet alanında kesinlikle Mesih ile bir olması gerektiğini biliyordu. Böylece, bu rolü korkusuzca seçti. Bu rolü seçen Biri, bunun Mesih yaşamlarında herkesin oynadığı bir rol olduğunu iyi bilerek, alçak gönüllü olmalıdır.

Burada yapılan bu kutsal toplantı (mella) bu fikri daha kesin bir biçimde pekiştirir. Burada toplanan binlerce alçak gönüllü ruhun yaptığı sessiz etkiyi gözlemleyebilirsiniz. Tan-

Ölümsüz Üstatlar

rılığına tam olarak sahip çıkan tek bir insanın bile dünyayı yenip ölümü aştığı olgusundan yola çıkarak bu etkiyi hesap edebilirsiniz. Buna o kadar güçlü bir kişinin daha etkisini katın, iki kişinin etkisi bir kişiden dört kat daha büyüktür. Sonra bunu burada toplanmış olan insanların sayısıyla çarpın, o zaman bu topluluktan tüm dünyaya yayılan gücü anlayabilirsiniz.

Böyle bir güç merkeziyle, insanlar bunun farkında olunsunlar ya da olmasınlar, dünya bir anda yeniden doğar, canlanır, yenilenir. Bu topluluklar çağlardır her on-iki yılda bir dünyanın belirli yerlerinde bir araya gelirler. İlk zamanlarda sayıları daha azdı, ama bu gruplardan yayılan ışınlılar, hiçbir sözün söylenmesine gerek olmadan, diğerlerini de onlara çekmiştir.

İlk küçük grup giderek büyümüş, sonra o topluluktan biri bir başka grup oluşturmuş, bu böyle devam etmiş ve en sonunda on-iki grup oluşmuştur; ve böylece ortaya toplam on-üç grup çıkmıştır. Burada bu on-üç grup tek bir grup olarak toplanmaktadır.

Burada ne belirli bir organizasyon, ne de izlenecek katı kurallar vardır. Her birey kendi içinde hissettiği çekimle bu gruplardan birine katılır. Toplanma yerleri insanlara genel olarak asla ifşa edilmez, bu da herhangi bir organizasyon girişimi olmadığını gösterir.

Yarın saat on ikide gerçekleşecek toplantıda tüm gruplar birinci grubun altında toplanacak; on-iki grup insandaki Mesih idealinin tamamlanışını simgeleyen bir piramit oluştururken, on-üçüncü grup da kapak taşı ya da tacı olacaktır.

On-üç grubu tek bir grup olarak toplamanın yanı sıra, on-iki gruptan on-iki kişi gidip on-iki grubun daha oluşturulmasına yardımcı olacaktır. Bunu on-iki ile çarptığınızda, ortaya 144 grup çıkar. Bu gruplar da çoğaldığında, onlar da

yine on-iki gruba ayrılacaklardır. Böylece on-ikilik düzen içindeki gruplardan oluşan bir piramit dikilecektir, ta ki o tüm dünyayı kapsayana dek.

Bu grupların bir parçası olmak için tek gereklilik, Mesih idealini önce kendinize sunmak, sonra da onu düşünce, söz ve eylemlerinizi tüm dünyaya yaymaktır. O zaman siz bu büyük grupla bir olursunuz ve siz evinizde, kutsal sığınagınızda -ki bu isterse dünyanın en ırak yerinde, bir dağın zirvesinde, ya da en işlek çarşıda olsun- Tanrı ile buluştuğunuzda, onlar da Tanrı ile buluşurlar. *Tanrı ile Bir olmak* daima belirleyici etkindir. Düşüncenizi Mesih'e yükselttiğiniz anda, bedeniniz Mesih titreşimine karşılık verir; o zaman siz bu büyük topluluktan yayılan aynı titreşimsel etkiye karşılık verirsiniz ve bu topluluğun katlanarak artmış enerjisi sizin Mesih idealinizi alıp tüm dünyaya yayar; ve sizin etkiniz dev bir düşünce dalgasıyla birlikte yayılmaya devam eder.

Böylece, eskisi gibi gizli kalmak yerine, bu prensipler tüm dünyaya yayılacaktır. Böyle bir grubun, tüm insan ırkının Tanrı'sı dışında, bir başı olması gerekmez; burada hiçbir form, hiçbir mezhep, hiçbir inanç gerekli değildir.

Mesih olduğunuzu ilan edin ve benliğinize düşüncede, sözde ve eylemde bu ideal kavrama uygun yaşamasını emredin; böylece Mesih'i ortaya çıkarırsınız. Bu titreşimler bir kez oluşturulduktan sonra asla azalıp yok olmazlar. Birey onların varlığının bilincinde olmayabilir; ama eğer aynı şekilde devam ederseniz, bu titreşimlerin bilincine varırsınız, ki bu başka her türlü deneyimden çok daha büyük bir deneyimdir. Böylece, oluşturulan odak noktası doğrudur ve asla yok edilemez; ve her insan eninde sonunda bu noktaya erişmek zorundadır. Böyle bir insanın önünde Evren'in tüm manzarası serilir ve artık o hiçbir kısıtlama yaşamaz. Bu yoldan yürümüş olan sizler, zaman zaman bu olguyu görmüşsünüzdür, yoksa burada olmazdınız.

Ölümsüz Üstatlar

Böyle birleşmiş bir insanlıkla kıyamet (mahşer) günü savaşı yapılabilir mi? İnsan-ürünü yasanın tezahürleri her şeye hükmeden ve tüm kuvvete sahip olan Tanrı Yasası'nı çiğneyecek bir kuvvet oluşturabilir mi? Burada tek bir Tanrı-insanın 'HAYIR' demesi yeterlidir, çünkü hepsi birliktedir ve birlikte karşılık verir. Burada hiçbir kuvvetin kullanılması gerekmez. Daha düşük titreşimdekilerin gönderdikleri zarar verici kuvvet yoğunlaştırılıp onlara gerçek bir sevgi ve kutsama ile geri gönderilebilir. Eğer onlar direnirlerse, sadece kendi kendilerini yok ederler; ve sevgi kuvvetiyle karşılık verenlerin ellerini bile kaldırmaları gerekmez.

Bu gruplar -tıpkı Büyük Piramit'in çağlardan beri yıkılmaz bir biçimde, insanlığa, içlerindeki Mesih'in insan bu dünyaya gelmeden çok önceden beri var olduğu, ve insanın Mesih olarak Tanrı'dan asla ayrılmadığı konusunda tanıklık ederek durduğu gibi- dimdik durmaktadırlar. Büyük Piramit'in böyle bir tanık olduğu onun yaşına, formunun saflığına, yapısına ve entelektüel değerine bakarak anlaşılabilir. O binlerce yıldır Büyük Piramit olarak anılmış ve korunmuştur. Bu dev kütleye gömülü olan tüm bilimsel bilgi oraya bilimin gelişimi için koyulmamıştı, çünkü onun bilgisini yorumlayabilmek için insanların bilimde de çok bilgili olmaları gerekir.

Büyük Piramit'in çok eski çağlardan kalmış olması ve harika yapısı onu insanlık için bir gizem kılmıştır. Onun kütlesinin içinde Evren'in sırrı ifşa edilmiştir; her bir şekil tam bir bilimin kesinliği ve yöntemleriyle oluşturulmuştur. Bu önceden saptanmış ve, Tanrı ile tamamen birleşmiş, Tanrı'nın Mesihi olarak duran insanın uyumlu mükemmelliğine doğru ilerleyen bir olgudur. Bu zirveye erişildiğinde, kapak taşı da Büyük Piramit'in tepesine yerleşecektir.

Bölüm 18

Rishi konuşmasını bitirirken, bir grup insanın kampımıza yaklaştığını gördük; aralarında İsa da vardı. Onların kamp-tan kısa bir mesafe uzaklıktaki sırtın yamacında toplandıklarını fark etmiş, ama tüm bölgede böyle toplantılar yapılmakta olduğundan, onların da özel bir görüşme için toplandıklarını varsaymıştık.

Onlar yaklaştıklarında, Weldon ayağa kalktı, ileri doğru bir adım atıp İsa'nın her iki elini de tuttu. Herkes Rishi'nin ve İsa'nın yakın dostları olduğundan, kimseyi kimseyle tanıştırmamız gerekmedi. Bize gelince, biz kendimizi toprağı bulduğu her kovukta kök salmaya hazır küçük atomlar gibi hissediyorduk.

Hepimiz kamp ateşinin çevresinde toplandık. Weldon İsa'ya bize Kutsal Kitap'tan söz etmesini rica etti. Bu rica herkes tarafından içtenlikle onaylandı ve İsa konuşmaya başladı:

"23. mezmurda yer alan Davud'un duasını ele alalım. 'Rab benim çobanımdır, ben bir şey istemeyeceğim.' Fark edeceğiniz gibi, bu bir yardım dileme duası değildir. Gerçek anlam, büyük Bir Prensipten bizi gitmemiz gereken yere yönlendirmekte olduğunu, ya da O'nun yolda bizden önce gidip çarpık yerleri düzelttiğini ima eder. Bu Prensipten, tıpkı bir çobanın kendisine güvenen ve bağlı olan bir sürü için yaptığı gibi, bizim yolumuzu hazırlar; böylece biz, 'Babam'ın götür-

Ölümsüz Üstatlar

düğü yerden korkmam' diyebiliriz.

İyi bir çoban, sürüsüne yararlı olan her şeyin yerini bilir; böylece biz, 'Ben istemeyeceğim' diyebiliriz. Biz, 'Ben istemem, çünkü BEN (BEN'İM) her şekilde korunup gözetiliyorum,' diyebiliriz.

Böylece, fiziksel yapımızın her ihtiyacı karşılanır. Her arzumuzun anında gerçekleştiği güvencesiyle huzur içinde oluruz. Böylece, her türlü yorucu duygu ve düşünceden kurtulabiliriz ve zihnimiz ve bilincimiz sükûnete kavuşur.

Bedenimiz ve zihnimiz huzur ve sükûnete kavuştuğunda, en yüksek Prensip'in semavi ilhamı ruhumuzu saf bir yaşam ve güç ışıyla doldurur. İçimizdeki ışık Rab'bin, hepimizin bir olduğu yasanın ihtişamıyla parlar. Ruhun bu parlak ışığı anlayışımızı yeniler; biz gerçek benliğimizi görür, böylece Sonsuz ile bir olduğumuzu ve, her birimizin Tanrı Prensibi'nin mükemmelliğini tezahür ettirmek üzere bu Prensip'ten geldiğimizi biliriz. Ruhumuzun sükûneti içinde, saf benliğimize geri döner ve bütün olduğumuzu biliriz; böylece, 'O benim ruhumu iyileştirdi. Artık ölüm vadisinden geçerken bile hiçbir şeyden korkmayacağım' diyebiliriz. Bu Tanrı Prensibi'nin ihsanının tamlığı içinde neden korkabiliriz ki? Burada fiziksel yapımızı dinlendiririz, Tanrı zihnimizi sükûnete, ruhumuzu huzura kavuşturur, bizi hizmet için aydınlatır; dolayısıyla, içimizde meydana gelen bu mükemmel hazırlıkla, hangi dışsal sınavlar bizim herhangi bir kötülüğün bize zarar vereceğinden korkmamıza neden olabilir? Tanrı her birimizin içindedir; o zor zamanlarımızda daima var olan yardımcıdır. Biz O'nda yaşar, hareket eder ve var oluruz. Böylece, hep bir ağızdan, tek bir sesle, 'Her şey yolunda!' deriz.

Şimdi her birimiz, 'Tanrı sevgisi beni direkt olarak sürüye götürüyor. Ben o sürüden ayrılıp yolumu şaşırduğımda, o bana doğru yolu gösteriyor. Tanrı sevgisinin gücü beni benim için hayırlı olana çekiyor; böylece bana zarar verebilecek

her şey benden uzak tutuluyor,' diyebiliriz.

Önce, bu çalışmayı üstlenerek ve tüm yaşamın temelini oluşturan gerçekleri ya da bilimsel olguları algılayarak, ilk adımı atmış olursunuz, ve sonuçta yaşadığınız coşku ve aydınlanma o zamana dek deneyimlediğiniz her şeyi öylesine aşar ki bu çalışmayı sürdürmeye karar verirsiniz. Sonra kuşkların, korkuların ve cesaret kırıklığının içeri sızmasına izin verilir ve sizin ilerlemeniz yavaşlar gibi görünür. Siz önce şöyle, sonra böyle mücadele eder, ve sonunda yenilir gibi görünürsünüz. Bu mücadele bir insanın kazanamayacağı kadar büyük görünür ve siz tüm çevrenizdeki başarısızlıklara bakmaya başlarsınız.

Siz Tanrı'nın çocuklarının her yanda öldüklerini ve sizin kuşağınızdan kimsenin benim idealleştirdiğim ebedi yaşam, huzur, uyum ve mükemmellik idealini gerçekleştiremediğini söylersiniz. Bunların ölümden sonra gerçekleşmesi gerektiğini söyler, böylece ipin ucunu bırakır, ve bir süre için, aşağı doğru yönelmiş beşeri dalgayla birlikte sürüklenmeyi çok daha kolay bulursunuz.

Yine, ırk bilinci bir başka gerileme yaşamıştı; büyük bir ruhsal aydınlanma ve anlayışa sahip olan ve başarılı olabilecek olan bir ırk başarısızlığa uğramış ve ırk bilinci insanlık üzerinde bir başka bağlayıcı hâkimiyet kurmuştu. Kuşaklar boyunca o daha da büyük ve inatçı bir güç ve hakimiyet kazandı. Bu yüzden, insan doğasının giderek zayıf ve kırılgan hale gelmesinde şaşılacak bir şey var mı? Ve her bir kuşak aynı çark içinde devam eder, körler körleri takip eder; bu sadece bedeninin ölmeye zorlanmadığı, ama ruhun da beşeri algı ve yanlışların insafsız değirmen taşları arasında ezildiği büyük girdaba kadar böyle devam eder.

Siz de, benim ve birçoklarının yapmış olduğu gibi, sorununuzu tek bir dünyevi deneyimde halletmenin, tekrar tekrar enkarne olup, çok geçmeden sert bir kabuk bağlayan du-

aliteli bir ırk bilinci geliştirmekten çok daha kolay olduğunu bir idrak edebilseydiniz... Her bir enkarnasyonda, her bir deneyimle bu kabuk kalınlaşır; sonunda, o kabuğu kırıp gerçek benliğinizi ortaya çıkarmak için insanüstü bir kuvvet ve bal-yoz darbeleri gerekir.

Siz o kabuğu kırıp gerçek benliğinizi ortaya çıkarana dek, aynı girdapta ezilmeye devam edeceksiniz. Siz benliğinizi -ufkun 'daha geniş bir manzarasını' şöyle bir görüverecek kadar- yeterince ortaya çıkarana dek çalışabilirsiniz. Burada yine mücadele etmeyi bırakırsınız, zihinsel vizyonunuz ber-raklaşır, ama bedeniniz hâlâ o kabuğun içinde bulunmaktadır. Bildiğiniz gibi, yeni doğmuş bir civciv kabuğunu çatlatıp başını dışarı çıkardığında, hâlâ mücadeleye devam etmek zorundadır. O yeni bir çevreye girebilmek için, eski kabuğundan tamamen kurtulmalıdır, ve o kabuğunu çatlatıp başını çıkardığı anda bunu hissedip algılamıştır.

Sizler, benim, çocukluğumda babamla birlikte marangozhanede çalışırken, Tanrı'dan doğmuş insan için -kısa bir ömür sürmek ve, o kısa ömürde insan-ürünü yasaların, batıl inançların, geleneklerin değirmen taşları arasında ezilmekten, hayat boyu mücadele edip sonra zamanın ruhban sınıfının etkilediği insanların saf zihinlerinden başka bir yerde var olmayan, o harpların çalınıp ilahilerin okunduğu bir cennete gitmekten- daha yüksek bir yaşamın bulunduğunu algıladığımı bilmiyorsunuz.

Kendi içimdeki bu büyük uyanış ve idrakten sonra, uzun günler ve geceler boyunca, inziva ve sessizlik içinde tek başıma, kendi içimde ve kendimle mücadele ettiğimi bilmiyorsunuz. Benliğimi yendikten sonra ise yürekten sevdiğim ve, algıladığım -dünyaya gelmiş her Tanrı çocuğunun yolunu aydınlatan- o parlak ışığı göstermek istediğim insanlarla çok daha acı ilişkiler yaşamak zorunda kaldığımı bilmiyorsunuz.

Sizler, o sırada beni -kısa bir an için algıladığım, batıl

inancın, çekişmenin ve inançsızlığın karanlığının ötesindeki bir yaşamı üstlenmek yerine- gidip bir marangoz olmaya ve sıradan bir ömür sürmeye zorlayan dayanılmaz bir istek hissetmiş olduğumu hiç bilmiyorsunuz.

Algıladığım ışığı göstermeye çalıştığım insanlardan başka, kendi yakınlarım tarafından bana çektilen bedensel acıyı ve onur kırıcı hakaretleri hiç bilmiyorsunuz. Bu zorluklar ve sınavlar boyunca beni benimkinden daha güçlü bir iradenin desteklemiş olduğunu bilmiyorsunuz. Yakamı bırakmayan o sınavlara, mücadelelere, ayartılara ve yenilgilere dair çok az şey bilebilirsiniz. Zaman zaman, ışığın orada olduğunu görerek ve bilerek, sıkılı yumruklar ve dişlerle nasıl mücadele ettiğimi bilemezsiniz; ancak bu titrek bir ışık olarak görünürdü ve bazen, görünüşte, o ışık da kaybolup onun yerini bir gölge alırdı. Böyle zamanlarda bile içimde bir şey, o gölgenin ardında ışığın her zamanki kadar parlak yandığını güçlü bir biçimde bilirdi. Böylece, ben yola devam edip, o gölgeyi aşp, parlak bir biçimde yanan ışığı buldum. Gölgeyi aştığımda ise korkuya, kuşkuya ve batıl inançlara gömülü fani insanın anlayışını aşan nihai bir uyanış yaşadım. İşte bu idrak beni, azimli bir biçimde, sözünü ettiğim şeyi gerçekten deneyimleyerek bilmeye yönlendirdi. Çünkü insanın, Tanrı'nın gerçek çocuğunun Baba kadar tanrısal olduğunu; ve bu tanrısallığın her insanın kendi içinde görüp algılayabileceği gerçek Mesih olduğunu insanın kendisine -Tanrı'nın özgür iradesi ile birleşen kendi özgür düşüncesi ve saf güdü- süyle- sadece kendisi kanıtlayabilir.

Bu gerçek Mesih dünyaya gelen her çocuğu aydınlatan ışıktır. O, onun içinde, onun vasıtasıyla sonsuz yaşama, ışığa, sevgiye ve gerçek kardeşliğe sahip olduğumuz Tanrı'nın Mesih'i'dir.

Bu doğru anlayışın ya da Gerçeğin ışığında, sizin bir papa'ya, rahibe, hocaya ya da guru'ya ihtiyacınız yoktur. Siz,

Ölümsüz Üstatlar

doğru idrak içinde, zaten her şeysiniz; sadece Tanrı ile birlik-te durun. Bu doğru idraki tüm form evrenini kapsayacak şekilde genişletin ve onları Tanrı'nın gördüğü kusursuzlukla kuşatın.

Bu şimdi burada başarılabilir; ya da maddi yolda güç-lükle ilerler, ve eninde sonunda aynı merkezî beyaz ışığa, herkesin içindeki Tanrı'ya, kendini size gösteren ebedi gerçe-ğe erişirsiniz. Tüm insanların ve tüm inançların eninde so-nunda erişeceği nihai nokta budur."

BİTTİ

Ölümsüz Üstatların Yaşam ve Öğretisi

Ölümsüz Üstatların Yaşam ve Öğretisi, yazar ve bilim adamı Baird T. Spalding'in, bir grup bilim adamıyla Uzakdoğu'da yaptığı araştırma gezisi sırasında Ölümsüz Üstatlar ile karşılaşmasını, onlarla geçirdikleri yılları, bu sırada yaşadıkları olağanüstü deneyimleri anlatmaktadır. Ancak, yayınlandığı dönemde büyük bir ilgiyle karşılanan, birçok dile çevrilen, tüm dünyada milyonlarca adet satan, ve kendi alanında gerçek bir klasik haline gelen bu diziyi asıl önemli kılan, içerdiği benzersiz spiritüel öğretimdir. Uzun çağlardan beri Işığı taşıyan, insanlığın aydınlanmasına hizmet eden, günlük yaşamlarında ilahi yasaları sergileyen bu Üstatlar, bu kitap dizisinde ebedi bir gerçeği ve tanrısal bir varoluşu son derece sade, saf ve çarpıcı bir biçimde sunmaktalar. Bu öğreti bugüne dek dünyanın her köşesine yayılmış, Gerçeğin birçok öğretmeni tarafından kullanılmış, ve her inançtan binlerce insanın yaşamını değiştirmiştir.

"Bu öğreti doğrudan bizim tarafımızdan verilmese de, Üstatlar bizimle aynı Gerçek düzeyinden konuşmaktadırlar."

Üstat Tobias (KRYON grubu)

"Bukıtap dizisi yayınlandığında, Yeni bir spiritüel anlayış Çağı doğmuş oldu. Spalding, insanlığın aydınlanmasına, son iki yüz yıl içinde başka bireylerin ve örgütlü grupların yaptıklarından daha büyük bir katkıda bulunmuştur. O, büyük bir kaderi gerçekleştirerek, Yeni bir Işık Çağı'na öncülük etmiştir."

David Bruton

"Tanıdığım Baird T. Spalding" adlı kitabın yazarı

